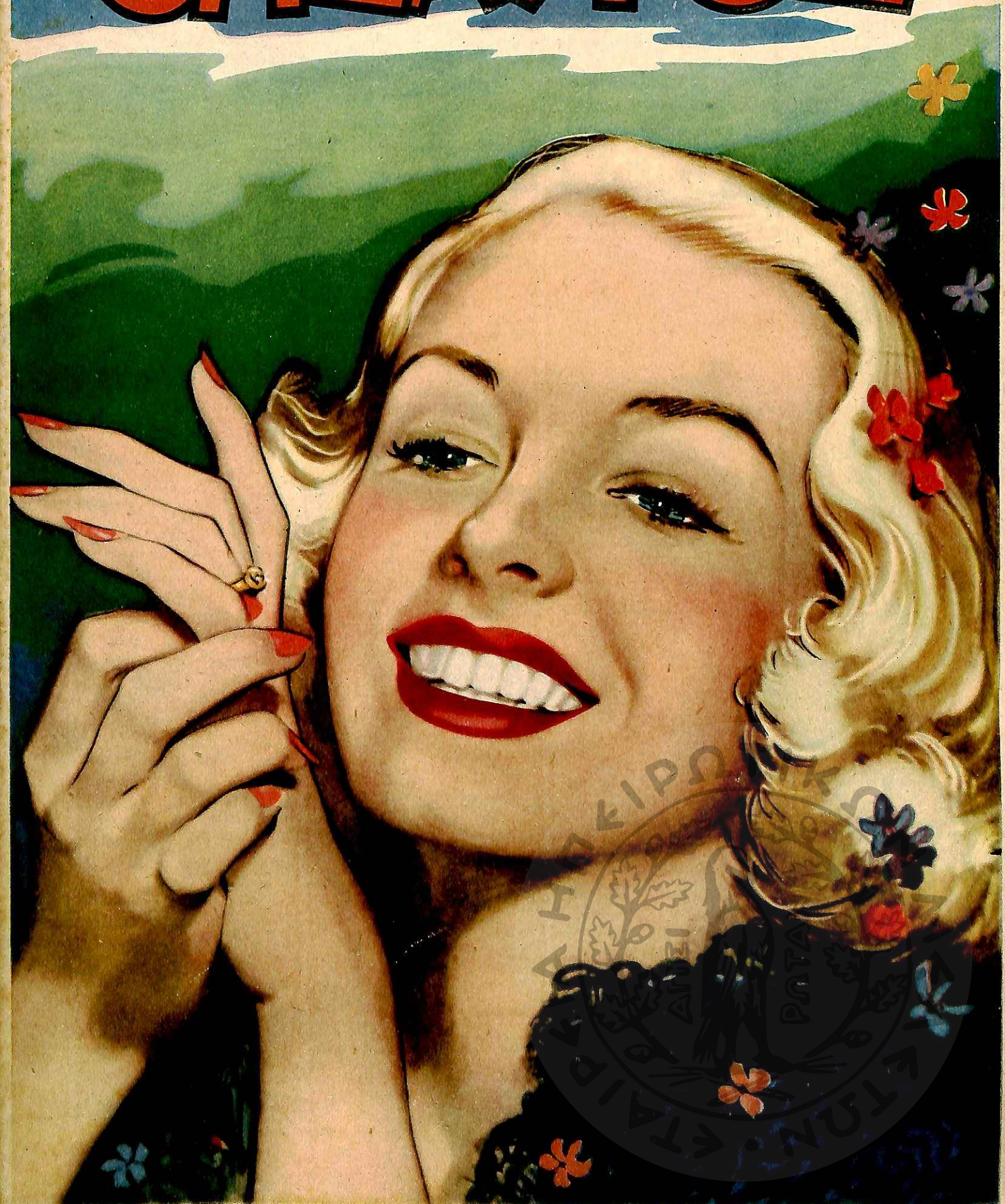

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Ο μαρκήσιος ντε Μπω-ρίδ ζούσε στο μοναχικό πύργο του με δυο γέροντες υπηρέτες του — ένα αντρώ-γυνο, που του ήταν τυφλά άφωτισμένο. Τα μαλλιά του είχαν άσπρισει πρόωρα, στα 34 χρόνια του, κι έδειχναν ότι είχε υποφέρει πολύ στη ζωή του. Είχε μία μοναχο-κόρη, που σπούδαζε και που περνούσε στον πύργο τις καλοκαιρινές διακοπές της, ζωντανεύοντας τον με την ομορφιά της και το χαμόγελό της.

Καθώς έλεγαν, ο μαρκήσιος είχε χάσει τη γυναίκα του υπό τραγικές συνθήκες: Ένώ ταξίδευαν μαζί στο ξε-ξωτικό τρία χρόνια μετά το γάμο τους, έπιασε πυρ-καγιά στο ξενοδοχείο που έ-μεναν, κι η μαρκησία είχε καί ζωντανή, προσπαθώντας να σώσει το παιδί της. Από τότε, ο άπελπισμένος σύζυ-γος έμενε στον πύργο του Γκροβιέρ.

Είχε έτοιμο, επί δέκα τέσσερα χρόνια, σαν έρημι-της. Όταν όμως η Βαλεν-τίνη έγινε 17 ετών και τε-λείωσε τις σπουδές της στο παρθεναγωγείο, ο πατέρας της αποφάσισε για χάρη της ν' αλλάξει λίγο ζωή και να βγάλει έξω μαζί της. Έκα-ναν οι δυο τους μακρινούς περιπάτους κι' ορειβασίες. Και πάντα ο μαρκήσιος μι-λούσε στην κόρη του με λα-τρεία για τη μητέρα της. Μια μέρα, ο Μπωρίδ έ-φυγε για το Παρίσι, για μία

υπόθεσή του. Η Βαλεντίνη θάμνε με τη Ροζαλία και το Φρανσουά, τους δυο γέ-ρους υπηρέτες.

Το επόμενο πρωί, καθώς έκανε ένα γύρο στον πύργο είδε τη Ροζαλία να βγαίνει απ' την κουζίνα κρατώντας ένα πανέρι με φαγητό. Έ-τρεξε κοντά της και τη ρώ-τησε πού τα πήγαινε.

— Σέ... σε κάποιον άρρωστο! απάντησε με άμη-χανία. Κάπου εδώ κοντά...

— Μπα! Πού είναι αυτή η άρρωστη; Θέλω ναρθώ να την δω!

— Αδύνατο! φώναξε η Ροζαλία. Δεν τ' επιτρέπει ο πατέρας σας!

Η κοπέλλα φάντασθηκε πως έπρόκειτο για κολλητή-κη άρρώστια και δεν έπέ-μεινε περισσότερο.

Έπειτα από ένα μικρό περίπατο, γύρισε στον πύ-ργο. Οι δυο υπηρέτες ήταν άπασχολημένοι, την ώρα έ-κείνη, στο σταύλο. Η Βα-λεντίνη ανέθηκε στο δεύτερο πάτωμα. Περνώντας κοντά απ' τη σκάλα της σοφίτας είδε πως το κλειδί είχε μεί-νει πάνω στην πόρτα, που άλλοτε ήταν πάντα διπλο-κλειδωμένη. Η ευκαιρία ή-ταν μοναδική κι' η Βαλεντί-νη έπωφεληθήκε.

Όταν έφτασε στο κεφα-λόσκαλο, άνασκήκωσε μία κουρτίνα κι' αντίκρυσε ένα προβάλαμο πλουσιωτάτα έ-πιπλωμένο. Στο βάθος, πά-νω σ' ένα τραπέζι, ήταν το φυτό για το Παρίσι, για μία

Η Βαλεντίνη κοιτούσά-θηκε, έκπληκτη. Ξαφνικά, ά-κούστηκε απ' το διπλανό δωμάτιο μία φωνή γλυκειά και παραπονετική:

— Έσύ είσαι, Ροζαλία;... Έλα μέσα! Έννοια σου φέ-ρεσα τη μάσκα μου!

Νικώντας την ταραχή της, η Βαλεντίνη προχώρησε κι' έσπρωξε τη μισανοιχτή πόρτα. Είπε τότε, στη μέση μίας κάμαρας κομψά επι-πλωμένης, ένα κρεβάτι σκε-πασμένο με νταντέλες και μεταξωτά, και πάνω σ' αυ-τό μία ανθρώπινη σιλουέτα.

Μα τι ήταν ο σκελετός αυτός, που δεν φαινόταν διόλου το πρόσωπό του, κρυμμένο κάτω από μία ρο-ζαλίστα;... Τα χέρια και τα μπράτσα ήταν σχεδόν ά-σαρκα, γεμάτα από σημάδια φρικτών πληγών...

Μόλις αντίκρυσε τη Βα-λεντίνη, το δυστυχισμένο αυ-τό πλάσμα έδγαλε μία ά-πελπισμένη κραυγή και κρύ-φτηκε κάτω απ' τα σκεπά-σματα.

Η κοπέλλα κίτταζε, κα-τατρομαγμένη, δίχως να κα-ταλαβαίνει... Ξαφνικά μάν-τεινε όλη την αλήθεια: Η γυναικα εκείνη, η παραμορ-φωμένη για πάντα από φο-βερά εγκαύματα, ήταν η μη-τέρα της, που πίστευε πως είχε πεθάνει από 15 χρόνια! Ναι, ήταν η ευγενής εκείνη μάρτυς της μητρικής αγά-πης, που περίμενε ποτέ θαρ-χόταν ο θάνατός...

Τώρα η Βαλεντίνη έκλαι-γε με δυνατούς λυγμούς, γο-νατισμένη δίπλα στο κρεβ-βάτι του πόνου. Ω, γιατί την είχαν άφισει να πιστεύη πως ήταν όρφανη, αφού είχε την ευτυχία να ζή ακόμη η μητέρα της, η καλλίτερη του κόσμου;... Κι' αν ακόμη δεν μπορούσε να ιδεί πιά τα άγαπημένα της χαρακτηρι-σμός ήταν όρφανη. Κι' αν ά-κόμη δεν μπορούσε να ιδεί πιά τα άγαπημένα της χα-ρακτηριστικά, μήπως η ψυχή της δεν έμενε πάντοτε η ίδια;

Γιατί δεν την άφισαν να έπικοινωνήσει μαζί της;

Μα η θέληση της μαρκη-σίας ήταν ρητή: Όταν μετά την πυρκαγιά η δυστυχισμέ-νη γυναίκα είδε πως ήταν καταδικασμένη να ζή σε φοι-κόδη κατάσταση, είχε δεχθή να επιστρέψει στη Γαλλία, υπό τον όρον όμως πως θ' ανήγγελλαν σε όλους το θά-νατό της κι' ότι θα κρυβό-ταν σε κάποιο άγνωστο πύργο. Ούτε η κόρη της θα την έβλεπε ποτέ.

Μόνον ο μαρκήσιος κι' οι δυο υπηρέτες ήξεραν το μυσ-τικό... κι' ο ντε Μπωρίδ υπέφερε διπλά, γιατί ήταν υποχρεωμένος να κρύβει την αλήθεια απ' την κόρη του...

Όταν έφτασε το βράδυ απ' το Παρίσι, ο μαρκήσιος βρήκε τη Βαλεντίνη στην άγ-καλιά της μητέρας της, κι' έχυσε άφθονα δάκρυα — μα όχι πια δάκρυα πόνου...

Αλλοίμονο όμως! Η Μαί-ρα, δεν επέτρεψε στη Βα-λεντίνη να χαρή για πολ-λόν καιρό την άγαπημένη της μητέρα. Σε δυο χρό-νια, η μαρκησία έσθυσε σι-γανά. Και τότε μόνο άπο-καλύφθηκε σε όλους το τρα-γικό μυστικό της.

Α. ΣΑΡΤΟΡΝΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Υστερα από την Ντόροθ Μάκ Γκου-άρ, που πέρασε τον χειμώνα έντελως ινκογνίτο από την Αθήνα, μία άλλη πασίγνωστη στ' όλη «Φωξ» μας ήλ-θε εδώ την περασμένη βδομάδα, η Σε-λεστ Χόλμ, πρώτο βραβείο «Όσκαρ». Η Σέλεστ Χόλμ, έχει μελετήσει την αρχαία Έλληνική ιστορία, μιλεί άρκε-τά καλά τα ελληνικά και έμεινε κα-τενθουσιασμένη από την Αθήνα.

Την περασμένη επίσης βδομάδα πέρασε για λίγες μέρες από την Αθήνα ο γόνος του Γαλλικού κινηματογράφου, Ζαν Μαράι.

Ο Ζαν Μαράι, θεωρείται σήμερα ως ο πιο δημοφιλής «ζέν πρεμιέ» του Γα-λλικού κινηματογράφου, που όπω-ς λέγεται, δέχεται τις περισσότερες έρω-τικές επιστολές από όλους τους συνα-δέλφους του.

Αναμένεται προσεχώς με ξεχωριστό ενδιαφέρον, η άφιξη της Ντιάνας Ντάρμπιν, που θα δώσει εδώ σειρά από συναυλίες.

Το «Ηράκλειο της Κρήτης, πρωτο-βουλία του Δήμου απέχτησε ένα τερά-στιο θερινό θέατρο 2.000 θέσεων, που θα λειτουργήσει από φέτος.

Επιστρέφει την ερχόμενη βδομά-δα από την Καλιφόρνια, η εκεί έγκα-τεστημένη από τριετίας νεώτερη άδελ-φή των «Πι και Νι», Νίτσα.

Το «Ριάλτο», το μεγαλύτερο Α-θηναϊκό βαριετέ, με το δυναμικό συγ-φερανσιέ Οικονομίδη — Άρια, και την αρχήστρα του Γιώργου Μουζάκη, έγ-καινίσσε προχθές την καλοκαιρινή σαι-ζόν, με ένα πρόγραμμα επικαιρότητας του Γ. Οισβίου.

Η σκηνή του «Ριάλτο», παρουσιάζει ένα μοντέρνο διάκοσμο, με φόντο ένα εξωτικό λουλούδι. Από τα νούμερα ξε-χωρίζουν ένα ντούετο, με τον τίτλο «Διαφώτισε στον Άρη», που εκτελούν η συμπαιθής ήθοποιος Δώρα Νούσσα και ο Ατόλλων Γαβριηλίδης, και ένα τρίο με τον τίτλο «Τσολιάδες στην Α-μερική», που εκτελούν ο Λαλός Ίακω-βίδης, Ιδεώδης τσολιάς, η Φίτσα Ντά-βου και η Μαίρη Λέρμη.

Στο ίδιο βαριετέ, το νέο χορευτικό ζευγάρι Σπαθάρη — Γιάτας, εκτελεί μία πόλκα του Στράους με τον τίτλο «Τρίκ — τράικ». Μαζί με τους τραγουδι-στές Θάνον και Λοβάττι εμφανίζεται και ένα χαριτωμένο μικροσκοπικό ντου-έττο, το «Ντούο Τζανέτες».

Αύριο βράδυ, εξ' άλλου, έγκαινιά-ζει την καλοκαιρινή σαιζόν, το και-νούργιο θερινό θέατρο «Ντόρε» με την μουσική κωμωδία του Χαϊρόπουλου «Σατανικός Άγγελος».

Είπε η ιστορία ενός ατίθαστου κο-ριτσιού, της Γιολάνδας (Καλή Καλό), που κλείνεται σ' ένα παρθεναγωγείο, ξεμυαλίζει τον καθηγητή Μαράνη (Ε-πιτροπική) και άναστατώνει τα πάντα!

Ο «Σατανικός Άγγελος», περι-λαμβάνει 15 καινούργια νουσταλγικά και μοντέρνα τραγούδια του Χαϊρόπου-λου, που τα λανσάρουν, ο Έπιτροπά-κης, η Καλή Καλό και η νέα πρωμαντί-να Μαίρη Σμετοπούλου, από τα ό-ποια ξεχωρίζουν, τα «Μ' αγαπάς» (Βάλες), «Είπ' η καρδιά μου φυλακή σου» (ρομάντζα) και «Το δυναμικό κο-ρίτσι» (μπούγκι — βούγκι).

Το θέατρο «Ντόρε» επιφυλλάσσει ά-κόμη με τον «Σατανικό Άγγελο» δυο μεγάλες πρωτοτυπίες:

Στην έναρη του έργου, θα παρελά-σουν από την σκηνή, όπως στα φίλμ, όλοι οι πρωταγωνιστές του και στο φι-νάλε όλοι μαζί θα πετούν από τη σκη-νή σάιτες, στους θεατές, όπου θα είναι τυπωμένα τα τραγούδια του Χαϊρόπου-λου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Έδω σ' εύφες, μ' σ' χαμωροί

Χύριος αξιοπρεπής και σοβαρός καθ' όλα, διατελέσας βοηθός του άειμνήστου Μόλλα, έχων ποσότητα λιρών πλην όμως κλοπιμαίων, επί αρκετόν διάστημα έπαγγελθείς την μαϊαν, και νύν έμπορεύόμενος σπουργίτια και σπουτέται, ηρωικώτατα πεσών πρό χρόνων στο Βαλτέτσι, γνωρίζων την Κινεζικήν καλώς και, συν τοίς άλλοις, με όλα τ' άπαραίτητα προσόντα για τέλους, ζητεί εις γάμον σύζυγον μ' ανάλογα προσόντα, κι' άπαραίτητως νεαράν μέχρις ετών δγδόντα! (Δίδονται ως έγγγυσις τά είδη του δελτίου).

Γράψτε: Φιλοξενούμενον του Δρομοκαίτειου!

Χύριος λιαν σοβαρός, μ' ών καθόλου ποιηρός, αλλ' αντίθετος, άγνοών τ' ό τι σημαίνει δόλος και τρώγων σπανιώτατα κι' ένιοτε ούδόλως, την κάθε άνατιμηνί με δέος άντικρυών, και τόν άμυνόν του γάλακτος έξ άκοης γνωρίζων, έχων ένα παμπάλαιον παλτό που καταρρέει, μ' διαθέτων χρήματα, μά διαθέτων χρέη, μ' όλίγας γνώσεις Άγγλικής και Άρχαιολογίας, υπόδειγμα και πρότυπον οίκτρας λιτοφαγίας, περιορίσας μόνος του κι' ούχι λόγω ύγείας τις μέρες του καπνίσματος και της κρεωφαγίας, ζητεί εύθως να νυμφευθή μ' όποια πιά πρόχειρη βρεθή υπό τόν όρον βέβαια νάχη μεγάλη προίκα, άκίνητα και μετρητά κυρίως εις στερλίνας, και, πρό παντός, άντέχουσας στά βάσανα της πείνας.

Γράψτε: Ν. Π. Δημόσιον Υπάλληλον, Αθήνας!

Έως ώραιος κι' ευγενής με σταθερά αισθήματα, αλλ' άσταθή-άλλοιμονον! — συνήθως εισοδήματα, στα πλούτη πάντα σπάταλος, στις φτώχειες οικονομός, τών ξενοδόχων φόβητρον και τών ραφτάδων τρόμος, ψηλόλιγνος σαν έλέκας κι' εύκίνητος σαν άλγης, τών φίλων του τών καπνιστών μπαμπούλας κι' εφιάλης, τών πορτοφύλι πάντοτε ίσγνό και ψωραλέο, με πορτοφόλι πάντοτε βλέπετε κι' άλλο να σας τό λέω, πού άλλο να τό βλέπετε κι' άλλο να σας τό λέω, ζητεί να εύρη σύζυγον πλουσίαν και ώραιαν, ή έν άνάγκη άσχημον βαθύπλουτον και γραϊαν! (Σημείωσις: Για να φανή ακόμα πιά έν τάξει και πρό του γάμου δέχεται την προίκα να εισπράξη υπό μορφήν μιάς δωρεάς ή γαμηλιών δώρων).

Γράψτε: Π. Α. Λεργον και άρχιτρακαδόρον!

Χύρια έκτοπισματος οκτώ χιλιάδων τόνων, στην καθυαία της τρώγουσα πεινήτα βώδια μόνον, με σταθερόν και πόνιον, αλλ' μικρόν εισόδημα, τρεις κροκοδείλους θέλουσα για ένα της υπόδημα, άποξηράνασα έντελως κι' άνευ καμμίας ελπίδος, τον δολίο Ζαχαρία της ως λίμνην Κωπαίδος, ζητεί να γίνη σύζυγος νέου κομψού κι' άβρου.

Χοντρήν του «Θησαυρού»! Ήγουν μπορεί να έργασθαι και ως δδοστρωτήρας!..)

Εισοπραγίας
Α. Ράβδια
Εισοπραγίας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Σουλτάνος ξεκινάει για την καινούργια εκστρατεία του και όταν με τη στρατιά του στην πεδιάδα του Σαντίκ, στη σκηνή του ο Σουλτάνος συναντιέται με τον πρίγκηπα Σελίμ, το γιο του Χουρρέμ, μα μαθαίνει αργότερα απ' τον ποιητή Χαγιαλί πως ο νεαρός πρίγκηπας περνάει τη ζωή του γλεντώντας. Ο Χαγιαλί διαβάζει στο Σουλτάνο τον πρίγκηπα Μουσταφά, λέγοντάς του πως σκέπτεται περισσότερο το θρόνο, παρά τις εφημερίδες του αχολιές και πως ετοιμάζεται να εκθρονήσει με το στρατό του τον πατέρα του. Η αγωνία του Σουλτάνου απ' τις πληροφορίες αυτές κορυφώνεται σε τέτοιο σημείο που κι αυτή ακόμα η παρουσία του Πέρση φύλακα πρίγκηπα Έλκας Μιρζά, τον εξοργίζει. Ο Έλκας ανησυχεί για τη ζωή του και αντί να γυρίσει στο Γενικό Στρατηγείο, το σκάει στα βουνά. Έπειτα όμως από μερικές μέρες τα καταδικαστικά αποσπάσματα των συλλαβών και των δηλογών μπροστά στον αδελφό του, το Σάχη Ταχμάς, που διατάζει να τον φυλακίσουν.

15ον Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, όταν του ανήγγειλαν το πάθημα του Έλκας Μιρζά, ένοιωσε τη χαρά που νοιώθει κάθε άνθρωπος όταν τύχη ν' απαλλαγεί από ένα βάρος. Ήταν ένθουσιασμένος γιατί είχε την εντύπωση πως η φυλάκιση του πρίγκηπα Έλκας Μιρζά, θα παραδειγματίζε και το διάδοχο Μουσταφά και θα τον ανάγκαζε να συνέλθι απ' τις επαγγελματικές του διαθέσεις.

Τα τουρκικά στρατεύματα, χάρις στο στρατηγό Όσμάν Πασά κατετρόπωναν την περσική στρατιά.

Ύστερα από την επιτυχημένη έκβαση των στρατιωτικών επιχειρήσεων, ο Σουλτάνος γύρισε στο Χαλέπι, όπου παρέμεινε δόκλαιο το χειμώνα, μαζί με τον αγαπημένο του γιο, τον πρίγκηπα Βαγιαζίτ, που τον προώριζε για τη διαδοχή του θρόνου.

Στο διάστημα αυτό ο Χαγιαλί βέης εξοικουλούσε να συκοφαντή στο Σουλτάνο τον πρίγκηπα Μουσταφά.

Έτσι όταν ο στρατός μετά την κατάληψη είκοσι και πότερων φρουριών, άρχισε να τραβιέται, ο Σουλεϊμάν γύρισε στην Πόλη με την καρδιά πλημμυρισμένη απ' το μίσος, που έτρεφε έναντιον του διαδόχου πρίγκηπας Μουσταφά.

«Τά λιοντάρια δεν γερνάνε...»

Πεθερά και γαμπρός, που με την πονηρία και την εξυπνάδα τους κατώρθωσαν να πάρουν στα χέρια τους τις τύχες της απέραντης Αυτοκρατορίας του Όσμάν και ν' ασκούν τη δεσποτική τους σ' δόκλαιο το Σερράγι, σκεφθήκανε, πως για να επιτύχουν το σκοπό τους θαπρεπε να ματαιώσουν τη συμετοχή του Σουλτάνου στη νέα εκστρατεία και να τον καταβρύνουν ν' αναβεί στην αρχηγία των στρατευμάτων στο Ρουστέμ Πασά. Η Χουρρέμ ανέλαβε να πείσει το Σουλτάνο.

«Η πονηρή και ραδιούργα Τσερκέζα ποί μ' όλα τα πεινήτα τώρα χρόνια της, εξακολουθούσε ωστόσο να διατηρή τη θαλερότητα των νεανικών της χρόνων και τη φλόγα του έρωτα στην καρδιά της, έπαιρταρε την εξυπνάδα της που ήταν μια ανεξάντλητη πηγή γοητείας κι έσπευσε να συναντήση τον Πατισάχ στον κοιτώνα του.

«Εκεί, σά γατούλα, σύρθηκε στα πόδια του και χαϊδεύοντάς τον, άρχισε να του λέει για την εκστρατεία έναντιον της Περσίας. Του μίλησε για τις πολεμικές επιχειρήσεις της Ουγγαρίας και για τις επιτυχίες των διαφόρων Βεζύρηδων που πήρανε μέρος στην εκστρατεία εκείνη.

Τελικά του παρεπνεθήκε, πως κρατώντας το γαμπρό τους Ρουστέμ στην Πρωτεύουσα, έγινε αφορμή να υστερήθη αυτός σε δόξα και σε μεγαλείο απ' τους άλλους συναδέλφους τους.

Σε μία στιγμή, που ο Σουλτάνος αφηρημένος την κίτταξε με βλέμμα απλανές, του είπε γλυκά:

— Ευδόκησε, ασλάνη μου! 'Ανάβει τη φορά αυτή την αρχηγία του στρατού στο Ρουστέμ Πασά. 'Αφες να δοαστή κι' αυτός και ν' γίνει αντίδοξος άντρας της αγαπημένης μας κόρης!...

Ο Μονάρχης χαϊδεύοντας τα ξανθά μαλλιά της γυναίκας του, άκουγε, τις παρακλήσεις της.

— 'Ας γίνη, Χουρρέμ, ό,τι είπες. 'Ας πάη αυτός στην εκστρατεία. 'Ας μείνουμε εδώ εμείς οι δύο, για ν' απολαύσουμε τις χαρές της ζωής.

Ο Σουλτάνος βυθίστηκε σε σκέψεις. 'Η μελαγχολία είχε ζωογραφιστή στο πρόσωπό του. Αγκαλιάζοντας τη γυναίκα του, είπε με σδυμένη φωνή:

— Χουρρέμ, συμμορφώθηκα με τα λόγια σου κι' έδωσα τη συγκατάθεσή μου ν' αρχηγούση ο Ρουστέμ. 'Αλλά νοιώθω μέσα μου σά σαράκι να με βασανίζει η ιδέα ότι οι Γενίσαροι μπορούν να με νομιώσουν γέρο και ν' υποψιασθούνε πως το κάνω αυτό για ν' αποφυγώ τις τολαιωπίες και τις κακουχίες της εκστρατείας.

Η Χουρρέμ, μόλις αντίκρυσε τον κίνδυνο, πως μπορούσε να χάση το παιχνίδι, αν ο Σουλτάνος μετανόωνε και ανακαλούσε την απόφασή του, που αποκρίθηκε κι' όλη την ευγνωσύνη και την εξυπνάδα της:

Η ΤΣΑΝΤΑ

«Η δεσποινίς Τιτίκα, καπέλλα με προδευτικές άρχες και εξαιρετικά χειραφετημένη, φτάνει ένα βράδυ στη Γενική 'Ασφάλεια, ανήσυχη, αναστατη, λαχανιασμένη, έτοιμη ν' άρchiση τα κλάματα και νά... λιποθυμήση εν άναγκη.

— Τι σάς συμβαίνει, δεσποινίς; τη ρωτάει ένα αξιωματικός.

— Είναι τρομερό, κυρίε άστυνόμει!

Μου έκλεψαν την τσάντα μου!...

— Πότε;

— Πρώ μιάς ώρας.

— Σας την άρραξαν στο δρόμο; Σε κανένα συνωτισμό;

— Όχι, όχι, μου την έκλεψαν στο τραμ Πατισών. Είχαμε μπιή με τόν... με τόν... εξάδελφό μου, για να πάμε στον Ποδονόστη να κάνουμε έναν περίπατο κι' είχαμε σταθή στον όπισθιο έξωστη που δεν φωτιζόταν καλά και ήταν γεμάτος κόσμο. Κι' έξαφνα... έξαφνα πρόσεξα πως η τσάντα μου έλειπε. Κάποιος μου την είχε πάρει...

— Μήπως δεν την είχατε πάρει μαζί σας;

— Όχι, μαζί μου την είχα. Μου την έκλεψαν σάς λέω.

— Και σε ποιά στιγμή ακριβώς άντιληφθήκατε την κλοπή;

— Στο... τέταρτο φιλί, κ. 'Άστυνόμει!...

Ο ΦΑΚΟΣ

.....

— Τά λιοντάρια κι' αν πλαγιάζουν, δεν παύουν να νάνε λιοντάρια! Αυτό το ξέρουν καλά οι Γενίσαροι. Γιατί βασανίζεσαι άδικα, ασλάνη μου;

— Πώς σου φαίνονται, Χουρρέμ; Γέρασα ή όχι;

— Νά κοπή, ασλάνη μου, ή γλώσσα που θα τολμήση να πη πως γέρασες! Όπως ήσουν αχός, ο ίδιος είσαι και σήμερα και θα εξακολουθήσης νάσαι και στο μέλλον!...

— 'Ισλαλλάχ, Χουρρέμ, 'Ισλαλλάχ! Στάθηκε μερικά λεπτά σκεπτικός κι' ύστερα, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της Χουρρέμ, συνέχισε:

— Οι άνθρωποι που αγαπάνε δε γερνούν. Γι' αυτό δε θα γέρασω κι' εγώ Χουρρέμ. Γιατί σ' αγαπώ.

Έτσι προχώρησε ένα βήμα ακόμα το μεγαλεπήβολο σχέδιο της πονηρής Τσερκέζας. Και ο Ρουστέμ, ανάλαβε τη διοίκηση της στρατιάς, που θα βάδιζε έναντιον της Περσίας.

Τά δόλια πρεσχήματα

Ο Ρουστέμ δεν σκόπευε να πολεμήση, ούτε όμας και να συνηκολούγη με τους Πέρσες. Αυτός θαπαίξε το δικό του παιχνίδι. Μα για να το πετύχη, χρειάζονταν θυσίες και κόποι.

Ο Ρουστέμ, εκστρατεύοντας έναντιον της Περσίας, στην πραγματικότητα βάδιζε έναντιον του διαδόχου, του πρίγκηπα Μουσταφά, με την προθεσι και την έλπιδα να τον εξοντώση.

Τα συντάγματα όμως των Γενισάρων, τά τάγματα του ιππικού των Σπαχιδών, οι μοίρες του πυροβολικού και οι χιλιάδες των έθελοντών, δεν είχαν αντίληψη τους σκοτεινούς σκοπούς του Ρουστέμ. Και με την έντυπωση πως πήγαιναν να πολεμήσουν για την Αυτοκρατορία, σε κάθε σταθμό της μακράς τους πορείας, παρακαλούσαν άδισκαπα, τόν 'Αλλάχ, να τους χαρίση τη νίκη!...

Κάποια ζοφερή χειμνατική νύχτα τα στρατεύματα συγκεντρώμενα στις σκηνές τους ήσυχάζαν. Μέσα στη νεκρική σιγή του στρατοπέδου δεν ακούγονταν τίποτ' άλλο, παρά τα βήματα των σκονών.

Μονάχα ο Ρουστέμ πασάς άγρυπνούσε, συζητώντας με τον ποιητή Χαγιαλί, βέη, γύρω απ' τα σατανικά σχέδια της πεθεράς του Χουρρέμ. Κάποια στιγμή φώναξε έναν άγγελιαφόρο και τον έστειλε να καλέση στη σκηνή του, που χρησίμευε για 'Αρχηγείο της στρατιάς, το διοικητή του ιππικού των Σπαχιδών, Σεμσι 'Αγά.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, έτρεφε εξαιρετική συμπάθεια και εκτίμησι στο Σεμσι 'Αγά. Ήταν, όχι μονάχα ένας γενναίος στρατιώτης, αλλά και ποιητής και διακρινόταν για την ευγένεια του ήθους και για τις κοινωνικές άρετές του.

Μόλις ο ευγενικός και ενάρετος αυτός αξιωματικός προχώρησε μέσα στη σκηνή και κάθισε στο κάθισμα που του πρόσφεραν, ο Ρουστέμ πασάς, παραμερίζοντας τις τυπικές φιλοφρονήσεις, τον ρώτησε ξαφνικά:

— Έξακολουθείς, Σεμσι 'Αγά, να παραμένεις πιστός και άφοσιωμένος στον Κραταίο Σουλτάνο μας;

— Ατάραχος κι' άπαθής, ο Σεμσι 'Αγάς του άπάντησε:

— Επιτρέπεται σε σάς, εξοχώτατε Βεζύρη, ν' αμφισβητείτε για την πίστι και την άφοσίωσή μου στο πρόσωπο του Σουλτάνου μας;

— Αφού είναι έτσι, δεν ξέρεις πως οι διάδοσεις οργιάζουν στο στραύημα και οι Γενίσαροι εν' έτοιμοι να ξεγεληθούν;

Ο Σεμσι 'Αγάς, δεν δίστασε ν' αποδείξη στον πονηρό Κροάτη πόσο άσκοπη ήταν η έρώτησή του.

— Εμείς τι μπορεί να ξέρουμε; άπάντησε διπλωματικά. Σεις μάς δείχνετε το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθούμε.

Ο Ρουστέμ, άνέπνευσε βαθειά και είπτε: — Νά ειδοποιήσης τόν 'Τσαούς - μπασι» (τόν επίλοχιά) 'Αλή και να ετοιμασθήτε για να φύγετε για την Πόλη. Είναι ανάγκη να παραδώσετε στον Πατισάχ μια έμπιστευτική έκθεση. Βασίζομαι στην όξυδερκεία και στην ευστροφία που σε διακρίνουν και γι' αυτό σου έμπιστευομαι αυτή την άποστολή. Κίτταξε και φανή αντίδοξος της έμπιστοσύνης μου.

Ύστερα μιλώντας για τη «κρίσιμη κατάσταση» που έκδηλώθηκε τάχα, στο στραύημα, του ανέπτυξε, με πολλή δεξιοτεχνία και έπιτηδεύτητα, όλα τα τερατολογήματα που συνέλαβε στη φαντασία του.

Και άφου εξώρκισε τόν ευγενικό εκείνο στρατιωτικό στη θρησκεία και στο «στεφάνι» του και πείστηκε για την ειλικρίνειά του ξεπέλυσε την έπομένη ένα έκτακτο ταχυδρομίο για να δώση στη γυναίκα του Μιχρίμαχ Σουλτάνα το γράμμα που άναγγέλλε στην πεθερά του, τη Χουρρέμ, τα καταβολικά του.

Ο διοικητής των Σπαχιδών, ο Σεμσι 'Αγάς, μετά τρείς - τέσσερις μέρες έφθανε στην Πόλη, μαζί με τόν Τσαούς - μπασι. 'Αλή.

Η ξαφνική και άναπάντεχη αυτή άφιξη απ' το μέτωπο των επιχειρήσεων των δυο αξιωματικών του στρατού, θορύβησε υπερβολικά το Σουλτάνο.

Διέταξε να παρουσιασθούν άμέσως μπροστά του και να του αναφέρουν τούς λόγους, που τούς άναγκασαν έτσι χωρίς καμιά προειδοποίηση να έρθουν στην Πόλη.

Ο Σουλεϊμάν, μόλις αντίκρυσε την κατάχλωμη από συγκίνηση όψη του άφοσιωμένου του δούλου, προσπάθησε να συγκρατήσει την ταραχή του, και τόν ρώτησε, χαμογελώντας:

— Χαίρ - όλα, Σεμσι!... Σε καλό σου Σεμσι!... Πώς βρέθηκες εδώ; Τι τρέχει;

Ο Σεμσι 'Αγάς, λύγισε τα γόνατά του, προσκύνησε τόν Πατισάχ, έβγαλε απ' τόν κορφο του το έμπιστευτικό γράμμα και διοντάς το στο Σουλεϊμάν, μουρμούρισε:

— Πολυχρονέειτε μου, όσα έγιναν και γίνονται τα αναφέρει λεπτομερώς ο Μέγας Βεζύρης στο έμπιστευτικό γράμμα του.

Ο Μονάρχης, ξεδίπλωσε με ταραχή το γράμμα και το διάβασε διαστικά. Ύστερα σφίγγοντας το νευρικά μέσα στη φούχτα του, έπιασε με τ' άλλο του χέρι τα γένεια του κι' άρχισε να συλλογιέται.

Ο Σουλτάνος άπόμεινε άρκετήν ώρα σκεπτικός.

Ο Σεμσι 'Αγάς, στεκόταν με το κεφάλι γυρμένο στο στήθος και μιν τολμώντας ν' άτενιση το Μονάρχη προσπαθούσε να κρύψη την ταραχή του.

Ο Σουλεϊμάν ξαναδιάβασε το γράμμα με πιότερη προσοχή.

Σκέπτεται βόλιες, του έγραφε, ο Ρουστέμ «Σκέπτεται βόλιες, του έγραφε, ο Ρουστέμ πασάς, άρχισαν να γενιούνται στο στραύημα και πρό πάντων στις τάξεις των Γενισάρων. Σ' όλες αυτές τις σκηνές συζητούν τούς λόγους που άναγκασαν τόν κραταίο 'Ανακτα να μη πάρη μέρος στην εκστρατεία. Και γενικά είναι η έντύπωση πως ο Σουλτάνος, γέρος πιά κι' άνίκανος να βαδίση έναντιον των έχθρών, προτίμησε να μείνη στην Πόλη.

» Όλοι έχουν την έντύπωση, πως έφτασε ο καιρός να συστήσουν στον 'Ανακτα ν' άποσυρθή, για ν' άνέβη στο Θρόνο ο διάδοχος πρίγκηπας Μουσταφάς, με τόν όποιο δόχοι πρίγκηπας Μουσταφάς, με τόν όποιο ταχθήκανε φανερά. Έμένα με θεωρούν σά τόν μόνο αντίθετο και πολέμιο των καταχρονίων σκοπών τους. Δεν θα διστάσουν να μου κόψουν το κεφάλι και να στείλουν και τη Μεγαλειότητά σας στ' 'Ανάκτορα του Διδυμότειχου, για να περάσετε άπομωμένος τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής σας.

» Μονάχα σεις ο Σουλτάνος και άφέντης μου είσαστε άρμόδιος να διατάξετε τα μέτρα που πρέπει να παρθούν, για να προλάβουμε το κακό που μάς περιμένει, σε περίπτωση που θα ξεγεληθούν οι Γενίσαροι.

» Πάντως η κατάσταση, τελείωνε ο Ρουστέμ, είναι κρίσιμη και πρέπει να ξέρετε πως αν άδιαφορήσετε, θα μετανοήσετε πικρά, αλλά τότε πιά θάνε άργά.

Ο φανταστικός κίνδυνος

Ο Μονάρχης διάβασε και τρίτη φορά την έμπιστευτική άναφορά του Μεγάλου Βεζύρη Ρουστέμ πασά και γυρίζοντας προς τόν Σεμσι 'Αγά, τόν ρώτησε:

— Και σ' τί λές για όλα αυτά;

Ο Βεζύρης έινε πιστός δούλος σας και δεν μπορεί παρά να σας γράφη την πραγματικότητα. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως οι Γενίσαροι θα κάνουν κάποια άνατρεπτική άπόπειρα, αν δεν παρθούν έγκαιρες άκνάλους μέτρα.

— Όστε οι «όδζακλίδες» με νομίζουν γέρο και θένε ν' άνακηρύξουν Βασιλιά το Μουσταφά;

— Ό 'Αλλάχ, Πατισάχ μου, να μη μάς άξιώση να δούμε τις μαύρες αυτές μέρες. Πάντως αυτή έινε η σκέψις των «όδζακλίδων».

Ο Σουλτάνος ένοιωσε τότε ν' άνάβη μέσα του η φωτιά της έκδικήσεως και τα νεύρα του να ξεγειρώνονται. Όρθωσε το άναστήμα του, και ρώτησε:

— 'Ε, λοιπόν, και τί θέλει ο Ρουστέμ; Νά μπη επί κεφαλής της στρατιάς ο άφέντης μας. Οι «όδζακλίδες» τότε θα σάπασουν και σάν τις βρεγμένες γάτες θα βάλουν την ούρά τους κάτω απ' τα σκέλια τους.

Ο Μονάρχης, πέταξε χάμου όργισμένος το έμπιστευτικό γράμμα του Ρουστέμ. Άρχισε να δημητίζει νευρικά.

Ξαφνικά στάθηκε στη μέση της κάμαρας. Ήταν κατάχλωμος σά φάντασμα. Μιά νεκρική σιγή άπλώθηκε.

— Κι' ο Μουσταφάς, είπτε, έινε εύχαριστήμένος απ' αυτή την κατάσταση; Φροντίσατε τουλάχιστον να μάθετε τη στάση που κρατά αυτός σ' αυτή την περίπτωση;

— Το κρίμα στο λαϊμό τους, άφέντη μου, έκείνων που μάς μετέδωκαν την πληροφορία. Λένε πως αυτός ύποκινεί τούς Γενισάρους σε στάση.

Ο Σουλεϊμάν, δεν μπόρεσε παρά να πιστέψη την καταγγελία σάν πραγματική. Γιατί γνώριζε πως ο πατέρας του, ο Γιαβούζ, είχε κι' έκείνος ύποκινήσει τούς Γενισάρους έναντιον του παππού του, του Σουλτάνου Βαγιαζίτ.

Μου φαίνεται πως τα παραλείπει ο Ρουστέμ, είπτε σε λίγο ο Σουλτάνος. Φαντάστηκε πως μπορεί να ξεσπάσει τρικυμία μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Ο γιός μου, ο Μουσταφάς, ποτέ του δε θα σηκώσει κεφάλι. Φοβάται τόν 'Αλλάχ και ντρέπεται τούς ανθρώπων. Πατέ δε θα στοχαστή να βλάψη τόν πατέρα του. Δεν άποκλείεται μερικοί ραδιούργοι να τόν διαβάσανε και να του είπαν πως τάχα η διαδοχή του Θρόνου δα περάση στο Σελίμ ή στο Βαγιαζίτ.

Κάθισε ύστερα στο γραφείο του κι' έγραψε στο Ρουστέμ να άπολύση τα τάγματα των Γενισάρων και των Σπαχιδών που τα ύποπευόνταν πως συμπαθούνε το διάδοχο Μουσταφά. Τόνισε στη διαταγή του πως στις άπολύσεις θα προφασίζονταν, πως τάχα, η εκστρατεία αναβάλλεται, έπειδή ήταν χειμώνας, για να ξαναρχισή την άνοιξη, όποτε επί κεφαλής της θα ήταν ο Πατισάχ ο ίδιος.

Ο Σουλτάνος δίνοντας το γράμμα στο Σεμσι 'Αγά, του είπτε: — Νά φύγης άμέσως και άφου δώσης το «φιρμάνι» μου αυτό στο Ρουστέμ, να του μάς ενδιαφέρει και τούς δύο.

Ο Σουλτάνος είχε άποφασίσει όριστικά να εξοντώση το διάδοχο, τόν πρίγκηπα Μουσταφά. 'Αλλά ένδιαφερόταν ν' άκούση

γυρίση στην Πόλη και να παρουσιασθή μπροστά μου.

Όταν ο Σεμσι 'Αγάς βγήκε απ' την πόρτα του δωματίου, ο Σουλεϊμάν έχασε πάλι την ψυχραιμία του. Έτρεξε τότε στο δωμάτιο της Χουρρέμ, όπου άφριζοντας απ' το θυμό του άρχισε να ούρλιαζε:

— Ο γιός μου βάλθηκε να μου κάνει εκείνα που έκανε ο πατέρας μου στον παππού μου. Δεν ξέρω αν η μοίρα τόχη έτσι γραμμένο ή αν όλα αυτά είναι συνέπειες της άδιαφορίας και της άμελείας μου. 'Αλλά δεν είμαι ο Βαγιαζίτ, ο άγιος και ενάρετος, ούτε ο Μουσταφάς μπορεί να γίνη Σουλτάνος Γιαβούζ. Είμαι σέ θέσι να τα κάνω όλα συντρίμια. Έκείνων που θα τολμήση να μ' έκθρονισή, όχι γιός μου, αλλά και πατέρας μου να είναι. Θα τόν τασκίσω σά σκουληκι!

Η Χουρρέμ δεν άφση να της ξεφύγη η εύκαιρία. Σύρθηκε σάν πονηρή γατούλα στα πόδια του Πατισάχ και σά νάθελε να τόν έκδηλώση τη συμπόνια της, άρχισε με λυπητερό ύφος να του λέει:

— Στην περίπτωση αυτή, έμένα δε μου πέφτει λόγος. 'Αλλά ποιος ξέρει πόσο δηλητήριο να έχυση στην καρδιά του. Ίσαμη την ώρα που ξεμύχνησε, η άμυαλή και άναγωγή εκείνη γυναίκα, που είχε φτάσει στο σημείο να βγάλει γλώσσα και σε σάς τόν ίδιο, τόν ασλάνη μου!...

Τη Μαχιντεδράν θυμήθηκε πάλι; Μά αυτή πέθανε εδώ και τόσο καιρό και τη θάψανε στην Προύσσα. Τί σχέση μπορεί ναχη η μακαρίτισσα με τις σημερινές ραδιουργίες;

— Ο σκορπίος κι' αν ψόφησε, το δηλητήριο πούχυνε στο φίδι, εξακολουθεί να ζή και να ύπάρχη. Όλοι εκείνοι που θένε να έκθρονίσουν τόν ασλάνη μου, απ' τη νυνσικά εκείνη έχουν πάρει μαθήματα.

— 'Ε, τότε η γυναίκα αυτή δεν πρόκειται να χαρή και να γελάση ούτε στον άλλο κόσμο. Γιατί και ο 'Αλλάχ να το θέλη, πάλι ο Μουσταφάς δε θ' άνέβη στο θρόνο!...

Μη λές μεγάλο λόγο, ασλάνη μου. Είναι αλήθεια πως είσαι πιο ισχυρός κι' απ' αυτούς τούς βασιλιάδες....

Κατάλαβα, Χουρρέμ, πως κατι θές να πής, αλλά διατάξεις να το βγάλής απ' το στόμα σου. 'Αφσε τώρα τόν 'Αλλάχ, που τόν πιστεύουμε και τόν λατρεύουμε όλοι, κι' έα να σκεφτούμε μαζί και να κουβεντιάσουμε πάνω στην ύπόθεσι αυτή, που μάς ενδιαφέρει και τούς δύο.

Ο Σουλτάνος είχε άποφασίσει όριστικά να εξοντώση το διάδοχο, τόν πρίγκηπα Μουσταφά. 'Αλλά ένδιαφερόταν ν' άκούση

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

και τη γνώμη της Χουρρέμ και να μάθω, αν θα ενέκρινε κι' αυτή την πράξι του.

— Άκουσε, Χουρρέμ, της είπε. Έγώ άποφάσισα οριστικά να τιμωρώσω το Μουσταφά. Ο θρόνος, όμως, έχει γλύκα, έχει γοητεία που δε την χορταίνει κανείς. Και η γλύκα αυτή γίνεται αιτία να μισή ο γονιός τα παιδιά του, τ' αδελφία να αλληλοσφάζονται και τα παιδιά να επιδιωκούνται τη ζωή εκείνων που τα γέννησαν και τ' ανάθρεψαν. Έτσι, ό,τι κάνει σήμερα ο Μουσταφάς, αύριο θα το κάνει ο Σελίμ και μεθαύριο ο Βαγιαζήτ. Στη φαντασία μου όλοι οι γιοιό μου είναι συνωμότες.

— Οί συνωμότες πρέπει να τιμωρούνται, ασλάν μου!

— Καλά, αλλά ποιος σκληρόκαρδος πατέρας μπορεί να σκοτώσει τα παιδιά του;

— Και πρέπει να πεθάνει έσύ, για να μη σκοτωθούν το παιδί σου που είν' έτοιμο να στασιάσει; Αυτό δεν ταιριάζει σε κανένα βασιλιά, πολύ περισσότερο σε σένα, ασλάν μου, το βασιλιά των βασιλιάδων!

— Σκέψου καλά, Χουρρέμ, είπε ο Σουλτάνος, πλάνοντας δυνατά τα χέρια της γυναίκας του, σκέψου τα λόγια που βγάζει αυτή τη στιγμή απ' το στόμα σου!... "Αν αύριο άποκαλυφθεί κάποια άλλη συνωμοσία του Σελίμ ή του Βαγιαζήτ, τότε τί θα κάνεις; Θα μου πής και τότε;..."

— Σκότωσέ τους! Τι σκέπτεσαι;

Η παμμόνηρη και ραδιούργα Τσερκέζα, το φαριμακέρ αυτή φίδι, όπως την χαρακτηρίζει η ιστορία, βρήκε την κατάλληλη ευκαιρία.

"Αν και ρίγισε, όταν άκουσε τα όνόματα των γιωνών της, του Σελίμ και του Βαγιαζήτ, συγκρατήθηκε, και διατηρώντας την ψυχραιμία της, άρχισε να χύνει σαν έχιδνα το δηλητήριο της στην ψυχή του Πατισάχ.

— Η ζωή σου και μονάχα αυτή, του είπε, μ' ενδιαφέρει!... "Αν κάποτε νοιώσεις πως για να ζήσης έσύ, πρέπει αυτό να πεθάνουν, δεν θα διστάσω να τους ποτίσω ή ίδια με το χέρι μου το φαρμάκι!..."

— Μην ξεχνάς, Χουρρέμ, τα λόγια σου αυτά! Και ίκέτευσ τον Άλλαχ να φυλάγη τους γιουσίους σου, για να μη τους παρασύρει καμιά μέρα ο Σατανάς και βρεθούν αντιμέτωποι μου. Γιατί αυτό που κάνει σήμερα ο Μουσταφάς, άσφαλώς, αύριο θα το κάνουν οι γιοιό σου.

Το δώμα!

Η άνοιξη του 1533 πέρασε με συζητήσεις γύρω απ' την υπόθεσι αυτή.

Η Χουρρέμ, ο Ρουστέμ και ο ποιητής Χαγιαλί βέης, το «τ ρ ί ο» αυτό των ραδιούργων δεν έπαψε να υποδαυλίζει το μίσος του Σουλτάνου εναντίον του πρίγκηπα διαδόχου Μουσταφά.

Ο πρίγκηπας Μουσταφάς, που είχε μνηστική τις ραδιουργίες της μητριάς του, της Χουρρέμ, και των δολίων συνεργατών της, αγωνιζόταν κι' αυτός απ' τη δική του πλευρά, για να προστατεύσει και να υπερασπισθή τα δικαιώματα πουχε πάνω στο θρόνο.

Το καλοκαίρι του 1533, παρουσιάστηκε στην Άμσεία, στο Σαράγι του πρίγκηπα Μουσταφά ένας έκτακτος ταχυδρόμος κι' έδωσε στο διάδοχο μια γραπτή διαταγή του Σουλεϊμάν.

Ο Πατισάχ, τον διέτασε να βαδίσει με τη συνοδεία του προς την Κόνια και ν' ακολουθήσει τη στρατιά που βάδιζε ενάντια στη Περσία με επί κεφαλής, τη φορά αυτή, τον ίδιο το Σουλεϊμάν.

Ο Μουσταφάς, μόλις πήρε τη διαταγή, κατάλαβε άμέσως τους λόγους που συνετέλεσαν στην άναστολή της έκστρατείας τον περασμένο χειμώνα.

Κατάλαβε πως ο Σουλεϊμάν ανάλαβε την άρχηγία του στρατού, για να φιμώσει τα στόματα εκείνων που διαδίδανε πως ήταν γέρος και άνικανος πιά για πολέμους.

Παρ' όλα αυτά δεν παράτηκε. Γιατί αυτός ήταν άμέτοχος σ' αυτή την κίνησι και, ίσαμε τη στιγμή εκείνη, δεν ήξερε άπολύτως τίποτε απ' όσα συνέβαιναν. Αυτός δεν έτρεφε κανένα πάθος εναντίον του πατέρα του, άλλ' ούτε και είχε κάνει κανένα σφάλμα, για να φοβάται τις συνέπειές του.

Την επομένη πήρε τα στρατεύματά του και ακολουθούμενος απ' την πολυάριθμη συνοδεία του, ξεκίνησε για την Κόνια, όπου θα συναντιόταν με τον πατέρα του.

Βαδίζοντας όμως, πληροφορήθηκε πως ο Σουλεϊμάν πήρε μαζί του στην έκστρατεία

και τον πρίγκηπα Σελίμ, όταν αυτός βγήκε σε προπάντησί του, για να φιλήσει το χέρι του. Η είδησι αυτή τον στενοχώρησε υπερβολικά. Τη συμβίωσι του μ' αυτόν τον πρίγκηπα δε μπορούσε με κανένα τρόπο να την άνεχθι. Συνέχισε ωστόσο την πορεία του, αλλά τώρα πιά χωρίς όρεξι και με μεγάλη ψυχική στενοχώρια.

Ο Ρουστέμ πασάς, ο ποιητής Χαγιαλί βέης και ο διοικητής του ίππικού των Σπαχίδων, ο Σιμισί Άγας, ή ομάδα αυτή των ραδιούργων και των συνωμωτών εναντίον της ζωής του διαδόχου, εξαπέλυσαν σωρεία κατασκόπους, μεταφισμένους σε χωρικούς.

Οι κατάσκοποι αυτοί παρακολουθούσαν τη στρατιά του διαδόχου Μουσταφά και μετέδιδαν στους συνωμότες διάφορες φανταστικές πληροφορίες, σχετικά με τις κινήσεις του πρίγκηπα.

Τα τετατολογήματα των χαφιδών αυτών, οι τρείς καταθρόνισι ραδιούργοι τα μετέδιδαν με τρόπο στον Πατισάχ και καταρρώσαν έτσι να τον κρατάνε αδιάκοπα σε μίαν έξαψι εναντίον του Μουσταφά.

Μιά νύχτα, δώδεκα μέρες ύστερ' απ' το καινούργιο φεγγάρι και τόν τριήμερο έορτασμό του «Σεκέρ Μπαϊράμ», ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν, στενοχωρημένος απ' την καθυστέρησι των στρατευμάτων του Μουσταφά, ξαπλώθηκε στην είσοδο της Αυτοκρατορικής σκηνής του και θαυμάζοντας το φεγγάρι που φωτίζε με το χλωμό του φως το στρατόπεδο, βυθίστηκε σε ρεμβασμούς, άναπολώντας την Χουρρέμ.

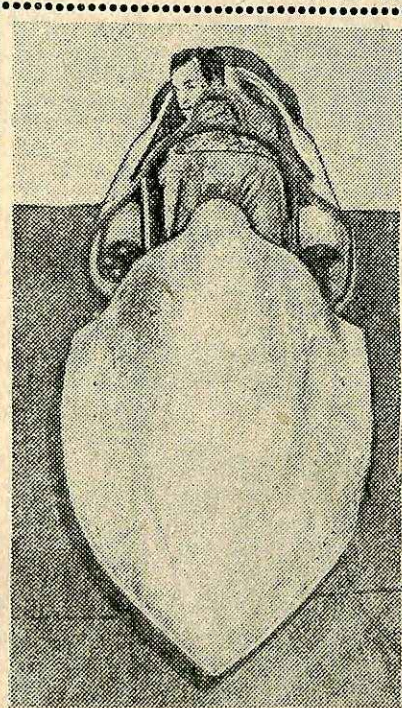
Κατά τα μεσάνυχτα τραβήχτηκε στη σκηνή του κι' άρχισε να βηματίζει νευρικά. "Όλη τη νύχτα άπομένει άγρυπνος και με αγωνία περίμενε να ημερεύσει.

Το πρωί της άλλης μέρας, ένα πρωί μιάς ήλιόλουστης μέρας του Σεπτεμβριου, ο Σουλεϊμάν βγήκε στην πόρτα της Αυτοκρατορικής σκηνής, όπου παρέμενε ώρες όλοκληρες όρθιος και άσκεπτικός.

Στο πρόσωπό του είχε άπλωθή ή χλωμάδα της άνησυχίας και ή όψι του πρόδινε την άλύγιστη θέλησι του.

Στα χείλη του άνθιζε ένα ψεύτικο χαμόγελο, για να ξεγελά ή εκείνους που τον βλέπαν και για να δίνει την εντύπωσι του στοργικού πατέρα, που με λαχτάρα, τάχα, περίμενε να δη να ξεπροβάλλη από κόπου το παιδι του.

Και την ώρα που ο φθινοπωρινός ήλιος

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΚΟΥΡΣΑΣ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ο Άμερικανός μηχανικός αυτόκινήτων Μπίλλ Τάιλορ θα δόνησει ή ίδιος στίς αυτόκινήτοδρομίες της 'Ινδιανουπόλεως το νέο αυτό αυτόκίνητο κούρσας που κατασκευάστηκε βάσει δικών του σχεδίων. Είλε το πρώτο αυτόκίνητο του είδους αυτό που θα έχη το μοτέρ του στο πίσω μέρος.

Έρριχνε τις ζωογόνες άχτίδες του πάνω στίς σκηνές των Τούρκων, ξεπροβάλε απ' την άλλη άκρη του στρατοπέδου, ο διάδοχος πρίγκηπας Μουσταφάς, με την άμέτρητη και πολυάριθμη συνοδεία του κι' έσπρεσε τη σκηνή του πλάι στην Αυτοκρατορική σκηνή του πατέρα του.

Ο Μουσταφάς, φαινόταν άνήσυχος, σά να βιαζόταν να συναντήση το Σουλεϊμάν και να ίκανοποιήση τη λαχτάρα, που νοιώθει κάθε ξενητεμένος γιος, όταν πρόκειται να δη το γονιό του.

Οι στρατιώτες μόλις είδαν τον πρίγκηπα Μουσταφά να ξεπροβάλλη στο στρατόπεδο, τινάχθηκαν έξω απ' τις σκηνές τους και τον ύποδεχτήκανε μ' ένθουσιασμό κι' άτέλειωτα χειροκροτήματα.

Στο πέρασμα του μυριάδες κεφάλια έσκυψαν και τον προσκυνούσαν. Στο λεπτό όλες οι σκηνές σημαιοστολίστηκαν προς τιμή του.

Πρώτος απ' όλους παρουσιάστηκε στη σκηνή του διαδόχου ο Μέγας Βεζύρης, ο Ρουστέμ πασάς και τα πονηρά χείλη του, σπείσανε να του φιλήσουν το χέρι.

Ο Μουσταφάς, άφου ξεκουράστηκε για λίγη ώρα στη σκηνή του, έτοιμάστηκε να παρουσιάσθι στον πατέρα του.

Ο Σουλεϊμάν, άναγγέλλοντας στο Μέγα Βεζύρη Ρουστέμ πασά, πως ήταν έτοιμος να δεχθι το διάδοχο, που είχε απ' τη στιγμή εκείνη στήσει το θρόνο του στίς καρδιές των στρατιωτών, του έδωσε σχετικές διαταγές, για την άυστηρή τήρησι του πρωτόκολλου της έθιμοτυπίας του σαραγιού.

Ύστερα απ' τις διαταγές του Σουλτάνου, οι Βεζύρηδες, οι «κασάσκέρηδες» (διοικητές μονάδων), οι «τασάουσινδες» και όλοι οι βαθμοϋχοι του στρατού, ντυμένοι τις ποικιλόχρωμες και βαρύτιμες στολές τους και με τα πανύψηλα «καθούκια» στο κεφάλι, που όλα αυτά την εποχή εκείνη άποτέλει, λούσαν την επίσημη στολή, παράλαβαν το διάδοχο απ' τη σκηνή του και τον συνώδεψαν ίσαμε την πόρτα της Αυτοκρατορικής σκηνής.

Πενήντα ίππείς, προχωρούσαν μπροστά και σάλπιζαν θριαμβευτικά.

Τα στρατεύματα, που είχαν παραταχθι κατ' αντίζυγια, μόλις ο Μουσταφάς φάνηκε άναμυσά τους καθάλλα στ' άλογο του, έξαλλα από χαρά, ξεσπασαν σε ζητωκραυγές που δονούσαν τον άέρα:

— Γιασά! ασλάν, γιασά!... Να ζήσης, λιοντάρι, να ζήσης!...

Ο Μουσταφάς, τρομερά συγκινημένος, άρχισε ν' άνησυχά πως θα τον δεχόταν ο πατέρας του, ύστερα απ' αυτές τις έκδηλώσεις.

Για να κρύψη την ταραχή του πατώντας τους άναβολείς της σέλλας του άλόγου του, ώρθωσε το σφιχτοδεμένο του κορμί και γυρίζοντας δεξιά κι' άριστερά το κεφάλι του, χαιρετούσε με το χαμόγελο στα χείλη, τους στρατιώτες που είχαν τρελλαθι από ένθουσιασμό.

Ο Σουλεϊμάν, άνήσυχος, βηματίζει νευρικά μέσα στην αυτοκρατορική σκηνή. "Απ' τ' άνοιχτά παράθυρά της, έρχόταν ή μακρινή ήχώ των ζητωκραυγών των έξαλλων στρατιωτών.

Ο δήμες

Ο διάδοχος Μουσταφάς, όταν πλησίασε λίγα μέτρα στην αυτοκρατορική σκηνή, πήδησε απ' τ' άλόγο του, και περιστοιχισμένος απ' τους Βεζύρηδες και τους διοικητές των στρατιωτικών μονάδων, προχώρησε προς τη σκηνή.

Στο τέρμα της στρατιωτικής παρατάξεως οι επίσημοι, σύμφωνα με το πρωτόκολλο της έθιμοτυπίας, σταμάτησαν και έτοιμάστηκαν να άποσυρθούν. Δεν τους έπιτρεπόταν να παραστούνε στη συνάντησι του πατέρα με το γιοιό του.

Ο Μουσταφάς, άφου χαιρέτησε τον καβένα με χειραψία, γύρισε τα νώτα του και έτοιμάστηκε να δρασκειλίσθι το κατώφλι της αυτοκρατορικής σκηνής.

Με τη στρόφι που έκανε αντίκρουσε τη μορφή ενός γιγαντόσμου ανθρώπου, που όρθιος πλάι στην είσοδο, παρακολουθούσε με βλοσυρές κι' άγριεμένες ματιές, τη σκηνή του άποχαριετισμού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ της όμορφης Ύβελινς

Ε άπόστασι μερικδν χιλιομέτρων πρδς τά νότια της σημερινής Κομπιένης ύψωνόταν το Μεσαίωνα ο παλός φεουδαρχικός πύργος των κομήτων του Ρουζάλ.

Εκεί ζούσε στις άρχές του 14ου αιώνας ο κόμης Μπερτράν ντε Ρουζάλ μαζί με την κόρη του, την Ύβελιν.

Η τύχη γι' αυτόν είχε φανή πολύ σκληρή ως τότε. Είχε χάσει πολύ ένωρίς τη γυναίκα του και ο θάνατος του πήρε άργότερα και τα δυο άγόρια του. Ο μεγαλύτερος είχε σκοτωθι στον πόλεμο εναντίον ενός γειτονικού άρχοντος και ο μικρότερος είχε πεθάνει έπειτα από μια σύντομη ασθένεια.

Έτσι, ο κόμης Μπερτράν είχε συγκεντρώσει όλη του τη στοργή στην κόρη του. Και λογάριζε να της βρη, όταν θα μεγάλωνε, έναν καλό σύζυγο, που θα ήταν σε θέσι να την υπερασπισθι έναντι των έχθρών της και να την βοηθήσει στη διοίκησι του πύργου και της κομητείας.

Στο τέλος, ή έκλογή του έπεσε στο νεαρό κόμητα Γκοντράν ντε Μορέφ, που είχε τον πύργο του άπο τη άλλη άχθ του ποταμού Λουάρ. Άλλα δεν βιαζόταν να πραγματοποιήση αυτό το γάμο, γιατί ή Ύβελιν ήταν μικρή άκόμη.

Μιά μέρα, έφτασε στον πύργο ένας νεαρός τροβαδούρος. Τον έλεγαν Ρενέ ντε Σεζέλ κι' ήταν φημισμένος σ' όλη τη βόρειο Γαλλία για τη μεγάλη ποικιλία των έμπνεύσεων του και τη μελωδική φωνή του.

Κουβαλούσε μαζί του μια μεγάλη άρπα, για να συνοδεύη τα τραγούδια του.

Η ζωή στον πύργο ήταν μονότονη και θλιβερή. Γι' αυτό, ο κόμης Μπερτράν δέχτηκε πρόθυμα Ρενέ και του είπε πως θα μπορούσε να μείνη όσον καιρό ήθελε στον πύργο.

Άπο την ήμέρα εκείνη, ο τροβαδούρος άποκαίρεται.

Ερωτες ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΩΝ

δοϋρος ξυπνούσε κάθε πρωί τους ένοίκους του πύργου με τά όμορφα τραγούδια του και το βράδυ έκανε τις ώρες να κυλούν γρήγορα, παίζοντας μελωδικές συνθέσεις στην άρπα του.

Η μικρή Ύβελιν ήταν ένθουσιασμένη.

— Που βρίσκετε όλ' αυτά τά όμορφα τραγούδια; ρώτησε μια μέρα το Ρενέ.

— Μέσα στην ψυχή μου, άπάντησε ο τροβαδούρος.

— Και πως τά παίζετε στην άρπα σας;

— Κάνω την ψυχή μου να περνά στίς άκρες των δακτύλων μου, άπάντησε ο τραγουδιστής.

Η Ύβελιν άναστέναξε:

— Πόσο θα ήθελα να μπορούσα να κάνω κι' έγώ το ίδιο! έπε.

Τίποτε δεν είνε εύκολότερο άπο αυτό, της άπάντησε ο τροβαδούρος. Θα ήταν μια μεγάλη χαρά για μένα να σάς μάθω την τέχνη μου... Φτάνει να το έπιτρέψη ο πατέρας σας.

Η Ύβελιν παρακάλεσε τότε θερμά τον πατέρα της, που, στο τέλος, δέχτηκε να της δώση μαθήματα, ο Ρενέ ντε Σεζέλ.

Ο τροβαδούρος έγινε άπο τότε ο άχώριστος σύντροφος της μικρής Ύβελινς. Κι' όπως ήσαν νέοι και οι δυο,

η άγάπη δεν άργησε να φουντώσει στίς ψυχές τους.

Το είδυλλίο τους κράτησε περισσότερο άπο ένα χρόνο. Διψασμένοι άπο άγάπη, εύρισκαν πως ή μέρα τέλειωνε πολύ σύντομα. Καί, τις νύχτες, ο τροβαδούρος άνέβαινε στο δώματιο της Ύβελινς, χρησιμοποιώντας μια σχοινένια σκάλα που ή νέα την κρεμούσε απ' το παράθυρό της.

Κάποτε όμως ο γηραιός κόμης του Ρουζάλ έμαθε τά πάντα. Τρελλός άπο όργη, ώρμησε τότε μέσα στο δώματιο της Ύβελινς, κρατώντας στο χέρι του το βαρύ του ξίφος.

Ο Ρενέ ντε Σεζέλ μόλις πρόφτασε ν' άποτραβηχθι άπο την άγκαλιά της άγαπώμενης του. Έτρεξε τότε στο παράθυρο και άρχισε να κατεβαίνη άπο τη σχοινένια σκάλα. Άλλ' ο κόμης του Ρουζάλ έτρεξε κι' αυτός πίσω του. Και με μερικούς σπαθισμούς έκοψε τη σκάλα.

Ο τροβαδούρος κύλησε τότε στο κενό και βρήκε έναν οίκτρο θάνατο πάνω στην πλακόστρωτη αύλη του πύργου.

Η Ύβελιν, άκούγοντας τον γδοϋπο που έκαμε, πέφτοντας στο σώμα του άγαπημένου της, λιποθύμισε.

Όταν συνήλθε, είδε πως βρισκόταν μέσα σ' ένα σκοτεινό και ύπόγειο κελλάι, που είχε ένα μικρό άνοιγμα στην όροφή. Εκεί μέσα ή δυστυχισμένη νέα έζησε τρία δλόκληρα χρόνια. Ως την ήμέρα που πέθανε ο πατέρας της.

Την έβγαλαν τότε άπο κεί. Άλλά, μ' όλο που δεν είχε συμπληρώσει άκόμη τά είκοσι χρόνια της, φαινόταν σάν γρηά. Τά μαλλιά της είχαν γίνει κάτασπρα, και το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ρυτίδες.

Η Ύβελιν πήγε την ίδια μέρα να προσκυνήση εύλαβικά το μέρος όπου είχαν θάψει τον άγαπημένο της κι' έβρεξε το χρώμα που τον σκέπαζε με τά δάκρυά της. Έπειτα, έδωσε όλους τους ανθρώπους άπο τον πύργο της και τον μετέβαλε σε γυναικείο μοναστήρι άφιερωμένο στην «Παναγία των Δακρύων».

Το μοναστήρι αυτό διατηρήθηκε ως τις άρχές του 17ου αιώνας. Μιά πυρκαϊά κατέστρεψε τότε το μεγαλύτερο μέρος του και δέκα έπτά άπο τις μοναχές πέθαναν μέσα στίς φλόγες.

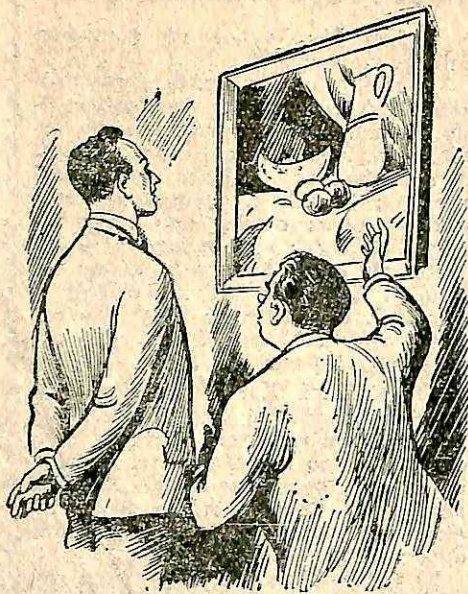
Στο μοναστήρι αυτό είχε μπει και ή άτυχη Ύβελιν για να ξεχάση τον έρωτά της.

Μέσα στους γυνούς τοίχους του κελλιού της, που στολίζονταν μονάχα απ' τον Έσταυρωμένο, ξαναθυμόταν τον ώραίο τροβαδούρο, τον άγαπημένο της Ρενέ, που ήξερε με τόση συγκίνησι να μιλάη στην καρδιά της. Και τότε, απ' τα πονεμένα στήθη της άνέβαινε θερμή μια προσευχή για την ψυχή του!

— Που βρήκατε όλ' αυτά τά όμορφα τραγούδια; ρώτησε μια μέρα το Ρενέ ή Ύβελιν...

— Άπο την ήμέρα εκείνη, ο τροβα-

— Είναι ένας ανεκτίμητος θησαυρός. Σας τον πωλώ επειδή θέλω να σας εξυπηρετήσω...

ΟΤΑΝ ΘΕΛΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

να εξυπηρετήσει τους φίλους του

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συμμετέχοντος μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Την εποχή της κατοχής «πλούσιοι» έπώ-
χευαν και επείναν...». «Αλλά και πτω-
χοί έπλούτησαν και έχορτσαν αγαθά που
δεν τα είχαν ξαναδύ στη ζωή τους. Μαυ-
ραγορίτες απέκτησαν περιουσίες. Αλλά
και παλαιοί «άρχοντες» με μεγάλα και πα-
σιγνώστα όνόματα κυκλοφορούσαν στους
δρόμους με το δίχτυ στο χέρι, προσπαθών-
τας να εξοικονομήσουν κανένα λάχανο.
Μερικοί από τους νεοπλούτους της έπο-
χής, αφού εξάντλησαν όλα τα περιθώρια
των υλικών ευτυχιών — μεγαλοπρεπή δια-
μερίσματα σε κεντρικές πολυκατοικίες, και-
νύργιες επιπλώσεις, αυτοκίνητα, υπηρε-
σίες στυλ κτλ. — έκριναν ότι ή νέα τους
κατάσταση τους επέβαλλε να γίνουν και
φιλότεχνοι. Χιλιάδες ζωγραφικών πινάκων
πουλήθηκαν στην Αθήνα την εποχή της
κατοχής. Τους περισσότερους τους αγορά-
ζαν οι νεόπλουτοι. Στόλιζαν τα νέα σαλό-
νια τους, τις κρεβάτοκαμαρες, την κουζί-
να και το πλυσταριό τους. Προτιμούσαν
τους μεγάλους και έντυπωσιακούς πίνακες.
Ίδιως αυτούς που απεικόνιζαν ήρωικά θέ-
ματα του 1821, έτσι για να δείχνουν κατά
ένα τρόπο και τά... πατριωτικά τους φρο-
νήματα!

Ένας άπροσμετρήτου όλης μεγαλομαυ-
ραγορίτης, επειδή δεν εύρισκε της άρε-
σκείας του τους πίνακες που πουλιόντανε
μέσον των «οίκων ευκαιρίας»,... νοίκιασε
έναν άσημο ζωγράφο, του έφτιασε ένα
πρόχειρο εργαστήριο, του προμήθευσε ά-
φθονα υλικά και του ανέθεσε να του κάνει
μεγάλους και χτυπητούς πίνακες, με το με-
ροκάματο!

Ένας άλλος προσεκήθη κάποτε να δώ-
σει μερικές θαυμάσιες μινιατούρες γνωστών
Γάλλων ζωγράφων του 19ου αιώνα. Δεν
τον ίκανοποίησαν, φυσικά. Του άρεσε όμως
ένα πελώριο πορτραίτο της γιαγιάς του
πωλητού, καλλιτεχνικά χονδροειδέστατο,
που το είχε κατασκευάσει ένας συγγενής
της οικογένειας, έρασιτέχνης ζωγράφος. Το
άγορσας λοιπόν σε μια καλή τιμή και φεύ-
γοντας, έλεινολόγησε τους Γάλλους ζω-
γράφους που έφτιασαν έτσι μικρά τά έργα
τους για λόγους... οικονομίας!

— Δεν θα είχαν φαίνεται λεφτά οι φου-
καράδες ν' αγοράσουν μουσαμά!

Μανία με τους ζωγραφικούς πίνακες είχε
κι ένας γνωστός μου έμπορος που είχε αψ-
ήσει τα πλούτη του στην κατοχή. Η αλή-
θεια είναι πως δεν είχε κι αυτός καμιάν
έκλεκτικότητα. Ήξερε όμως άπ' έξω με-
ρικά όνόματα καλών δικών μας ζωγράφων
και ήθελε να φαίνεται πως καταλαβαίνει ά-

πό τέχνη. Οι μεταπωληταί πινάκων τον έ-
χαν πάρει μυρωδιά και του κουβαλούσαν
κάθε μέρα λογής-λογής πίνακες. Έτσι του
πούλησαν καμιά δεκαριά πλαστούς Χα-
τζήδες για γνήσιους. Του πούλησαν κι έναν
Γκύζη, κατασκευής... 1943!

Την ύπαρξη του γενναιοδωρού φιλοτέ-
χνου — που ήταν, όπως είπαμε πάμπλου-
τος εκείνη την εποχή — πληροφορήθηκε
κι ένας φίλος μου που είχε μεγάλες φτώ-
χειες, αλλά προσπαθούσε να λύσει μια για
πάντα το οικονομικό του πρόβλημα με μια
μεγάλη «έπιχειρήσι». Με πήρε λοιπόν ένα
πρωί στο τηλέφωνο και μου είπε:

— Είναι εξαιρετική ανάγκη να σε δώ-
ρα άμέσως. Για το καλό σου. Παράτησε
ό,τι δουλειά έχεις κι' έλα στο σπίτι μου.
Μη χάσης λεπτό.

Μούκανε έντύπωσι το ύφος του και φο-
βήθηκα μήπως επρόκειτο για κανένα κίν-
δυνο. Σε πέντε λεπτά έφτανα στο σπίτι του
λαχανιασμένος.

— Τι τρέχει;

— Θα σου εξηγήσω άμέσως. Κάθισε
πρώτα να ξεκουραστής.

Έπεσα σε μια πολυθρόνα και περίμενα
με αγωνία τις εξηγήσεις. Έκείνος όμως πε-
ριέργως δεν βιαζότανε. Πέρασαν έτσι με ά-
διάφορες κουβέντες άλλα δέκα λεπτά κι'
ύστερα ο φίλος μου μου είπε μ' ένα αινιγ-
ματικό μειδίαμα:

— Κύτταξε στον τοίχο και πές μου αν
σου έκανε τίποτε έντύπωσι.

Κύτταξα με μεγάλη προσοχή. Ήταν
κρεμασμένοι μερικοί πίνακες, ένα κινέζικο
πιάτο και τέσσερες «γκραβούρες» άπ' αυ-
τές που πουλάνε... με την όκα στα πα-
λαισιωμένα του Παρισιού.

— Δεν βλέπω τίποτε που να μου κάνει
ιδιαιτέρη έντύπωσι, του είπα. Τους πίνα-
κες τους ξέρω. Το κινέζικο πιάτο επίσης.
Αυτές τις γκραβούρες μονάχα νομίζω πως
τις βλέπω για πρώτη φορά. Καλούτσικες
είνε...

— Αί λοιπόν άστοιχείωτε, μου άπαντά
ο φίλος μου, γι' αυτές τις «καλούτσικες»
γκραβούρες πρόκειται. Έσύ έχεις έναν
γνωστό σου πάμπλουτο, τον Β. Α. Θέλεις
να του προσφέρεις μια έκδούλευσι;

— Έξαρτάται...

— Όχι, πές μου. Είναι πολύ φίλος σου;

Θέλεις να τον εξυπηρετήσεις;

— Γιατί όχι;...

— Λοιπόν... Να του πής ν' αγοράση
αυτές τις τέσσερις γκραβούρες. Είναι θη-
σαυροί ανεκτίμητοι. Τις αναφέρουν όλοι οι
διεθνείς κατάλογοι. Αν λοιπόν ο Β. Α. εί-
νε φίλος σου και θέλεις να του προσφέρεις
μια μεγάλη υπηρεσία, να του πής να τις

ΕΚΘΕΤΟ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙ

Ο φαρμακοποιός κ. Πίνερ άπόρρησε όταν
μια γεροντοκόρη γειτόνισά του, ή δίσ
Χάρισσον ήρθε να του ζητήσει ένα μπιμπε-
ρόν. Καταλαβαίνοντας την έκπληξη του,
ή δίσ Χάρισσον του εξήγησε τότε πως μια
άρρωστη κουνέλα ήρθε κι' άφησε στα πό-
δια της το μοναδικό παιδί που είχε επιζή-
σει από μια κακή γέννα. Η μητέρα ψά-
φισε, βέβαιη όμως ότι είχε άφήσει το μι-
κρό της σε καλά χέρια. Πράγματι ή δίσ
Χάρισσον σεβάστηκε την τελευταία επιθυ-
μία της άτυχης κουνέλας και δείχνει για
το έκθετο άληθινή μητρική στοργή.

λγοράση. Όπως ξέρεις έχω φτώχειες τώ-
ρα και τις δίνω όσα - όσα...

— Δηλαδή;

— Μόνο δυο χιλιάδες λίρες χρυσές! Φί-
λος σου είναι και όπως καταλαβαίνεις δεν
μπορώ να έκμεταλλευθώ τον άνθρωπο. Προ-
κειμένου να τις πάρη ένας οποιοσδήποτε
ξένος, γιατί να μην τις πάρη ο φίλος σου;
Έτσι θα σου όφειλη και... εύγνωμοσύνη.

— Μα έσύ, βρε παιδί μου, δίνεις αυτό
τον θησαυρό τζάμπα!

— Τζάμπα βέβαια... Κανονικά έπρεπε
να τις πουλήσω τέσσερις χιλιάδες λίρες.
Μια όμως που είναι δύσκολη εποχή είπα:
ας κάνω και κανένα καλό. Και σε σκέφθηκα.

— Εύχαριστώ...

Για να μην κακοκαρδίσω τον τόσο εύγε-
νικό φίλο μου και κάτοχο του «ανεκτιμήτου
θησαυρού» πήγα στον Β. Α. και του είπα
μεταξύ... άστειού και σοβαρού την υπό-
θεσι. Του είπα έν πάση περιπτώσει ότι ε-
πρόκειτο για έργα «ιστορικής άξίας» που
άξιζε αν όχι να τ' αγοράση, τουλάχιστον
να τ' ά δώ.

Πήγαμε μαζί στο σπίτι του φίλου μου.
Ο φίλότεχνος της περιστάσεως είδε τις
γκραβούρες, γούρλωσε τα μάτια του και
ρώτησε κατάπληκτος τον πωλητή:

— Πόσα είπατε πως τις πουλάτε;

— Μόνο δυο χιλιάδες λίρες. Για όσα...

— Δεν γίνεται λιγώτερα; (Η έρώτησις
διετυπώθη σε ύφος ειρωνικό).

— Τί λέτε, αγαπητέ κύριε... Αυτά τά
έργα είναι γραμμένα στους διεθνείς καταλό-
γους. Πάντως να σας κάνω μια έκπτωσι.
Έστω 1800 λίρες.

— Κατεβήτε...

— Ας είναι... 1700.

— Για να μη σας κουράζω στον κλίμα-
κωτό κατήφορο, θα σας προσφέρω ένα πο-
σόν που είναι και ή τελευταία μου λέξις.
Κι' αυτό για να μη σας χαλάσω το χα-
τήρι.

Έλαμψαν άπό χαρά τα μάτια του φίλου
μου πωλητού. Αυτή ή «τελευταία λέξις» θ'
αντιπροσώπευε βέβαια 1500 λίρες τουλά-
χιστον.

— Δηλαδή, ρώτησε, τί έννοείτε;

— Έννοώ ότι μπορώ να σας δώσω...
15 λίρες. Ούτε μια παραπάνω. Άκριβώς
δεκαπέντε.

Κι' έβγαλε ταυτοχρόνως άπό την τσέπη
του μερικούς λάμποντες καθαλλάρηδες, των
οποίων ο ήχος άντήχησε μελωδικώτατα στ'
αυτιά μας.

— Λοιπόν;

Ο φίλος μου, που ήθελε «να με ύπο-
χρεώση» και δι' έμού και τον πάμπλουτο
έμπορο, δεν μίλησε. Κατέβασε τις γκρα-
βούρες, τις έκανε ένα κομψό δέμα και τις
παρέδωσε αφού εισέπραξε τις 15 λίρες.
Δεν έπιασε ή μηχανή δια της όποιας ήλπιζε
να λύση για πάντα το οικονομικό του πρό-
βλημα.

Την ώρα που φεύγαμε έσκυψε και μου
είπε στ' αψί:

— Βλέπεις τί φίλος είμαι; Έχασα για
χατήρι σου 1885 λίρες...

Η αλήθεια είναι πως δεν έχασε τίποτε.
Όπως μου εξομολογήθηκε άργότερα, τις
γκραβούρες αυτές τις είχε αγοράσει άντι
δυο όκάδων βουτύρου! Και πήγε να κάνει
τη μεγάλη έπιχειρήσι...

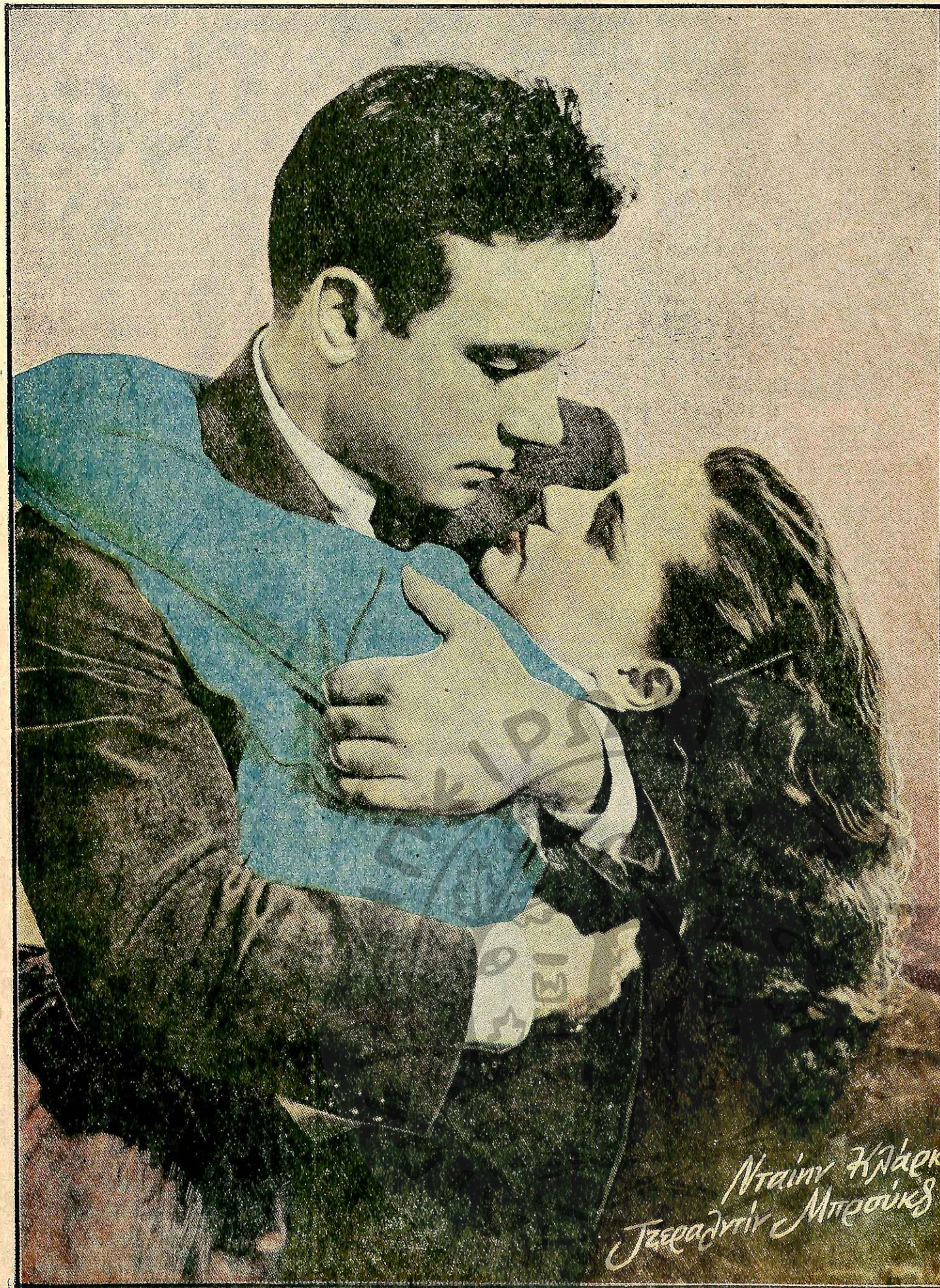
ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

***

Νέον είδος πάγου

Οι έπιστήμονες του πανεπιστημίου του
Χάρβαρντ κατασκεύασαν ένα νέο είδος πά-
γου. Η πρωτοτυπία είναι ότι δεν χρησιμο-
ποίησαν κανένα άπό τα γνωστά μέσα. Το
νερό μεταβάλλεται σε πάγο με μόνη την
άσκησι μίας ίσχυροτάτης πιέσεως πάνω σ'
αυτό.

Ο πάγος που κατασκευάζεται μ' αυτό
τον τρόπο είναι τόσο συμπαγής και σκλη-
ρός, ώστε δεν λιώνει παρά μόνον σε θερ-
μοκρασία 200 βαθμών. Με τις συνήθειες
θερμοκρασίες του καλοκαιριού ένα κομμάτι
άπ' αυτό τον πάγο, χρειάζεται περισσότε-
ρο άπό μια βδομάδα για να λύσθ. Η ψύ-
ξις του έξ άλλου, είν' άνώτερη και άπ' αυ-
τή που παράγουν τά καλύτερα ηλεκτρικά
ψυγεία.

Ντάνιν Κλάρκ
Τζεραλντ Μπρούκς

Μια εύτυχισμένη γυναίκα

Η Φλώρα καθόταν μπροστά στην τουαλέτα και περνούσε την τελευταία κραγιονιά στα χείλη της. Ύστερα στάθηκε και κύτταξε το όμορφο της πρόσωπο στον καθρέφτη.

Χαμογέλασε. Ήταν εύτυχισμένη. Τα μάτια της άστραφταν από τη λάμψη της εύτυχίας κι' αντανάκλασαν τον ψυχικό της κόσμο. Εύτυχισμένη!... Ναι, ήταν. Τί άλλο θα μπορούσε να ζητήσει από τη ζωή;

Γεννήθηκε σε μια οικογένεια που μπορεί να μην ήταν πολύ πλούσια, μα είχε όλα τα μέσα για να ζή μέσα σε άνεση, χωρίς τις οικονομικές στενοχώριες που φέρνουν σκοτεινές έννοιες στους φτωχούς ανθρώπους. Σπούδασε σε καλά σχολεία, έμαθε μουσική, έκανε σπόρ, έπηρε λαιμική μορφώση και ανατροφή. Μοναχοκόρη, καθώς ήταν, είχε συγκεντρώσει όλη την αγάπη του καλού της πατέρα και της χρυσής μητέρας της. Ήταν κι' όμορφη. Η φύσι είχε σπαταλήσει τα δώρα της, που τόσο τα τσιγγουνεύεται σε άλλες κοπέλες. Η κοσμική ζωή που έκανε, δεν την παράσυρε, δεν της νόθευε την καθαρή σκέψη και τη ρωμαντική αισθηματική της ψυχή.

Στα είκοσι χρόνια της, της έστειλε την αγάπη. Και πολύ γρήγορα αυτή η αγάπη έπηρε το δρόμο προς την ολοκλήρωσή της. Τώρα ήταν αρραβωνιασμένη με τον Τώνη.

Πολλές ζήλευαν την τύχη της. Γιατί ο Τώνης ήταν ένας νέος από πλούσια οικογένεια, με μορφωσι και μέλλον. Τριάντα χρόνων, πολύ συμπαθητικός, έξυπνος, πάντα κομψά ντυμένος, με τρόπους ευγενικούς. Της φερόταν με τρυφερότητα και σεβασμό, της έστελνε όμορφα λουλούδια, που τώρα πλημμύριζαν ασφυκτικά το δωμάτιό της. Η ασχολία του ήταν το έμπόριο, μαζι με τον πατέρα του. Άλλα οι επιχειρήσεις του άφηναν καιρό ν' ασχοληθεί και με θέματα έξω από τον πεζό αυτό κύκλο της δουλειάς του. Με τη μουσική, με την ποίηση, με την τέχνη.

Ήταν ο ιδανικός άνδρας. Σ' ένα μήνα θα γινόταν γυναίκα του, η εύτυχισμένη γυναίκα του. Και θ' άκουμπόσε περήφανα και γεμάτη εμπιστοσύνη στο υπέρτατο του.

Κύτταξε το ρολόι της.

Όχτώ και τέταρτο. Ήταν η ώρα του.

Η Φλώρα σηκώθηκε και πήγε στο σαλόνι. Οι γονείς της έλειπαν. Ήταν μόνη. Από τ' ανοικτά παράθυρα, έρχόντουσαν τ' άρωματά του κήπου κι' έκαναν την ατμόσφαιρα μεθυστική.

Κάθισε στο πιάνο. Κι' οι νότες της αγαπημένης της συνάτας ξεχύθηκαν στο

σαλόνι. Σε λίγο στο μαύρο λούστρο του πιάνου, φάνηκε μια ανδρική σιλουέτα. Και δυο χέρια κουλουριαστήκαν στο λαιμό της.

— Καλησπέρα, αγάπη μου. Παιξε ακόμα... Θέλω να σ' ακούσω.

Ο Τώνης κάθισε στον καναπέ. Η Φλώρα έπαιξε ακόμα ένα κομμάτι κι' ύστερα σηκώθηκε και πήγε κοντά του.

— Πώς πέρασε η σημερινή σου μέρα; Εκείνος της διηγήθηκε τις ασχολίες του. Δουλειές, λογαριασμοί, νεύρα, κουρασσι.

— Μόνο κοντά σου ξεκουράζομαι, αγάπη μου. Σάν νάχωμαι σ' έναν άλλον κόσμο...

Φιλήθηκαν. Ύστερα μίλησαν για το γάμο τους. Είχαν ένα σωρό λεπτομέρειες να κανονίσουν κι' έπρεπε να φροντίσουν από τώρα. Οι ώρες αυτές που μιλούσαν για το γάμο, ήταν οι πιο εύτυχισμένες ώρες της Φλώρας.

Η Φλώρα χτύπησε το κουδούνι. — Σε ξέχασα, είπε, με την κουβέντα. Και θα διψάς.

Μπήκε η υπηρέτρια. Ήταν ένα κοντό, παχουλό και ροδοκόκκινο πλάσμα που τόχαν φέρει από την επαρχία, πριν λίγες μέρες. Η Φλώρα της είπε να φέρη λεμονάδα. Σε λίγο την έφερε. Και την πρώτη φορά που μπήκε και τη δεύτερη, είχε τα μάτια χαμηλωμένα.

— Δεν έννοει να σηκώση ακόμα τα μάτια της, είπε ο Τώνης στη Φλώρα.

— Αι, άρχη είχε ακόμα. Θα συνηθίση! Τώρα ας πούμε τα δικά μας.

Βγήκαν στη βεράντα και κάθισαν κοντά. Κουβεντίσσαν αρκετή ώρα. Ο Τώνης της ένα σωρό τρυφερά λόγια, καθώς κρατούσε απαλά το χέρι της και της χαϊδεύε τα μαλλιά. Η Φλώρα κύτταζε τον ούρανό. Σε μια στιγμή έδειξε τα άστρα και είπε:

— Σάν να μου φαίνεται πώς έχω άνεbei εκεί πάνω, Τώνη...

— Μαζί έχουμε άνεbei, αγάπη μου.

— Και θα μείνουμε εκεί για όλη μας τη ζωή, δεν είν' έτσι;

— Ναι, αγάπη μου!

Ήταν στιγμές, όνειρεμένες, αφάνταστες εύτυχίας. Κάπου-κάπου ο Τώνης έμενε αφορημένος, σάν κάτι άλλο να σκεπτόταν. Η Φλώρα τον ρωτούσε:

— Τί σκέπτεσαι, Τώνη;

(Φωτογραφία Keystone)

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΗ ΣΤΙΣ ΠΛΑΣ

Το θαυμάσιο αυτό σύνολο είναι το τελευταίο δημιούργημα της μόδας 1949 του οίκου Μολυνέ και προορίζεται για τις κοσμικές πλάς. Η μπλούζα είναι χρώματος ζωηρού ροζ και η φούστα από λευκό έμπριμέ με υπέροχα λουλουδάκια και κομψά ναι μπροστά. Στην πλά συνδυάζεται και από κακέτα από το ίδιο χρώμα. Φούστα και ζακέτα είναι φουφουρισμένες με ροζ ύφασμα όμοιο με το ύφασμα της μπλούζας.

— Έσένα, αγάπη μου, της απαντούσε βιαστικά, σάν να γυρίζει ο νους του από μακρινό ταξίδι.

Λίγο αργότερα της είπε:

— Φλώρα, δεν παίζει λίγο πιάνο;

— Εγώ θα κατέβω στον κήπο νά σ' ακούω ανάμεσα στα δέντρα, είπε ο Τώνης. Θα είναι πιο όμορφα έτσι...

Της φίλησε το χέρι και βγήκε. Η Φλώρα άρχισε να παίζει. Και σκεπτόταν:

— Τώρα θα είνε άκουμισμένος σ' ένα δέντρο και θα μ' ακούη...

Σε μια στιγμή, που το κομμάτι παιζόταν σιγά, καθώς έσβυνε τις τελευταίες του νότες, η Φλώρα άκουσε κάτι πνιχτές φωνές από κάτω στο χώλλ. Ποιος νάταν τάχα; Περίεργη, βγήκε από το σαλόνι και στάθηκε στο κεφαλόσκαλο. Τί φοικτή σκηνή. Είδε τον Τώνη που είχε αρπάξει την υπηρέτρια και προσπαθούσε, με βάρβαρο τρόπο, νά τη φιλήση. Η υπηρέτρια ανυπόταν κι' αγωνιζόταν νά ξεφύγη.

— Αφήστε με, ψιθύριζε.

— Στάσου, βρε κορίτσι μου, Ένα φιλάκι... Δεν βλέπεις πού τρελλάθηκα γιό σένα;

— Αφήστε με!...

Ο Τώνης όμως κατάφερε νά τη φιλήση στο λαιμό. Κι' αμέσως η υπηρέτρια σηκώνει το χέρι της και του άστράφτει ένα δυνατό χαστούκι.

— Άγριοκάτσικο! Λέει εκείνος, πού θα μού πιάς.

Και πιάνει το μάγουλό του.

Η υπηρέτρια ανεβαίνει τη σκάλα. Εκείνος διορθώνει τη γραβάτα του. Και μόλις σηκώνει τα μάτια του, αντικρύζει το ασπύρο πρόσωπο της Φλώρας και το αγανακτισμένο της βλέμμα. Είνε σαστισμένος. Προσπαθεί νά χαμογελάση. Ψυχή η Φλώρα, λέει στην υπηρέτρια που έχει σταθή:

— Κατέβα, δώσε στον κύριο το καπέλο του!

— Νά σου εξηγήσω Φλώρα, δοκιμάζει νά δικαιολογήη εκείνος. Δεν πιστεύω νά παρεξηγήσες ένα άστειο!

— Κατίνα, δώσε στον κύριο το καπέλο του! Εξαλλάει ασπύρα η Φλώρα.

Και μπαίνει στο σαλόνι, χτυπώντας δυνατά την πόρτα. Λίγα δευτερόλεπτα. Η Φλώρα ακούει την εξώπορτα που ανοίγει και κλείνει, τα βήματα στο πεζοδρόμιο. Είνε ο Τώνης που φεύγει...

Κι' ύστερα η Φλώρα πέφτει στον καναπέ και ξεσπάει σε δυνατό κλάμα.

— Θεέ μου! Τί άπογοήτευσι! ψιθυρίζει.

Νοιώθει σάν νάχη γκρεμιστή ένας κόσμος μέσα της. Ένας όμορφος κι' ευγενικός κόσμος, πού είχε πλάσει με τη φαντασία της και με την αγάπη της. Τόση προστυχία κάτω από τη μάσκα της ευγένειας... «Παίξε λίγο μουσική, Φλώρα, Έγώ θα πάω νά σ' ακούω από τον κήπο». Κι' αυτός...

Κουβεί το πρόσωπο από ντροπή. Έχει την έντυπσι πώς βρίσκεται στο πιο φοικτό σκοτάδι. Η αγάπη, ο θαυμασμός, η έκτιμησι που έννοιζε για τον Τώνη, τώρα έχουν δώσει τη θέση τους στο αίσθημα της απείρας. Έτσι, μέσα σε μια μοιραία στιγμή, άλλαξε ο ρυθμός της ζωής της. Μιας ζωής που στηριζόταν στο ψέμμα και την απάτη.

Και τώρα:

Τώρα η Φλώρα πετάει όλα τα λουλούδια του από τα βάξια. Σχίζει τη φωτογραφία του. Σχίζει τα γράμματά του, πετάει κάθε του ανάμνησι.

Η εύτυχία της τελείωσε...

Τώρα είνε η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου...

000

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

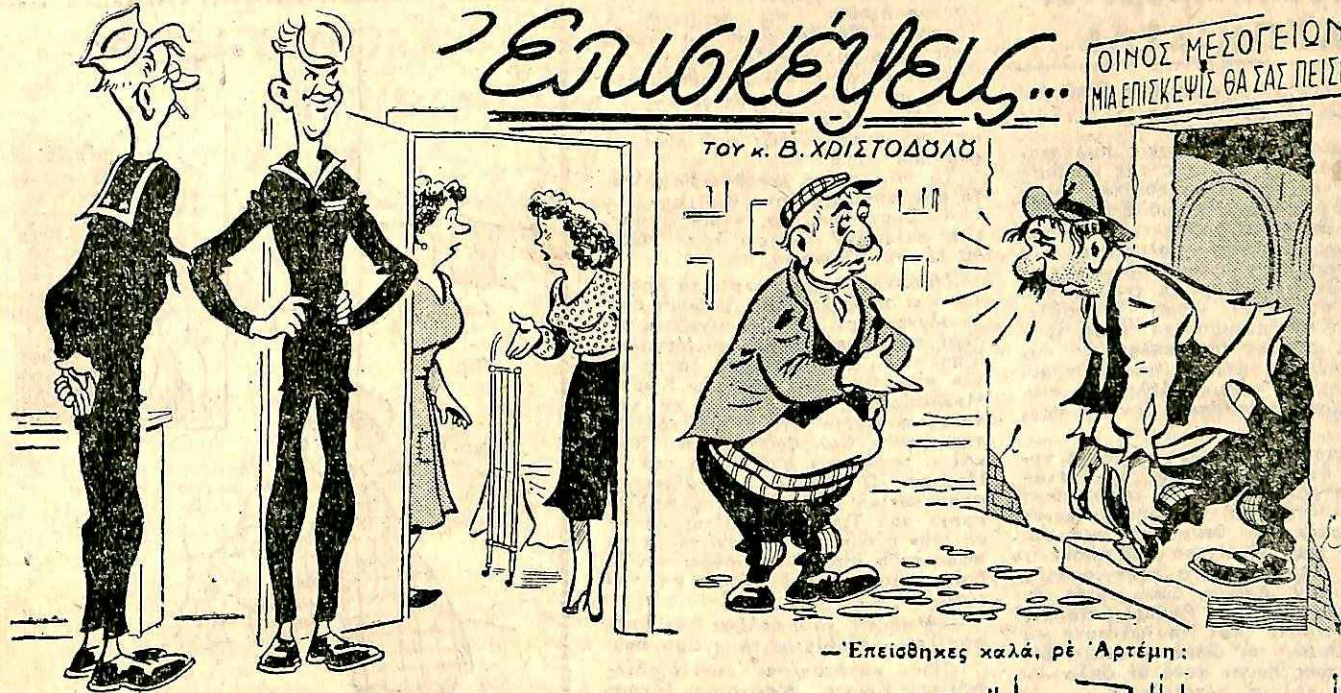
Έγκυκλοπαίδεια - γίγας

Η μεγαλύτερη έγκυκλοπαίδεια που συντάχθη στον κόσμο, δεν τυπώθηκε ποτέ και δεν υπάρχει πιά σήμερα. Ήταν η κινεζική έγκυκλοπαίδεια «Γιουνγκ-Λό-Τά-ι-Τιέν», έργο του συγγραφέως Γιουνγκ Λό, της εποχής της δυναστείας των Μινγκ. Είχε γραφή με το χέρι, σε τρία αντίγραφα. Είχε 22.937 τόμους. Τα δύο άπ' τα αντίγραφα κατεστράφησαν όταν έπεσε η δυναστεία των Μινγκ, και το τρίτο κατά την επανάστασι των Μπόξερ.

Επισκεύεις...

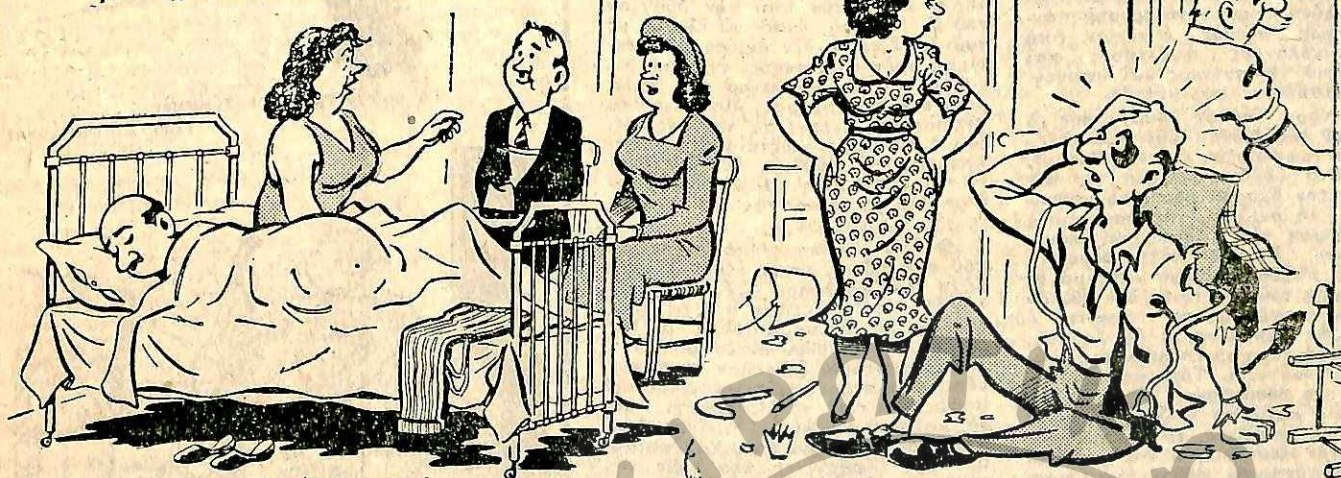
ΟΙΟΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΗ

ΤΟΥ Κ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Επεισθηκες καλά, ρε Άρτεμη:

— Μαμά βάλε την καλή σου ρόμπα, σήμερα, γιατί έχουμε υψηλούς επισκέπτας...

— Το λοιπόν, καληνύχτα σας κι' αν τυχόν φύγετε, κλείστε, σας παρακαλώ, το φώς του διαδρόμου!...

— Γυναίκα, πές στους υπολοίπους πιστωτές, μας πού περιμένουν, πώς δεν θα μπορέσω νά δεχτώ άλλες επισκεψείς για σήμερα!

— Κι' αν είναι, Μαρία παιδί μου, αυτοί οι σελέμνδες, οι Παπαδόπουλοι, νά τους πής πώς λείπουμε σ'ε ταξίδι...

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

— Απελπισία είσαι, καυμένη Ίαων! Ξεχνάς πώς ήρθαμε νά ευχηθούμε το μπαμπά για τα γενέθλιά του;

Μικροπαντρεμένοι ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Η άτυχη αγάπη του Τούσα
Μπότσαρη

Παράνομες συμβιώσεις παλληκα-
ριών, με τις έγκλετες της καρδιάς
τους, και πριν το Εικοσιένα, αλλά
και κατά τα χρόνια της Επανάστα-
σεως, ήταν σπανιότητες. Ο συστη-
ματικός άτακτος πολεμιστής το
θεωρούσε μεγάλη αμαρτία. Μά είχε
και την πρόληψη πως εκείνον που
είχε παράνομη ένωση, παραβλέ-
ποντας τη νομιμοποίησι κατά τους
θείους κανόνες της εκκλησίας και
τους ήθικους ανθρώπινους, τον κυ-
νηγούσε το έχθρικό βόλι και πως
αυτό θα πήγαινε άδωγα ή γρή-
γορα.

Λοιπόν ο σεβασμός προς τη γυ-
ναίκα ήταν το θεμέλιο της αρετής
κάθε στρατιωτικού. Για τούτο πάρα
πολλοί ήταν οι μικροπαντρεμένοι
αγωνιστές που θεωρούσαν τις γυ-
ναίκες τους ιδιαίτερο και άποκλει-
στικό κεφάλαιο μέσα στην ιστορία
του Ιερού Αγώνα, αφού αυτές, ό-
χι λίγες φορές — Ρουμελιώτισσες,
Μωραϊτίσες και Νησιώτισσες —
πολέμησαν, σε ώρες κρίσιμες, δί-
πλα στους ήρωές τους με όπλα —
κάποτε και με πέτρες!

Βέβαια δεν έλειψαν και τα πα-
ρατράγουδα από εκείνους τους χρό-
νους. Αυτά όμως γινόντουσαν πάν-
τα, δίχως σχεδόν εξαιρέσι, από
πλιατσικολόγους άπολέμευς και
ποτέ από γεννημένους και μαρου-
τοκαπνισμένους πολεμιστές.

Ο Νάσης Τούσας Μπότσαρης, ο
άνεμος του Νότι και πρωτοεξά-
δερφος του Μάρκου και του Κώστα,
είχε, στα 1826, έρωτευθί την Εύ-
γενία, την όμορφη κόρη, το καύχη-
μα και το στολίδι, της άρχοντικής
οικογένειας των Καλαβρύτων Μου-
ρογιάνη. Εγιναν κάτι καυέντες
για να παρθούν οι δυο νέοι, μα οι
συγγενείς του κοριτσιού δεν ήδελαν
το γάμο και πρώτος — πρώτος ο
θείος της κοπέλλας, ο Α. Ζαΐμης.
Κάποτε η τύχη το έφερε ν' ανταμω-
θούν οι δυο νέοι. Τότε που ο Τού-
σας ήταν φρούραρχος στο Μέγα
Σπήλαιο και στα κελιά, τα υπό-
γεια, τις άποθές, τα κελάρια, ως
και στην εσκέπαστη αούλη άκούμη
του μοναστηριού, ήρθαν να μαν-
τρωθούν χιλιάδες γυναικόπαιδα και
σεβαστά γεράματα, φεύγοντας το
άσπλαγγο μαχαίρι του έχθρου.

Από εκείνη τη στιγμή ο άμοιρος
Σουλιώτης δεν φύλαγε μόνο τα γυ-
ναικόπαιδα του ραγιά, μα και της
καρδιάς του το πάναγνο θλαστήρι,
αφού κοντά σ' όλους είχε μητέ εκεί
να προσφυαχτεί και η άρχοντική οί-
κογένεια των Καλαβρύτων, έχοντας
μαζί της τη δεκαεχτάχρονη θυγατέ-
ρα Εύγενία, με τα μεγάλα μάτια,
με τα χρυσάφνια μαλλιά στο κε-
φάλι και τις άμέτρητες χάρες στην
κορμίστασι. Το Μέγα Σπήλαιο,
ναός μέγας, χιλιόχρονος, αούτηρός,
έκραβε τώρα από τα μάτια του το
πλάσμα των όνείρων του... Πώς να
την δει χωρίς να πατήση τον άδρα-
το εκείνο φύλακα που ήταν στημένος
έκεί, ψηλός σαν Όλυμπος και δυ-
νατός σαν δράκοντας από την κοι-
νωτική παράδοσι: Μελαγχολικός, ά-
τολμος — αυτός ο άτρόμητος πε-
ριφρονήτης του θανάτου — στεκό-
ταν νύχτες και μέρες έξω από την
άνοιχτη πύλη χωρίς να έχη θάρρος
να τη διαβή. Τσιγγούριζε τους σκυ-
θωπούς τοίχους του μοναστηριού,
προχωρούσε στις δίγλες, ανέβαινε
στους προμαχώνες, μιλούσε με τα
παλληκάρια κι' όλο κύτταζε τ' άρ-
ματά του λυπητά! Τι τον ώφε-
λούσαν κι' άν ήταν τόσο δοξασμέ-
νος και λαμπρός, αφού τώρα δεν
μπορούσαν να τον βοηθήσουν στον
άκοίμυτο πόθο της ψυχής του;

Τέλος ένα βραδυά που το ση-
μαντρο ήκούσε τον έσπερινό, ό
Τούσας, καθώς τ' άκούσε, έτρεξε
προς το μέρος της εκκλησίας.

Εσφηνικά στις πύλες προβάλε το
μαύρο ράσο του ήγουμενίου.
— Πώς εδώ, καπετάνιε; Δεν
μπάνει άντρας εδώ! του είπε με
αούτηρή φωνή.

Το παλληκάρι στάθηκε ασάλευ-
το και παγωμένο στη θέση του.

— Συμπάθησέ με, γέροντά μου,
είπε φιλώντας το χέρι του. Ήρθα
να δω την Παναγία.

Ταπεινός γύρισε πίσω το δρόμο
του και τράβηξε πέρα, μακριά από
το Μοναστήρι. Μά παραιτήθηκε κι'
όλας από φρούραρχος του Μεγάλου
Σπηλαίου, αφού ήθελε σε λόγια με
τον πρωτοεξάδερφό του, τον Κώστα
Μπότσαρη, φίλο του Ζαΐμη, και για
τούτο αντίθετο στο γάμο του με
την Εύγενία Καλαβρυτοπούλα. Πήγε
και κατατάχτηκε στο σώμα του Π.
Νοταρά. Ο Νοταράς που ήξερε τη
στρατιωτική αξία και την παλλη-
καρία του Τούσα και ήξερε ακόμη
και την αίσια που τον ανάγκασε να
προαιτηθί από φρούραρχος, τον έ-
βαλε άμέσως στα δεξιά του και του
είπε:

— Μπορείς να διατάξεις ό,τι άπα-
φασίζεις και δίχως τη γνώμη μου.

«Προς καταισχύνη του εξαδέλ-
φου του Κώστα Μπότσαρη (έγρα-
φε σύγχρονος αγωνιστής σ' άπο-
μνημονεύματά του) ο Τούσας έζη-
τησεν και έτέθη υπό την οδηγίαν
του Π. Νοταρά, ώσάν να έλεγεν με
τούτο: Έπειδή δεν ήξεύριες να έκ-
τιμάς τους ανθρώπους, έγω πηγαί-
νω και με τον κατώτερό μου, αλλά
μαζί σου δεν έρχομαι. Αυτό ήταν το
πνεύμα της ενεργείας του εκείνης,
ένώ ο Νοταράς, μετριοφρόνων και
γνωρίζων τον άνδρα, δεν επεθύμει
να τον υποβιβάξη και μ' όλον όπου
ήτον υπό τας διαταγάς του ούδέπο-
τε τον διέταξε...».

Ο ήρωας Τούσας Μπότσαρης —
που σκοτώθηκε, όπως ξέρουμε, στη
μάχη του 'Ανάτολου (27 'Απριλίου
1827) — είχε εκείνος που άτόρη-
τα μαζί με τον σηματοφόρο του ε-
ξάδερφου του Μάρκου Μπότσαρη, τον
Ι. Μπαϊρακτάρη, δέχτηκαν να μπουν
μέσα στο στρατόπεδο του Σκόντρα
πασά, έξω από το Μεσολόγγι, για
να κατασκοπεύσουν. Έμειναν εκεί
μια δόκιλη μέρα κάνοντας παρέα
με τους Άρβανίτες που τους νο-
μίζαν δικούς τους.

— Πώς τόσο νέος έπιασες τ' άρ-
ματα; είχε ρωτήσει κάποτε τον Τού-
σα ένας Άρβανίτης.

— Θέλω να πάω έκδικήσι του
άδερφού μου που τον σκότωσαν οι
Σουλιώτες, απάντησε ο Τούσας.

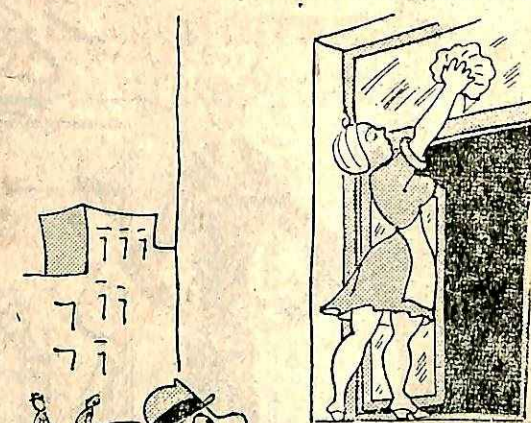
Ύστερα γύρισαν οι δυο κατάρ-
σκοποι στο Μάρκο και είπαν ό,τι
είδαν και άκούσαν στο έχθρικό
στρατόπεδο, και ο Μάρκος κατά
την περιγραφή τους έκανε νυχτερινή
έπίθεσι του Σκόντρα, μα έδωσε ό-
μως και τη ζωή του εκεί. Ο Τού-
σας τον δέχτηκε στην άγκαλιά του,
τον σκέπασε νεκρό για να μη δει-
λιάσουν οι πολεμιστές, κι' ύστερα
τον σήκωσε στην πλάτη του και τον
έβγαλε από το στρατόπεδο.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

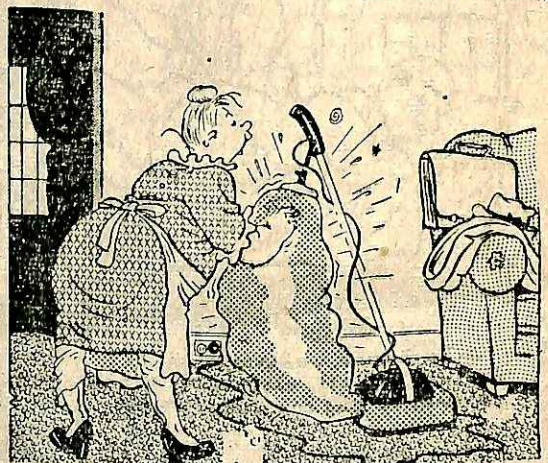
***

Η αιτία του δικήτους

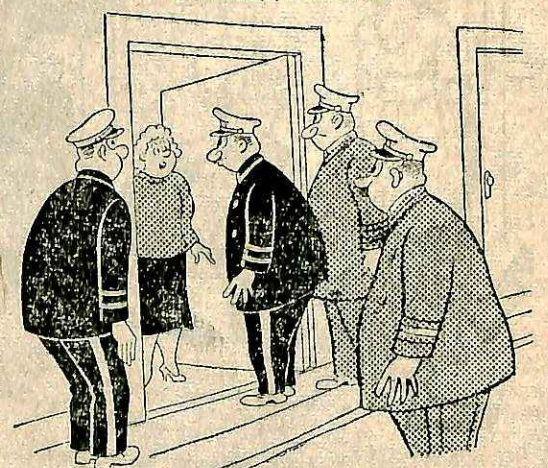
Μιά απ' τις μεγαλύτερες άνακα-
λύψεις των τελευταίων έτών ήταν ότι
η χημική ουσία «άλλοξάνη», όταν εί-
σαχθή με ένεσι στο σώμα ζώων, κα-
ταστρέφει ώριμένα κύτταρα του
παγκρέατος κι' έτσι προκαλεί δια-
βήτη. Η ίδια ουσία βλάπτει τα κύ-
τταρα των νεφρών. Οι παρατηρήσεις
αυτές ώδήγησαν τους έπιστήμονες
στην υπόθεσι ότι ο διαβήτης οφείλε-
ται ίσως στην έπίδρασι της άλλοξά-
νης, που ύπάρχει πάντοτε μέσα στο
άνθρώπινο σώμα.

Το καθάρισμα των τζαμιών...
(Το Σ. Πολενάκη)

— Βγίτε, κύριε πλασιέ!... Βεβαιώθηκε ότι
το μηχανήμα σας λειτουργεί θαυμάσια!

— Θα πρόκειται για κανέναν άλλο Παπαδόπου-
λο... Ο δικός μου άντρας είναι κιόλας στη φυλακή!

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ την Ελλάδα

Κυριακούλης Μαυρομιχάλης

Απ' το Ιστορικό σπητι του, αντι-
κρύ στην κυρία είσοδο του Ζαπ-
πείου, πέρασε κόσμος και κοσμάκης
στά τελευταία χρόνια του πρώτου αι-
ώνος της ανεξαρτησίας και στα πρώ-
τα του σημερινού.

Ήταν παλμός γείτονας του Θεοδώ-
ρου Ορφανίδου, του οποίου το περι-
φημο το περιβόλι και το αγροτικό
σπητάκι ήταν ακριβώς καθώς μπαί-
νουμε σήμερα στο Ζάππειο, δεξιά, συ-
νέχεια του έθνικού περιβολιού.

Όταν γύρισε ο Κυριακούλης Μαυ-
ρομιχάλης απ' την Εύρώπη (1876) δ-
που σπούδασε πολιτικές έπιστήμες
στή Γαλλία και στην Άγγλία, ο πε-
ρίφημος βοτανολόγος και ποιητής του
«Τίρι-Λίρι», που έβγαζε, τότε, και τα
«Γεωπονικά», πήγε και τον έπισκέφτη-
κε και του είπε:

— Η γενιά των Μαυρομιχαλίων
κρατιέται από νεράιδες, κι' είνε άθά-
νατη. Καιρός είνε, νεαρέ, να ξαναζω-
τανέψης τη δόξα της!

Και τότε ο νεαρός Κυριακούλης
που έτοιμαζότανε να πάη στην Ούλμο
για να πολιτευθί, του απάντησε:

— Κύριε καθηγητά, την τελευταία
λέξι την έχουν πάντα οι συμπατριώ-
τες μου για την οικογένειά μου! Έ-
μεις δεν προσάλαμε ποτέ κληρονομι-
κές αξιώσεις!

Έδω και λίγες μέρες, ο γυιός του
και πολύτιμος φίλος μου κ. Μπέης
Μαυρομιχάλης είχε την καλωσύνη να
μου στείλ η ένα αντίτυπο της προκηρύ-
ξεως που απήυθνε στους 'Αμερικα-
νούς ο προπάππος του Πετρόμπεης
Μαυρομιχάλης, μόλις κηρύχτηκε ο πό-
λεμος της ανεξαρτησίας του Εισσι-
ένα, 'Ανάμεσα στ' άλλα, η Ιστορική
αυτή προκήρυξις λέει και τα εξής χα-
ρακτηριστικά σαν να γράφτηκε ση-
μερα:

«Αποφασισμένοι να ζήσουμε η να
πεθάνουμε για την ελευθερία μας, ά-
πευθυνόμεθα προς σας με δικαιολογη-
μένη συμπάθεια διότι στον τόπο σας
εδιάλεξε να κατοικήση η ελευθερία και
να λατρευθί από σας, όπως λατρευτή-
κε από τους πατέρες μας!...»

Το πραγματικά φιλελεύθερο αυτό
κείμενο της προκηρύξεως των αρχη-
γών των ήρώων της Καλαμάτας στο
Εικοσιένα, είχε φυλάξει ο Κυριακούλης
Μαυρομιχάλης, κι' όταν εξετέθη για
πρώτη φορά (1879) στην Ιδιαίτερη
πατρίδα του, το είχε ως βάσι για τις
φιλελεύθερες και συντηρητικές άρχες
που ακολουθούσε πιστά, σ' όλη του
την πολιτική σταδιοδρομία.

Συνεργάστηκε στην αρχή με τον
'Αλέξανδρο Κουμουνδούρο κι' άργό-
τερα, μετά το θάνατό του, με το Θεό-

δωρο Δηλιγιάννη που απ' την αρχή
τον κατέταξε στην πρώτη σειρά των
επιλέκτων φίλων του.

Όταν για πρώτη φορά ο Δηλιγιάν-
νης, στα 1895, τον έκαμε ύπουργό των
'Εσωτερικών, τον κάλεσε προηγουμέ-
ως στο σπίτι του, στην όδον Ζήνωνος,
και του είπε:

— Ήλθε η ώρα σας να έργασθίτε
ως ύπουργός, αφού ειργάσθίτε μετρι-
οφρόνως και άνευ αξιώσεων ως φί-
λος. Αυτά ακριβώς τα προσόντα σας
σας αναριθάζουν εις το ύπουργικόν
αξίωμα και όχι καμιά άλλη άρχή!

Και τότε ο Μαυρομιχάλης του απήν-
τησε:

— Συνηθίζω, κύριε πρόεδρε, να έκ-
τελώ ένσυνειδήτως τα καθήκοντά μου,
χωρίς να μ' εμπνέη ούδεμία ύστερο-
βουλία!

Κάποτε η γραμματεία του Δηλιγι-
άννη του έστειλε, στο ύπουργείο των
'Εσωτερικών, ένα φίλο του κόμματος
που τον χαρακτήριζε ως έπιφανή, για
να τον διορίση νομάρχη.

Ο Μαυρομιχάλης τον δέχτηκε και
κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο. Μό-
νο όταν άρχισε να φλυαρή ο ύποψή-
φιος νομάρχης, για την προηγουμένη
δρασί του ως δημάρχου μικρού δή-
μου, τον διέκοψε ο Μαυρομιχάλης και
του είπε:

— Άκούσε φίλε μου, μπορεί ως δη-
μαρχος να κάματε θαύματα. Άλλά
την ευθύνη της έκλογής σας ανέλαβε
ο λαός. Ένώ την ευθύνη του διορι-
σμού σας ως νομάρχου δυστυχώς ά-
ναλαμβάνομεν ήμεεις η Κυβέρνησις!

Μετά το θάνατο του Δηλιγιάννη η
προσωπικότης του Μαυρομιχάλη έπε-

Μετά το κίνημα του Γουδί, ο Στρα-
τιωτικός Σύνδεσμος του έμπιστεύτη-
κε την πρωθυπουργία, σ' εποχή που η
'Ελλάς διέτρεχε κρίσιμο στάδιο και
είχε ανάγκη πολιτικού με κύρος και
με στίθαρα χέρια.

Είχε το θάρρος, τότε, ο Μαυρομι-
χάλης, ν' αδιαφορήσει προς όλα τα
άδύνατα και ευαίσθητα σημεία που ή-
σαν έπιθώσις των παλαιών κομμά-
των και να χαράξη πραγματικόν νέον
δρόμον άνορθώσεως και έξυγιάνσεως.

Όταν κατάλαβε ότι το έργον του
εθάλλετο από τους νοσταλγούς της
κομματικής συναλλαγής, δεν έδίστασε
να καταθέση την κυβερνητική έξουσία
και να πη στον Γεώργιο Α' :

— Μεγαλειότατε, τ' αξιώματα δεν
ένδιαφέρουν. Ένδιαφέρει μόνο το συμ-
φέρον του τόπου και η έπιθυμία του
λαού που ζητεί νέας υγίες μεθόδους,
τάς όποιās και ήμεεις προσεπαθήσαμε
να έφαρμόσωμεν!

Κι' όταν κατέθηκε από το Παλάτι
μετά την παραίτησί του (10 'Ιανουα-
ρίου 1910) είπε στους φίλους του μία
έπιγραμματική έκφρασι:

— Ο άσθενής έχει ανάγκη και άλ-
λου Ιατρού. Και έπρεπε να συστήσω
άδιστάκτως να κληθί!

Κι' έτσι, τότε, στην εποχή που η
'Ελλάς έμπαινε στον καινούργιο πολι-
τικό βίο, ο Κυριακούλης Μαυρομιχα-
λής έκρίθηκε κατάλληλος να προσφέ-
ρη τας αναλόγους διά της περιστάσι
ύπηρεσίας του, ως πολιτικός άρχηγός
που δεν είχε φθαρή καθόλου.

Όταν γύρισε παρητημένος στο σπί-
τι του, πήγαν μερικοί φίλοι του και
τον ρώτησαν γιατί παραιτήθηκε.

— Το καθήκον του πολιτικού, άπάν-
τησε, είνε να φύγη άμέσως απ' την
έξουσία όταν καταλαβαίνη πως η ά-
πομάκρυνσίς του θα ώφέληση τον τό-
πο. Στις περιπτώσεις αυτές δεν χρειά-
ζονται οι αντίθετες συμβουλές φίλων.

— Μά, κύριε Πρόεδρε, έκαμε τότε,
ο άμετάπειστος φίλος του, θα σηκωθί
όλη η Μάνη στο πόδι!

Και τότε, ο Μαυρομιχάλης με αύ-
στηρότερο τόνο, είπε:

— Η Μάνη με πιστεύει και με άκο-
λουθεί. Κι' έπομένως δεν έχει κανένα
λόγο να κάμη αυτά που λέτε σεις!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Άκούσε, φίλε μου, του είπε
ο Μαυρομιχάλης, μπορεί ως δη-
μαρχος να κάματε θαύματα...

κράτησε και διαδέχτηκε στην αρχή
για το κόμμα τον Γορτύνιο πολι-
τικό.

Χωρικές της σημερινής Τουρκίας

ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

Στις εξοχές της Πόλης

Θα είνε ωραία τα κυριακάτικα αυτά προίνα του καλοκαιριού. Η Πόλη που ξεχύνεται στις εξοχές της. Χωρίς, είν' αλήθεια, τον έκδρομικό ρυθμό που παρατηρείται στις εξοχές των Αθηναίων. Αγνωστος είνε ο έκδρομισμός, σαν οργανωσι σωματική και σαν ειρηνικό κίνημα της νεότητος για την κατάκτησι της φύσεως. Καμμία οργανώσι. Καμμία προπαρασκευή. Ίσως γιατί είνε περιττή η προετοιμασία και η οργανώσι σε μία πόλι όπου τα συγκοινωνιακά μέσα είνε ρυθμισμένα κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να απαλλάσσουν τον έκδρομο από κάθε μέριμνα. Ότι ώρα θελήσετε και για όπου θελήσετε. Προτιμάτε τη γραφικότητα του Βοσπόρου; Σας τραβά περισσότερο η απαλότητα των Πριγκιπόνησων; Θέλετε να πάρετε το μπάνιο σας στα Φλώρια, στο Σουαντιέ ή στην άμμουδι του Μάλτεπε; Δεν έχετε παρά να κατέβετε από το Πέραν στο Γαλάτι — ύψοι πεντε λεπτών της ώρας — και να διαλέξετε ένα από τα πλοία που είνε άραγμένα στις αποβάθρες κατά μήκος της Γέφυρας.

Μη λαχανιάσετε για να προλάβετε τη συγκοινωνία σας. Μη ρωτάτε την ώρα του απόπλου. Έφυγε το ένα; Ζήτη το άλλο! Όπου και νάνε. Μετά είκοσι λεπτά, μετά μισή ώρα. Δεν υπάρχει πρόβλημα. Από την ανατολή του ήλιου ως τα μεσάνυχτα, και πέρα απ' αυτά, τα πλοία πηγαίνοντα αδιάκοπα με πλήρη τάξι και απόλυτη ακρίβεια. Σκάφη κομψά, άνετα, σβέλτα. Και που να μην πάτε; Αμνηχανία στην εκλογή. Από την Προποντίδα ως το στόμιο της Μαύρης θάλασσας. Το Μπουγιουκντερέ προς το τέρας της ευρωπαϊκής ακτής του Βοσπόρου, με τις πλούσιες πηγές των πόσιμων νερών του, με τα θαυσια δέντρα του Ευξείνου, που δε σας αφήνει ούτε τις ώρες του μεσημεριού να νειώσετε το θερινό κούσωνα.

Κοσμικότερα τα Θεραπευτήρια με τα βερνιά μεσά των πρασιών, με τον κοσμολογικό τους χαρακτήρα, με το «Κονάκ» το παλιό Τοκατλιάν, αριστοκρατικό ξενοδοχείο πάνω στη θάλασσα. Εδώ, μεταξύ Θεραπευτήριων και Νεοχωριού, ήταν άλλοτε και το θέρετρο του Έλληνα πρεσβευτού Τό Μεγά Ρεϊμα παρακάτω, ονομαστό για τα τεράστια στρεΐδια του και για τις αρωματικές του φράουλες, που καλλιεργούνταν στις κατωφέρειες των λοφίσκων. Δύσκολο, πέρασμα για τις δόρκες και τα ιστιοφόρα. Στην καμπή αυτή του Βοσπόρου είνε τόση η δύναμι του ρεύματος, ώστε

κρειάζεται να ρίχνουν από τα πλεούμενα σχοινία στην παραλία, για να τα τραβούν ειδικευμένοι επαγγελματίες, ως που να περάσουν από την περιοχή της μεγάλης αντίστασης.

Το Μπεμπέκι με τον κήπο του σε μικρή απόστασι από το Πέραν. Παλάτια Σουλτάνων, μέγαρα πριγκιπών, «γυαλιά» μεγιστάνων στις δυο ακτές. Η σκιά των δασών στα ύψωματα. Τα ξύλινα σπίτια στις πλαγιές των λόφων. Ακακίες και μανόλιες στους κήπους. Οι λευκές σιλουέτες των μινιερών. Τα στενόμακρα καϊκια που πηγαίνοντα στην Πόλη. Τα μεγάλα και μικρά πλοία που διασχίζουν τη θάλασσα. Ο Βόσπορος με όλη τη γοητεία του.

Βιάζομαι όμως να σας οδηγήσω στα Πριγκιπόνησα. Ο Βόσπορος έρχεται βαρύς, επιβλητικός, σοβαρός — αν μπορεί να πη κανείς. Μια ομορφιά ασυτήρη. Όλοι τη θαυμάζουν. Δε θερμαίνονται όμως όλοι απ' αυτήν. Τον βλέπετε σαν κάρτ-ποστάλ. Διασχίζετε έκστατικώς την ύλη λουριδά του. Ο πίνακας που σας μαγεύει.

Έντελως άλλο πράμα τα νησιά. Χαμογελούν αυτά. Θυμίζουν δικό μας τοπίο. Πρόσχατα, απαλά, τρυφερά, γαλήνια, ερωτικά, πράσινα τελείως πάνω στη γαλάζια επιφάνεια. Τοποθετημένα στη γραμμή, κατά μέγεθος θάλαγε κανείς, με την Πρώτη στην αρχή που είνε η πιο μικρή, με την Άντιγόνη δεύτερη, με την Χάλκη ύστερα, με την Πριγκηπο τελευταία στη σειρά και μεγαλειότερη απ' όλες.

Ευλόγια της φύσεως. Δεν είνε ο ξερός βράχος που ανυψείται από τη θάλασσα. Λιπαρό το κόκκινο χώμα τους, εύνοι τη πλούσια βλάστησι. Δαση σχηματίζουν τα πεύκα τους — τα τσάμια για να τα πούμε στη γλώσσα των Κωνσταντινοπολιτών. Κάνει να ξεμυτίσι το πλοίο από τον κάδο της Άντιγόνης και το άρωμα των πεύκων σας φέρνει το χαριεριστήριο μήνυμα της Χάλκης. Κι όταν αποδιδασθήτε στην «έρεταίνη» και πάρετε τους δρόμους και τα μονοπάτια που οδηγούν προς τη Θεολογική, προς την Εμπορική, προς τη σκήτη του Άρσένιου ή προς το μοναστήρι του Αγίου Γεωργίου, ο αφανής και ανώνυμος κόσμος του δουνού θα σας μεθύσι με τις μυρωδιές του. Λουτρό σε άρωμα. Νομίζετε πως ευωδιάζετε εσείς ο ίδιος και χαίρεστε τη ζωή και καμαρώνετε τον εαυτό σας.

Αλλά δε σας κρατώ πολύ. Δεν είνε για το διαστικό ταξιδιωτή οι πολώρες απολαύσεις. Μας περιμένει η Πριγκηπος. Μπουγιουκντερέ. Άντα — μεγάλο νησί — τη θέλουν οι Τούρκοι. Μεγάλο και σε έκτασι και σε ομορφιά. Το αριστουργηματικότερο κέντρο παραθερισμού της Πόλης. Ατελείωτη σειρά ξενοδοχείων, ναυτικοί όμιλοι, λέσχες, βίλλες, τεραίν για τένις, άρχοντικά με τους κήπους τους... Το άρωμα διαχέου κι εδώ. Τα πεύκα, οι βιόλες, τα τριαντάφυλλα, τα γιασεμιά, οι μισόλες. Σας παρακαλούν να περάσετε από τα στενά του ατμοπλοίου, όπου βρίσκεσθε περικυκλωμένοι από ένα κόσμο παιδιών που σας προτείνουν για σύτροφον του ταξιδιού τα λαχταριστά τους μπουκέτα.

Νομίζετε πως εξώφλησα τις εξοχές της Πόλης; Εξήντησα ίσως εσάς, εξήντησα τη σελιδα. Οι εξοχές όμως είνε ανεξάντητες. Ανατολή και Ευρώπη, σας καλούν στις ομορφιές τους. Ευτυχώς αυτοί που τις χαίρονται και που μπορούν να τις απολαύσουν πρό πάντων τώρα το καλοκαίρι όπου η ζωή εκεί είνε ένα πραγματικό όνειρο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Χιούμορ

Λόγια τρελλών

Δυο τρελλοί συζητούν στην αυλή του ασύλου:
— Να πάρη η όργη, λέει ο ένας. Η κόρη μου μούγραψε πως γέννησε ένα παιδί. Δεν μου λέει όμως αν είνε αγόρι ή κορίτσι κι έτσι δεν ξέρω αν είμαι παππούς ή... γιαγιά!...

— Συλλογίστηκες ποτέ τι θα έκανες αν είχες τα εισοδήματα του Ροκφέλλερ;

— Όχι! Άλλά μήπως αυτός συλλογίστηκε ποτέ τι θα έκανε αν είχε το δικό μου εισόδημα;

— Μου επιτρέπεις να σε φιλήσω, Πόπη; ρωτάει ίκετευτικά ο Πέτρος την νέα του κατόκτησι.
— Εκείνη όμως σκύβει το κεφάλι και δεν του δίνει καμμία απάντησι.

— Δεν θέλεις, λοιπόν, να σε φιλήσω; την ξαναρωτά.

— Και πάλι όμως δεν παίρνει καμμία απάντησι απ' την ώραία του.

— Σε παρακαλώ... Άφσε με να σε φιλήσω, ξαναλέει ο Πέτρος.

— Βλέποντας όμως πως η Πόπη του κρατάει πάντα κλειστά τα χείλη της, τότε ξεσπάει:

— Μά κουφή είσαι, καυμένη!

— Κάθε άλλο! διαμαρτύρεται εκείνη. Έσύ όμως είσαι παράλυτος;

— Άχ, Μαρίκα μου, αν ήθελες να παντρευτούμε!... Πόσο γλυκά θα περνούσα τις μέρες μου κοντά σου!

— Έγώιστή! Κι' εγώ τι θάκανα όλον αυτό τον καιρό;

— Ο γιατρός! Βλέπω πίσω σας ένα άκαλίσθητο όγκο. Θάπρεπε να κάμετε αισθητική χειρουργία, για να τον βγάλετε... Άπό τί προήλθε;

— Ο πελάτης! Είνε... το πορτοφόλι μου, που συνηθίζω να το βάζω στην πίσω τσέπη του παντελονιού μου!

— Έλπίζω να τελείωσε η παλιά διένεξι σας με τον Κώστα...

— Κάθε άλλο! Τον έπεισα εγώ ότι είχα δίκιο, μ' έπεισε κι' εκείνος ότι είχε δικιο... κι' έτσι άλλαξαμε γνώμες κι' οι δυο συγχρόνως κι' εξακολουθήσαμε να διαφωνούμε!

— Ένα κοθώνι του πεζικού απ' την Άνδραβίδα πάει στους στρατώνες του πυροβολικού για να βρη κάποιο πατριωτάκι του. Συναντάει εκεί ένα δεκανέα και του λέει:

— Κύρ δεκανέα, ήθελα να δώ τον φαντάρα τον Πέτσα.

— Πέτσα, είπες;

— Ναι, κύρ δεκανέα, είνε ένας ψηλός, αδύνατος...

— Α, ά, ναι, στάσου... ένας ψηλός σαν φουρνό-ξυλο, με κόκκινα μαστάκια, σαν τζίδες;

— Αυτός είνε, κύρ δεκανέα!

— Κατάλαβα. Για το Θανάση λές.

— Το Θανάση; Δεν ξέρω εγώ Θανάση, κύρ δεκανέα.

— Εγώ ζητάω το Νικόλα τον Πέτσα.

— Αφού σου λέω πως είν' ο Θανάσης, βρέ όρνιο!

— Όχι, κύρ δεκανέα.

— Όχι είπες... Σεχνάς, βρέ, την πειθαρχία;

— Κι' εγώ φρενών ο δεκανέας φωνάζει ένα στρατιώτη:

— Φαντάρε, πάρτον αυτόν εδώ, πηγαίνετε να βρήτε το Θανάση τον ψηλό. με τα κόκκινα μαστάκια και χώσε τους και τους δυο στο φρέσκο... για να γνωριστούν, που να πάη ο διάβολος!...

— Θέλεις αύξηση του μισθού; Για ποιο λόγο, παρακαλώ;

— Γιατί η γυναίκα μου έμαθε τί μισθό παίρνω.

— Εκείνη; Οι άντρες μαθαίνουν τί είνε εύτυχία μόνον όταν παντρευτούν.

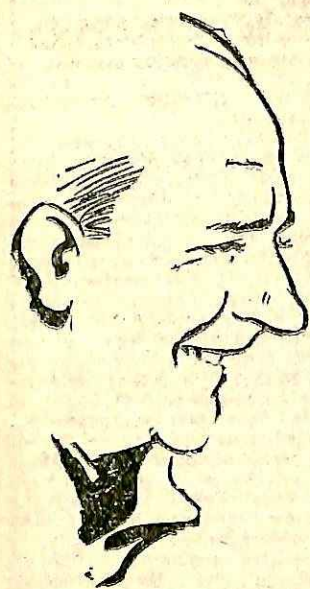
— Εκείνος; Ναι, μα τότε είνε άργά πιά... για να ξαναδούν την εύτυχία που είχαν ως ανύπαντροι και δεν την καταλάβαιναν!

— Ο Σταματόπουλος παρουσιάζεται στην Ήλεκτρική εταιρία και ζητάει μια θέσι εισπράκτορος.

— Τι προσόντα έχεις; Τι έκανες ως τώρα; τον ρωτάει ο προϊστάμενος.

— Στοιβαζα σαβδέλλες μέσα σε βαρέλια! απαντά ο Σταματόπουλος.

— Οταν πεινούσα, έπινα ε-να απ' τούς... ήθοποιούς μου και τον έτρωγα! διηγείται με χιούμορ ο σκηνοθέτης, τα 1940, άρχισε ν' άσχολλη-

Ρομπέρτο Ροσσελίνι.

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ του κινηματογράφου

Ρομπέρτο Ροσσελίνι ο άναπλημένος της Μπέρνικμαν

Οι φίλοι του κινηματογράφου έμειναν κατάπληκτοι, όταν έσκασε σαν βόμβα μια άπίστευτη είδησι: Η "Ινγκριντ Μπέργκμαν, που έθεωρείτο ως τωρα υπόδειγμα ήθικης και συζυγικής πίστewς, αποφάσισε να πάρη διαζύγιο για να παντρευτή τον "Ιταλό σκηνοθέτη Ροσσελίνι, αφού χωρίση κι' εκείνος απ' τη γυναίκα του!

Έτσι, το όνομα του Ροσσελίνι ήρθε στο προσκήνιο της επικαιρότητας. Ωστόσο, όσοι άσχολούνται με τον κινηματογράφο, τον ήξεραν ήδη αρκετά καλά, γιατί είνε ο σκηνοθέτης που γύρισε την ταινία «Ρώμη, άνοχώρα πόλις».

Ο Ρομπέρτο Ροσσελίνι είνε μετρίου αναστήματος και ήλικίας 42 ετών. Ο πατέρας του ήταν ένας απ' τούς καλλίτερους αρχιτέκτονες της Ιταλίας. Η σεβάστη περιουσία του επέτρεψε στο γιο του να γυρίζη την Ευρώπη και να ικανοποιή τις μουσικές του τάσεις, ως τα 25 χρόνια του. Το καθεστώς του Μουσσολίνι δεν τολμούσε να ένοχλήση μια προσωπικότητα σαν τον πατέρα Ροσσελίνι, μολοντί είχε άρνηση να προσχωρήση στο φασισμό. Μετά το θάνατό του όμως, οι φασίστες έκαναν ό,τι έπρεπε για να χαθή όλη η περιουσία του και να μείνη ο γιος του φτωχός κι' άναγκασμένος να εργασθ.

Η πρώτη δουλειά που βρήκε ο Ρομπέρτο, ήταν σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο, όπου βοηθούσε στο ήχητικό εντουμέ των ξένων φίλμ. Ο "πλάρισμας" των ξένων φίλμ. Ο κινηματογράφος τραβήζε τον ενδιαφέρον του, κι' άρχισε να γυρίζη μερικές μικρές διδακτικές ταινίες για δικό του λογαριασμό. Μία απ' αυτές είχε τον τίτλο «Υπερδολιχοκέφαλος» και παρίστανε σκηνές της ζωής και παρίστανε μίας στέρας του σπιτιού του Ροσσελίνι.

Όταν πεινούσα, έπινα ε-να απ' τούς... ήθοποιούς μου και τον έτρωγα! διηγείται με χιούμορ ο σκηνοθέτης, τα 1940, άρχισε ν' άσχολλη-

ται σοβαρώτερα με τον κινηματογράφο. Δυο χρόνια άργότερα, οι φασίστες του άφαιραν την άδεια εργασίας. Όταν του την ξανάδωσαν, ήρθε άλλη άναποδιά: Τα άμερικανικά βομβαρδιστικά κατέστρεψαν το στούντιό του, στη Ρώμη.

Κατόπιν, κατέλαβαν τη Ρώμη οι Γερμανοί. Κι' ο Ροσσελίνι έγκατέλειψε προσωρινώς τον κινηματογράφο και συγκεντρώσε όλες τις προσπάθειές του στο να μην πεθάνη της πείνας! Σε 9 μήνες, έχασε 35 κιλά!

Ωστόσο, προετοίμαζε στο μεταξύ ένα φίλμ, που θα γυρίζε μόλις άπελευθερωνόταν η πατρίδα του. Είχε γράψει ο ίδιος το σενάριο — ή μάλλον, το είχε καταρτίσει, μέσα στο μυαλό του, γιατί στρεφόταν κατά των Γερμανών. Έτσι μπόρεσε ν' άρχιση το γύρισμα, όταν οι Σύμμαχοι κατέλαβαν τη Ρώμη.

Χρησιμοποίησε μόνο δυο ή τρεις έμπειρους ήθοποιούς και αρκετούς ανθρώπους του λαού που τούς σταματούσε στο δρόμο και τούς παρακαλούσε να παίξουν έρασιτεχνικά ρόλους κομπάρσων.

Το φίλμ του κόστισε ελάχιστα: όσα είνε τα έξοδα μίας μόνον ήμέρας για μια κοινή ταινία του Χόλλυγουντ. Ένας Άμερικανός στρατιωτικός, που βρισκόταν τότε στην Ιταλία, ριμοκινδύνευσε τις λίγες οικονομίες του, για ν' άγοράση την ταινία αυτή — πάμφθυνα, βεβαίως — και τα δικαιώματα της προβολής της στην Άμερική. Δεν μετανόησε δε καθόλου για το τόλμημα του. Γιατί το φίλμ του Ροσσελίνι απέδωσε, στις "Ηνωμ. Πολιτείες μόνον, άκαθάριστα κέρδη 5 εκατομμυρίων δολλαρίων!

Το δεύτερο φίλμ του Ροσσελίνι ήταν το «Παίζω», που βραβεύθηκε ως η καλλίτερη καλλιτεχνική ταινία της χρονιάς, στο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ των Βρυξελλών.

Ο Ροσσελίνι άρνήθηκε να δεχθή τα μυθώδη πράσινα που του πρόσφεραν για να εργασθ στο Χόλλυγουντ.

Δεν μ' άρέσει, είπε, το σύστημα των «σπάρ» και των «υπερ-κολλασών», ούτε κι' η εργασία καθ' υπαγόρευσι!

Ωστόσο, ο παραγωγός Σάμ Γκόλντμιντ τον κατέφερε έπίτλους να γυρίση ένα φίλμ για λογαριασμό του. Έξ άλλου, η "Ινγκριντ Μπέργκμαν πηγε στην Ιταλία για να παίξη σ' ένα φίλμ του Ροσσελίνι, που τον θαύμαζε. Έτσι άνθισε το ειδύλλιο μεταξύ τους.

Ο Ροσσελίνι, εξακολουθεί πάντα να περιφρονή το χρήμα, όπως στα πρώτα νεανικά του χρόνια. Όταν γύριζε το δεύτερο φίλμ του, στη Νεάπολι, σε μια σκηνή, ένα τζιπ έπεσε πάνω σε κάμποσους περιέργους που παρακολουθούσαν την εργασία. Ευτυχώς, δεν έπαθε κανείς τίποτε. Κι' όμως, την επόμενη μέρα, 43 άτομα ζητήσαν άποζημίωσι απ' το Ροσσελίνι. Κάποιος δικηγόρος είχε μάθει το περιστατικό και τούς είχε παρακινήσει να έπωφεληθούν απ' την ευκαιρία και να παρουσιασθούν ως «θύματα».

Δεν θάταν δύσκολο ν' άποδειχθή η σκηνοθεσία. Κι' όμως ο Ροσσελίνι έπέμεινε να πληρωθούν όλοι οι «παθόντες», μολοντί η δαπάνη αυτή έπεδάρυνε σημαντικά τον προϋπολογισμό του φίλμ...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ύποδοξες

ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ύπερδολιχοκέφαλος

Μιά μέρα κύτταξα το κεφάλι μου στον καθρέφτη και άνακάλυψα πως του χρειαζόταν ένα καπέλλο. Πώς δεν το είχα καταλάβει τόσον καιρό;

Ένα τέτοιο σπάνιο κι' εξαιρετικό κεφάλι, δεν έπιτρεπεται να κυκλοφορή άστεγο στους δρόμους. Το καπέλλο είνε ή σφραγίδα της σοβαρότητας του ανθρώπου, του δίνει αξιοπρέπεια και προκαλεί το σεβασμό και την έκτιμηση της κοινωνίας. Μερικοί έξυπνοι έλεγαν πως είχα φαλάκρα. Έγώ διαφωνούσα ριζικώς. Όχι, δεν ήταν φαλάκρας, άπλως τα μαλλιά μου ήταν άραια. Και νομίζω πως δεν είνε το ίδιο πράμα.

Ναι, μου χρειαζόταν ένα καπέλλο! Ένα καπέλλο, κομψό, σοβαρό, επιβλητικό, που θα μούδινε ύφος και επιβάλλον.

Μπήκα σ' ένα μεγάλο κατάστημα και τράβηξα στο τμήμα άνδρικών καπέλλων. — Ένα καπέλλο, παρακαλώ. — Πολύ ευχαριστώ. Τι είδους καπέλλο θέλετε; — Άνδρικό φυσικά. Και ειδικώς ρεπούμπλικα! — Σε καλή ποιότητα; — Τι άφελής ερώτησις! Δίνω την εντύπωση ανθρώπου που ψωνίζει δεύτερες ποιότητες;

Με την παρατήρησι μου κατόλαβα άμέσως ότι έπεβλήθηκα στον υπάλληλο. Γιατί μου είπε:

— Με συγχωρείτε. Τι νούμερο φοράτε;

— Δεν θυμάμαι.

— Τότε να σας μετρήσουμε το κεφάλι.

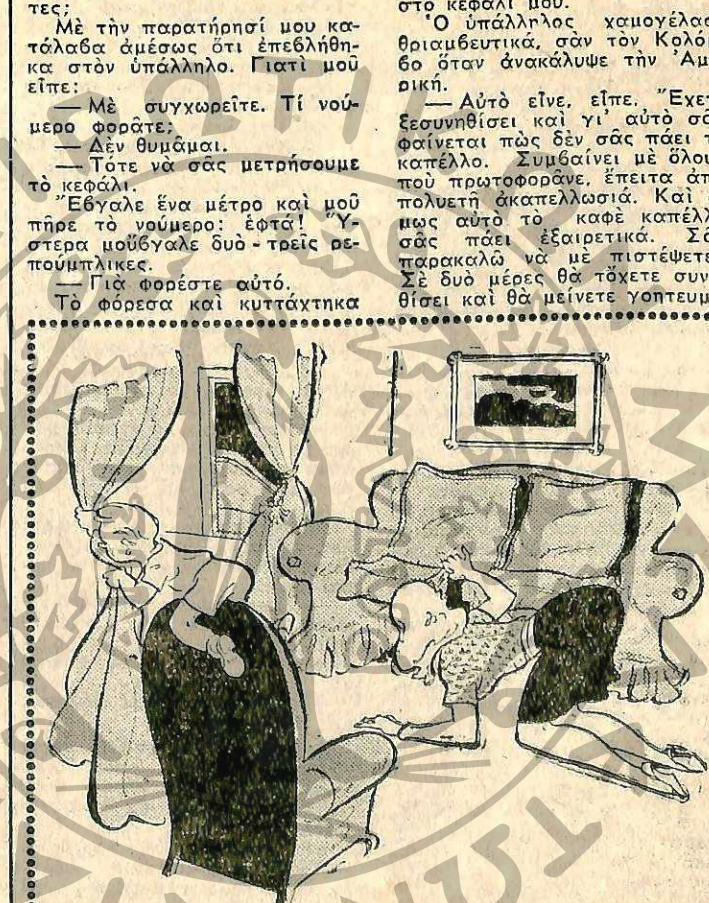
Έβγαλε ένα μέτρο και μου πήρε το νούμερο: έφτά! "Υστερα μούβγαλε δυο-τρεις ρεπουμπλικες.

— Για φορέστε αυτό.

Το φόρεσα και κυττάχτηκα

— Ανάργυρε, που είσαι; Έβγα! Ο ράφτης σου έφυγε!...

(Του Μ. Γάλλια)

— Ανάργυρε, που είσαι; Έβγα! Ο ράφτης σου έφυγε!... (Του Μ. Γάλλια)

Ο μάρτυς της αησίας

(Η σκηνή στο γραφείο εκείνου. Είναι στο κάτω πάτωμα του σπιτιού του, ένα δικηγορικό γραφείο, βαρύ, ψυχρό, επαγγελματικό.

ΕΚΕΙΝΗ: 28 χρονών, ανεπιλήπτα κομψή. Σιλουέττα γλυπτική, καμπύλες διακριτικές, προσωπικοί ξεκούραστο, με περιποιημένο δέρμα, μαγνητικά μπλε μάτια, και προκλητικό στόμα που μένει διαρκώς μισάνοιχτο κι' εσφηνίσει ν' ακτινοβολήσει το μεγαλύτερο φιλντισι των δοντιών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 38 χρονών, σοβαρός, όχι κομψός και μάλλον αημέλητος στο ντύσιμο. Η εμφάνισή του δίνει με την πρώτη ματιά την εντύπωση του «πολυάσχολου» ανθρώπου. Κάθεται στο γραφείο σκυμμένος πάνω στο χαρτιά, μέσ' την πυκνή γαλάζια ομίχλη των τσιγάρων).

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνει και το βαρύ της άρωμα τον προειδοποιεί για την εισόδο της προστού σηκώσι το κεφάλι): Άνθρωπε δουλεύεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (της ρίχνει ένα βλέμμα έρευνητικό): Ναι... Γράφω κάτι προτάσεις. Τώρα ύπνισες;

ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα μόλις. Καθυτέρησα στο κοιμητήριο. (Βγάζει το καπέλλο και τινάζει το κομψό κεφαλάκι της φιλάρεσκα). Σ' άρεσαν τα μαλλιά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ά, τάκοψες.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι, δε στο είπα πως θα τα κόψω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν το πρόσεξα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ποτέ σου δεν προσέχεις όταν σου μιλά για τον εαυτό μου. Το κεφάλι σου είναι γεμάτο «προτάσεις» και «αγκυγές». Κι' όταν εγώ περιμένω να μου πής μια τρυφερό λέξη, εσύ σκέπτεσαι πως θ' αποκορύφω την κατηγορία για κάποιον που έκλεψε ή σκότωσε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπαλά): Εί- ναι η δουλειά μου, Λίζα!

ΕΚΕΙΝΗ: Οι άνθρωποι εργάζονται για να ζουν. Δε ζουν για να εργάζονται.

σπίτι, ακριβώς τη στιγμή που φορούσε τα γάντια της, της έφυγ' ένας πόντος απ' την κάλσα του αριστερού ποδιού. Το θυμάται καλά. Τώρα την ίδια κάλσα τη φορεί στο δεξί!... Του ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι). Έχουμε καιρό για ν' αλλάξουμε... Για πές μου, Πού αλλού πήγες; Πώς περάσες την ώρα σου;

ΕΚΕΙΝΗ: Πουθενά. Μόνο στο κοιμητήριο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα όλες αυτές τις ώρες ήσουν στο κοιμητήριο;

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά. Σου φαίνεται παράξενο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αγωνίζεται να ελέγξει τη μνήμη του. Σκέπτεται: «Μα ναι, βέβαια. Ήταν στην αριστερή γάμπα. Το πρόσεξα καλά, καθώς έφευγε»). Όχι. Έλεγα μήπως πήγες και σε καμμία φίλη σου. Πλήττει τόσο εδώ μέσα, μαζί μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Πλήττω γιατί είμαι πάντα μόνη μου. Άλλα πάει κι' όταν δεν είσαι συδ' μ' ευχαριστεί καμμία τσιγάρα και καμμία διασκέδαση. Δεν το ξέρεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (αγανακτεί με την υποκρισία της): Τό λες αλήθεια;

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν πιστεύω ναχης αμφιβολία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όταν μια γυναίκα ζη τόσο ανιαρά με το σύζυγο, η φυσική οδός είναι να ξεσκάσει μόνη της.

ΕΚΕΙΝΗ: Άν δεν τον αγαπάς.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κάποια ειρωνεία): Κι' εσύ... μ' αγαπάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Έλα τώρα, σαχλέ! Πού παρεύεις κομπλιμέντα! (Πάει κοντά του και τον αγκαλιάζει).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τη σπρώχνει έλσ' ορά): Άσπρε με...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' έκπληξη): Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έτσι, δεν ξέρω. Δεν είμαι κανένα μωρο να με χαιδεύς.

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά): Για μένα είσαι το μαρό μου! (Βάζει τα χέρια της γύρω στο λαιμό του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (αισθάνεται τη διάθεση να της δώσει δυο ασηνιασμένους μπάτσους): Άσπρε με, σου είπα...

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει ένα ύφος παιδιαστικής απωρίας): Μα γιατί;... πολύ παράξενος είσαι σήμερα. (Ξαφνικά κάνει μια μικρή γκριμάτσα πόνου και δαγκώνει ελαφρά τα χείλη της). Όχι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι έπαθες;

ΕΚΕΙΝΗ: Ή πεντικιουρίστα μου μ' έκοψε και πονά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνασχεκνέται με πρόσωπο που λάμπει από χαρά): Έκανες πεντικιούρ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (την αγκαλιάζει άσφονα και της δίνει ένα σκαστό φιλή στο στόμα): Άγάπη μου! Σε λατρεύω!

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Ά!... Μα την αλήθεια είσαι πάρα πολύ παράξενος.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ζωηρός και γοαυμένος): Είμαι, είμαι! Έλα! Πάμε γρήγορα ν' αλλάξουμε! Είναι άργα, θα χάσουμε το θέατρο!...

(Αυλαία).

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΜΕ 65° ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ

Στις εγκαταστάσεις της μεγάλης ηλεκτρικής εταιρίας του Σενέκεντο (Η. Π.) γίνονται διάφοροι πειραματισμοί για την ανακάλυψη της άνοχης, σε πολύ χαμηλές θερμοκρασίες, των υλικών που πρόκειται να χρησιμοποιηθούν στην κατασκευή των νέου τύπου βυβαρδιστικών Β. 50. Σε θερμοκρασία κάτω των 65 βαθμών, ο άνθρωπος είναι αδύνατον να μείνει μέσα στον κώδωνα περισσότερο από πέντε λεπτά της ώρας.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΠΩΛΗΤΩΝ

Κατά την διάρκεια μιας γιορτής που διοργανώθηκε σ' ένα καμαρά των 'Ηλυσίων Πεδίων υπό την υψηλή προστασία του προέδρου της Αργεντινής κ. Ρίκα Ρόκα και διαφόρων άστεγων του κινηματογράφου, εξελέγη μεταξύ 107 υποψηφίων ο βασιλιάς των μικροπωλητών 1949.

Τον τίτλο τον κέρδισε ο Γεώργιος Κούριες, έμπορομαζόμενος «μπάρμπα ποντίκος» που τον βλέπετε ενώ παίρνει το στέμμα και το σκήπτρο του.

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

Στη γερμανική πόλη Μπάντ-Τέλς της Αμερικανικής ζώνης κατοχής, η αστυνομία χρησιμοποιεί ως βοηθούς της μερικούς προσκόπους που φέρουν το περιβραχιόνιο «Πειδική Αστυνομία». Οι νεαροί αστυνομικοί φροντίζουν να μη συμβεί δυστύχημα στα παιδιά που διασχίζουν τις μεγάλες λεωφόρους.

(Φωτογραφίες Keystone)

Αθηνναϊκά Εθίκα

Θερινά θεάματα

Είν' η γυναίκα πάντοτε θέαμα θερινό, γι' αυτό το φιλοθέαμον το ανδρικό κοινό, έκθαμβο παρακολουθεί, σαν είδος γαλαρία, της γυναικείας της... ρεθύ τη φαντασμαγορία.

Ανάλαφρα φορέματα το καλοκαίρι βάζει τις φούστες και τα ντεκαλτέ ανεβοκατεβαίνει, των ζωντανών θελήτρων της τά... σκηναϊκά τ' αλλάζει κι' άκρως ένδιαφέροντα στο θέατρο παρουσιάζει.

Είνε και λίγο θέατρο και λίγο καμπαρέ και από τις... κουίντες της—τα τολμηρά καρρέ—μπορείτε, αν είσθε άδιακριτοι και κακομαθημένοι, και μέσ' στα... παρασκήνια να δите τι συμβαίνει! Γ. ΓΙΑΝ—

Απαγορεύεται

Λοιπόν, το έδειξε η Βουλή ότι δεν άστειεύεται. Είς το κοινούργιο Σύνταγμα—να έχουμε ύγεία—έψηφισε άρθρον αυστηρόν δι' ου απαγορεύεται στους υπαλλήλους στο έξης να κάνουν άπεργία!

Κι' αν ίσως επιμένουν, όπως σαφώς προβλέπεται, το κράτος αντίμετωπο θα βρούν εν είδει βράχου. Όχι άπεργία του λοιπού. Και μόνον επιτρέπεται η άπεργία ή διαρκής κι' αιώνια του στομάχου!

Εξετάσεις

Τελειώνει πιά ο Μάιος... Ιούνιος θα μπή μ' όλη των εξετάσεων την τραγική καμπή. Οι φοιτητάι και μαθητάι, νοιώθουν την συγκίνηση και μπαίνουν πραγματικά, σε πυρετώδη κίνηση.

Αισθάνονται πως έρχεται ανηλεής ή μπόρα, πηγαίνουν να διαβάσουν την τελευταία ώρα και προσπαθούν να μάθουν σε λίγες μέρες μόνο, εκείνα που δεν χώνεψαν... ολόκληρο τον χρόνο.

Θερινοί κινηματογράφοι

Τώρα που οι νύχτες έρχισαν κι' αυτές ζεστές να είναι (είναι) στα σινεμά τα υπαίθρια συχνάζουν αϊ 'Αθηναί, και τρέχουν κοριτσόπουλα, μπαμπάδες και μαμάδες, να ιδούνε Ρίτα Χαίηγουορθ, πίνοντας λεμονάδες.

Κοντά στη γνώση και στο νου, ποικίλται αϊ γνώμαι του κοινού: Μαμά και κόρη προτιμούν έργα κοινωνικά, μπαμπάς και γιυός άρεσκονται εϊς τ' αστυνομικά κι' ενώ συνάπτεται καυγάς με πείσμα και μανία και ριζικά διαφωνούν, κορίτσια και μπαμπάδες, φεύγουν πολλοί, στα σκοτεινά, πριν λήξη ή ταινία ξεχνώντας να πληρώσουν, συχνά, τις λεμονάδες.

Διπλωματίες

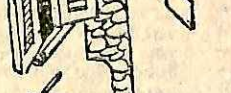
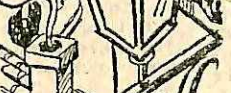
Παράγοντες «ήμετεροι» και δθθεν... «ειδικοί», μαζί με τις γυναίκες τους, μαζί με τα μικρά τους, στο Άνεσθ πηγαίνουν, μερίμνη Κρατική, για να παραθερίσουν με χρήματα του... Κράτους!

Άποστολές επίσης, εύσχημως ονομάζονται κι' ενώ χιλιάδες Έλληνες πεινούν και δοκιμάζονται εκείνοι θα περάσουν περίοδο χρυσή με κάθε είδους... άνεσι ή μάλλον... Άνεσθ!

Η συνταγματάρχισ

Άπ' τη Νέα την 'Υόρκη, τελευταίως στην 'Αθήνα, ήρθε κάποια 'Αμερικάνια, που 'ναι συνταγματάρχισ, κι' έξω από την όμορφη της και τα δροσερά της (χρόνια, έχει πλάκ τα γαλόνια.

Την καμάρωσαν ο κόσμος με τα νάζια της εκείνα κι' είπε κάποιος, που δεν είναι τώρα πλέον παλ... (ληκάρι: — Βρέ αν είναι μπρός μου να 'χω, τέτοια συνταγματάρχισ, ξαναγίνομαι φαντάρος... όρδινάτζα να με πάρη ΔΗΜ. ΓΙΑΝ.

Καταχρήσεις

Όυτε μια μέρα δεν περνά στην εποχή έτούτη, χωρίς και μια κατάχρησις νέα ν' αναγγελθή. Και συλλαμβάνονται αυτοί που κάνουν μπαλαμούτι χωρίς το καταχρώμενον—φεύ!—να άνευρεθή.

Κατάχρησις σε χρήματα, κατάχρησις σε δέματα. Κατάχρησις στα άλευρα, στα γάλατα, στο ρυζί. Μες στής ζωής τωρινής τα τόσα άνακατάματα όποιος μπορεί, το χέρι του απλώνει και ξαφρίζει.

Άλλα των καταχρήσεων αυτή την ιστορία την αντιμετωπίζουμε με άδιαφορία. Διότι όπως το γνωστό τραγουδι κοπανεί «έσυνθησάμε και... πάει!»...

Οί πωλήσαντες

Και πάλιν οί πωλήσαντες οί επί κατοχής—που είνε υποδείγματα μεγάλης άντοχής—θα μείνουν με την όρεξι—πράγματα άπ' τα συ—γιατί το νομοσχέδιον και πάλιν άνεβλήθη!

Έκαστον κόμμα, λέγεται πως λίαν προσεχώς δικό του νομοσχέδιο θα φτιάξη εύτυχώς. Και θάνε δέκα σχέδια με βούλα και πατέντα για νάρχωνται μες στη Βουλή να γίνεται... κου—(θέντα!

Ο φίλαθλος

Είς φίλαθλος φανατικός κι' όλίγον επιπόλαιος—φαινόμενο άπ' τα σπάνια και όχι άπ' τα συνηθ—άπό το βράχο έπεσε, εκεί, της 'Ακροπόλεως, γιατί ή 'Ελλάδα στο φούτ-μπαλ άπ' την Τουρκία (ήττηθη.

Δεν τ' άντεξε ο άνθρωπος τέτοιο κακό μεγάλο που στο μυαλό του έφερε και ταραχή και σάλο. Με μια πηδία έπέταξε του βίου του το έρμα. Κι' έτσι στη μαύρη του ζωή έθεσε ο ίδιος... τ έ ρ μ α ι

Κι' όταν στο τέλος συνταχθή και ο λογαριασμός των μάτς των μεσογειικών εν πλήρει όμοφωνία θα γράφη ο άπαραιτητος ο άπολογισμός: «όνδοντα σούτ, δεκάξη γκώλ και μια αύτοκτονία!» ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Επί τέλους...

Άπεφάσισεν ή Ρίτα, συνεφώνησε ο Άλφ, και ο γάμος τους θα γίνη σ' ένα μήνα το πολύ. Καταλήσανε στίς... Κάννες να στεφθούν όριστικάς και θα κάνουν ένα γάμο που θα μείνη ιστορικός.

Θάναι γάμος, που θ' άφήση τον ντουινά μας ένεόν και θ' άπασχολή δεκάδες έπομένον γενεών... Ήγουν ήτοι στους αιώνας των αίωνων, το κοινόν δυο γάμους θ' αναφέρει: της... Κ αν ά και των... (Κ αν ν ώ ν !

Επόμενον

Μας ένίκησαν στη μάλλα κι' οί Αϊγύπτιοι μοιραίως και το πράγμα συζητείται στους φίλαθλους μας (ευρέως, Όλοι, δε, διαπιστώνουν με κατήφεια και λύπη πως ή δύναμις κι' ή τέχνη στο ποδόσφαιρο μας (λείπει.

Ύστερούμεκ μ' άλλα λόγια, στου φούτ-μπαλ την και δεν πρέπει να τα βάζουν με την τύχη μερικοί, ούτε και να εκπλαγούν, που κατάφεραν οί μαύροι... ά σ π ρ ο π ρ ό σ ω π ο ι (να βγούν!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

Οι κλοπές των τηλεφωνημάτων

Για τα διαζύγια και το
κυνήγι των γκάνγκ-
στερς

Ο Γενικός Εισαγγελέας των Ηνωμ. Πολιτειών Τζον Κλάρκ ζήτησε τελευταίως απ' το Κογκρέσον να ψηφισθεί ένας νόμος που θα επιτρέψει επίσημως να παρακολουθούνται οι τηλεφωνικές συνδιαλέξεις, όταν θα πρόκειται να διευκολυνείται έτσι ο πόλεμος κατά των ξένων πρακτόρων και κατασκοπών.

Μ' αυτή την ευκαιρία λοιπόν, έμαθαν όλοι οι Αμερικανοί δυο πράγματα: πρώτον, ότι οι νόμοι δεσμεύουν τις υπηρεσίες άντικατασκοπείας στο έργο τους για την ασφάλεια της Αμερικής. Δεύτερον, ότι η «κλοπή» των τηλεφωνημάτων είναι αρκετά συχνή, για άλλους λόγους, λιγώτερο σημαντικούς.

Πράγματι υπολογίζεται ότι περισσότερα από 2.000.000 άτομα στις Ηνωμ. πολιτείες κάνουν το επάγγελμα του «ώτακουστού» των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων. Τα περισσότερα απ' αυτά είναι στενογράφοι ή γραμματείς, που παρακολουθούν και σημειώνουν λεπτομερώς τις συνομιλίες των προϊσταμένων τους με άλλα πρόσωπα. Τα «πρακτικά» αυτά μπορούν να χρησιμοποιηθούν αργότερα, αν γεννηθεί καμιά αμφισβήτηση.

Όστόσο, υπάρχουν πολλοί που δεν θεωρούν ήθικη αυτή τη μέθοδο. Συνιστούν μάλιστα να εφαρμοσθεί στα τηλέφωνα ένα εξάρτημα, που θα παράγει μία ψηλή

νότα κάθε 15 δευτερόλεπτα, όταν παρακολουθεί και κάποιος τρίτος τη συνδιάλεξη. Μ' αυτό τον τρόπο, θα ξέρη καθένας ότι η συνομιλία ακούγεται και από άλλο πρόσωπο, και θα κανονίζει αναλόγως όσα θα πη.

Υπάρχουν εξ' άλλου πολυάριθμοι «ώτακουστοί», που χρησιμοποιούνται από ντέτεκτίβ, δικηγόρους ή φιλόποτους συζύγους, για να συγκεντρώσουν στοιχεία για την έκδοση ενός διαζυγίου. Σε μία περίπτωση, κάποιος απ' αυτούς σκορφόλωσε στη στέγη ενός κτιρίου του Σικάγου και κρέμασε από κεί μία συσκευή, έτσι ώστε ναρθή η επαφή με την τηλεφωνική γραμμή ενός επιχειρηματίου, που είχε το γραφείο του στο τέταρτο πάτωμα.

Έμεινε εκεί επί πολλές ώρες, μέσα στο κρύο και στον άνεμο, αλλά επιτέλους άκουσε μίαν ολόκληρη συνδιάλεξη του επιχειρηματίου με μία φιλενάδα του. Έδωσε έπειτα τις σκετικές πληροφορίες στο δικηγόρο, που τον είχε πληρώσει 50 δολάρια γι' αυτό. Κι' έτσι η γυναίκα του επιχειρηματίου μπόρεσε να τον πιάση επ' αυτοφώρω και να πάρη διαζύγιο!

Σε μία άλλη όμως περίπτωση, εκείνος που βγήκε ζημιωμένος, ήταν ο «ώτακουστής». Γιατί, όταν η γυναίκα του έμαθε ότι έκανε αυτό το επάγγελμα — που της τότε κούβει επί ολόκληρα χρόνια — το θεώρησε εξευτελιστικό και ζήτησε διαζύγιο. Το δικαστήριο συμφώνησε με την άποψή της και της το παραχώρησε.

Η Αμερικανική αστυνομία χρησιμοποιεί συχνά την «κλοπή» των τηλεφωνημάτων, για να μαθεύη στοιχεία, που δεν γίνονται μὲν επίσημως δεκτά απ' τα δικαστήρια, αλλά βοηθούν πολύ στο κυνήγι των κατακοιτών.

Κρητικές μαντινάδες

Δύσκολο τ' έχει μία καρδιά σ' α' βαριστητή να γιάνη,
και τ' ουαλί σαν τσακιστή πλιό του νερό δέ βάνει.

Μικρός - μικρός παντρεύτηκα και είδα τη χαρά μου,
τώρα θωρώ σοί κοπελλίε και καίγεται η καρδιά μου.

Συναποθλασταράκι μου, μαρούλι δροσερό μου,
ίντ' άρθανε και σούπανε και γίνηκες όχτρος μου;

Στη γειτονιά σου με πουλούν σκλάβο κι' αγόρασέ με,
ένα φίλι με δίδουνε, δός το κι' αγόρασέ με.

Τά μάθια σου θωρώ θολά και μέσα βουρκωμένα,
σουχλιά κι' ανακατώματα μάς έχουν κανωμένα.

Άσπρη 'σαι σύ κι' άσπρα φορείς κι' άσπρη ή φορεσιά σου,
κι' άσπρα λαουδιά κρέμονται, χαρώ σε, στην ποδιά σου.

Φύση' αέρα δισατά και πάρε τη, το βέλο,
να δώ τον άσπρο τη λαιμό και ν' αποθάνω θέλω.

Ός και τ' άστέρια τ' ουρανού κι' εκείνα με μισούνε,
κι' όντας με δούνε να χαρώ δέ θέλουνε να βγούνε.

Να και κάτι που το άγνωστ' ο περισσότερος κόσμος, αλλά το ξέρουν οι κύκλοι των αστυνομικών, των δικηγόρων και των γκάνγκστερς: Η μέθοδος της παρακολούθησης των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων βοήθησε πολύ την Αμερικανική αστυνομία, στα προπολεμικά χρόνια, για να έξοντωση τις συμμορίες των γκάνγκστερς. Ίδιως στην περίπτωση του περιόχτου Γουόλφ Γκρόντον και των τεσσάρων υπαρχηγών του, οι αστυνομικοί κατάφεραν να παρακολουθήσουν όλες τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις τους, ολόκληρο το 24ωρο, και να τις καταγράψουν λεπτομερώς. Έτσι, σε 5 μήνες, είχαν μαζέψει αρκετά στοιχεία για ν' αρπάξουν τον Γκρόντον και να διαλύσουν τη συμμορία του.

Έπειτα από το σκάνδαλο που ξέσπασε, με την αποκάλυψη της δράσεως μιας ολόκληρης έκβιαστικής σπειρας «ώτακουστών» (γράφωμε σχετικώς σε προηγούμενο τεύχος μας), προτείνεται να ψηφισθούν ειδικοί νόμοι που θα επιβάλλουν αυστηρές ποινές σ' αυτές τις περιπτώσεις. Γιατί ως τώρα η «κλοπή» των τηλεφωνημάτων δεν ήταν απαγορευμένη απ' το νόμο.

Πώς επιτυγχάνεται τεχνικά η λαθραία παρακολούθηση των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων;

Ο απλούστερος τρόπος είναι να ξυθούν λίγο τα τηλεφωνικά σύρματα και να προσαρμοληθούν στο σημείο εκείνο δυο άλλα σύρματα, πρόσθετα, που καταλήγουν στο ακουστικό του «ώτακουστού». Η μέθοδος όμως αυτή έχει το μειονέκτημα ότι απορροφά ένα μέρος της ηλεκτρικής ενέργειας της τηλεφωνικής γραμμής, κι' έτσι οι φωνές ακούγονται πιο αδύνατες, κι' οι συνομιλητές μπορεί ν' αντιληφθούν τί συμβαίνει.

Τελειότερη είναι μία συσκευή, που παίρνει τα τηλεφωνήματα χωρίς ναρθή σ' επαφή με την τηλεφωνική γραμμή, κι' επομένως δεν έμπραζει καθόλου την ηλεκτρική της ενέργεια. Η συσκευή αυτή μπορεί να λειτουργήσει άκουη και σε απόσταση 1 μέτρου απ' τη γραμμή, ή αν τη χωρίσει απ' αυτήν ο τοίχος ενός κτιρίου.

☉ ☉

Ό εφιος ήταν... έλεφας

Επί πολὺν καιρό οι ψαράδες των ακτών του Μοντερέ, στην Αμερική, τρώγαν βλέποντας ένα «θαλάσσιον όφιν» να ξεπροβάλλη κάπου - κάπου στην επιφάνεια, δίπλα στις απομονωμένες κι' ανυπεράσπιστες βάρκες τους. Τελευταίως όμως, ο «όφιος» φώφησε και η θάλασσα εξέβρασε το πτώμα του. Έξακριβώθηκε τότε ότι επρόκειτο απλώς για ένα «θαλάσσιον έλεφαντα», είδος φώκιας, μήκους 6 μέτρων περίπου. Οι θαλάσσιοι έλεφάντες, με τη μικρή προβοσκίδα τους και τα μακρά δοντρία τους, μπορεί εύκολα να εκληφθούν για προϊστορικά τέρατα.

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ μέ τις 110 γυναίκες

Άνχακτεύθηκε και ο Ο.Η.Ε.

Οι Ιεραπόστολοι που έπισκέφθηκαν τελευταίως την περιοχή της φυλής Μπίκομ, του βρετανικού Καμερούν, διηγήθηκαν κατόπιν ότι ο «Φόν» (Βασιλιάς) των Μπίκομ έχει 600 γυναίκες! Οι άνθρωποι του — είπαν — ψάχνουν συνεχώς στις καλύβες της φυλής του, για να βρουν κοπέλλες 13 - 14 ετών, με ξεχωριστή χάρι κι' όμορφιά. Όταν ανακαλύψουν καμιά, τη σημαδεύουν στο μέτωπο με μία ειδική κόκκινη βαφή. Κι' αυτή δεν μπορεί παρά να δεχθεί. Πρόσθεσαν ακόμα οι Ιεραπόστολοι ότι, αν καμιά κοπέλλα του γούστου του δεν φαίνεται να έκτιμά την τιμή που της κάνει ζητώντας την για γυναίκα του, ο «Φόν» την αναγκάζει διά της βίας να τον παντρευτεί.

Όταν ωστόσο ο βασιλιάς των Μπίκομ έμαθε αυτές τις κατηγορίες έναντιόν του, έσπευσε να διαμαρτυρηθεί και να βάλη τα πράγματα στη θέση τους. Είπε δηλαδή ότι δεν έχει πραγματικά 600 γυναίκες, αλλά... μόνον 110 (πρέπει δε να σημειωθεί πως είχε 80 χρόνια!). Πρόσθεσε ότι πιθανόν άλλοτε να μεταχειριζόταν κάπου - κάπου τη βία για να παντρευτεί μίαν ακατάδεχτη υπηκού του, στα τελευταία όμως χρόνια εγκατέλειψε όριστικά αυτές τις μεθόδους συγκεντρώσεως συζύγων...

Ίσως γιατί καταλαβαίνει καλά ότι δεν έχει νεάτια κι' όμορφιά, ο «Φόν» προσπαθεί να τ' αναπληρώσει με τη λαμπρότητα που τον περιβάλλει. Περνάει τις περισσότερες ώρες του καθισμένος στο θρόνο του, στολισμένος με σπάνια και φανταχτερά φτερά, με τα πόδια του ακουμπισμένα πάνω σε μίαν αλυσσοδεμένη λεοπάρδαλι που έχει διαρκώς κοντά του. Γύρω του, σχηματίζουν ένα ήμικύκλιο οι ωραιότερες γυναίκες του. Και οι χορευτές κι' οι θαυματοποιοί προσπαθούν να τον διασκεδάσουν με τις επιδείξεις τους.

Όταν οι άνθρωποι του βρουν μία κοπέλλα αξία να γίνη γυναίκα του, της φορούν ένα κολλιέ από μεγάλους σπόρους και την οδηγούν μπροστά στο «Φόν». Ο ίδιος ο πατέρας της τη πετάει καταγής, στα πόδια του θρόνου. Αν ο βασιλιάς τη βρή του γούστου του, σηκώνεται, κατεβαίνει απ' το θρόνο του κι' ακουμπάει το δεξί του πόδι πάνω στο κεφάλι της κοπέλλας. Έτσι τελειώνει η τελετή του γάμου.

Μία όργανωσις Ιεραποστόλων του Λονδίνου, αφού διάβασε την έκθεσι για τις... ασυνήθιστες μεθόδους γάμου του «Φόν», την έστειλε άμέσως στον Ο.Η.Ε. Για να συγκεντρώσει θετικότερα στοιχεία, ο Ο.Η.Ε. ανέθεσε σ' ένα «Άγιο», ανώτερο υπάλληλο της Νιγηρίας, να έπισκεφθεί το «Φόν» και να μιλήσει μαζί του. Ο γέρος βασιλιάς λοιπόν του είπε ότι, όχι μόνον οι γυναίκες του δεν υπερβαίνουν τις 110 — τί ψέμμα, οι 600!... — αλλά κι' οι 44 απ' αυτές δεν λογαριάζονται, γιατί τις κληρονόμησε απ' τους προηγούμενους «Φόν»!

Υποσχέθηκε ακόμα στον άπεσταλμένο του Ο.Η.Ε. ότι στο μέλλον θα παντρεύεται μόνον εκείνες που θα τ' δέχονται πρόθυμα, κι' ότι σκοπεύει τώρα ν' άφισση ελεύθερη κάθε γυναίκα του να υιορίση στο σπίτι των γονέων της, αν τ' επιθυμεί.

— Όπωςδήποτε, πρόσθεσε, είναι μεγάλη τιμή για μία Μπικομέζα να γίνη γυναίκα μου!

Όστόσο, παρ' όλην αυτή την «ετιμή», αρκετές «Βασιλίσσες» θα έπωφεληθούν απ' αυτή τη γενναϊόδωρη χειρονομία του και θα γυρίσουν «στη μαμά τους». Μα θ' απομεινουν πάντως όχι λίγες απ' τις 110!

— Και τώρα Τετό μιλά ελεύθερα, ο
άντρας μου δεν μ' άκούει!

(Του Μ. Γάλλια)

Στο άτελιέ του ζωγράφου

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΗΣ: Κοιμώμενος δονζουανικός τριανταπεντάρης. Αφού χαρίστρας, επιτηδευμένο ντύσιμο, γυαλισμένο νύχι, έντονο βαρύνει. **ΤΖΕΝΝΥ:** Ένα σαγηνευτικό πλασματάκι μ' έξυπνα μπλέ μάτια και βέιες γραμμές εκμυστηριαστικές κι' αβυσσώδεις. 25 χρονών το πολύ. **ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.**

ΣΚΗΝΗ Α'

(Η σκηνή στο άτελιέ. Ο Χάρης καπνίζει δημαγωγώντας και ρίχνει ποτέ-ποτέ στο «μπρασελέ» του ματιές αδημονίας. Χτυπά το κουδούνι).

ΧΑΡΗΣ (ανοίγοντας την πόρτα): 'Ορίστε.

ΤΖΕΝΝΥ: Ζητάτε μοντέλλο, δεν είν' έτσι;

ΧΑΡΗΣ: Περάστε, δεσποινίς.

ΤΖΕΝΝΥ (Μπαίνει με φιλάρεσκο ύφος): Πόσο δίνετε την ώρα;

ΧΑΡΗΣ: Αυτό θα το κανονίσουμε. (Της ρίχνει μερικές διασταυρωμένες ματιές έρευνής): Υποθέτω πως μου κάνετε για τον πίνακα που θέλω.

ΤΖΕΝΝΥ (Σ'α να πειράχτηκε στον έγωισμό της): Μά κι' εγώ το υποθέτω.

ΧΑΡΗΣ: Όχι, με συγχωρείτε. Δεν με καταλάβατε. Έχετε δεθείς ένα περίφημο σώμα. Άλλα εγώ χρειάζομαι μοντέλλο για ένα είδικο ταμπλό. Είν' ένα «γυμνό».

Μάλλον «ήμικυμνό». Η γυναίκα μισοσκεπάζει ντροπαλά τη γυναικότητά της μ' ένα ρούχο. Θα δώσω τίτλο «Μετά την άμαρ-

τία». Πώς σας φαίνεται; **ΤΖΕΝΝΥ:** "Αν επιτύχη, θάνε πολύ ωραία.

ΧΑΡΗΣ: Δέχεσθε να ποζάρετε; **ΤΖΕΝΝΥ** (με φυσικότητα): Γιατί όχι;

ΧΑΡΗΣ: Πόσο θέλετε την ώρα; **ΤΖΕΝΝΥ:** Πενήντα χιλιάδες.

ΧΑΡΗΣ: Δεν έχω αντίρρηση. Το καλοριφέρ δουλεύει πολύ καλά. Μπορείτε να περάσετε πίσω απ' το παραβάν και να γδυθείτε.

ΤΖΕΝΝΥ (προχωρεί στο παραβάν κι' αρχίζει να γδύνεται, ενώ το κεφαλάκι της εξέχει απ' το λαιμό κι' άπάνω): Σ' ένα λεπτό είμ' έτοιμη.

ΧΑΡΗΣ: Δε διαβάζω.

ΤΖΕΝΝΥ (βγαίνει σε λίγο κρατώντας άπλωμένο σαν περίεργη αυλαία του κορμιού της, ένα κομψό «ντεζαρμπιγιέ»): Θα μου πείτε σείς ποιά στάσι πρέπει να πάρω.

ΧΑΡΗΣ (που αγωνίζεται να δείξη κάποια φυσική ταραχή): Ξαπλώστε στο ντιβάνι και σκεπασθείτε μ' αυτό ακριβώς το ρούχο. Τα μάτια να δλέπουν χαμηλά μ' ένα αίσθημα ντροπής και τα μαλλιά σας λίγο ανακατεμένα.

ΤΖΕΝΝΥ: Γυρίστε από κει. (Ξαπλώνει και καλύπτεται με το ρούχο μεταξωτό «φύλλο συκής» που διαθέτει). Έτσι;

ΧΑΡΗΣ (παίρνοντας ένα μπλόκ στο χέρι του): Ωραία. Θα κάνω πρώτα ένα σκίτσο με μολύβι. (Ακούγεται κουδούνισμα). Ποιος μάς ένοχλεί τώρα;

ΤΖΕΝΝΥ: Κάποιο μοντέλλο, ίσως. Θα διάβασαν πολλές την άγγελία σας.

ΧΑΡΗΣ: Λέτε; (Έπειτ' από μικρή σκέψη). Δε θ' ανοίξω. (Σχεδιάζει. Το κουδούνισμα επαναλαμβάνεται πιο έντονο).

Μά ποιος διάλογος είν' αυτός που επιμένει τόσο;

ΤΖΕΝΝΥ: Ανοίξτε μια στιγμή και πέστε πως εργάζεστε. Όσο ακούτε το κουδούνι θα ένοχλησε περισσότερο.

ΧΑΡΗΣ: Έχετε δίκιο. (Πηγαίνει προς την πόρτα).

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ο Χάρης ανοίγει και εισβάλλουν τρεις άγνωστοι. Ο πρώτος, φηλός, ρωμαλέος, με σώμα μποξέρ και φάτσα θηρίου. Έχει έξαλλο ύφος και άγριεμένη ματιά).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Πού είνε;...

ΤΖΕΝΝΥ (πηδώντας απ' το ντιβάνι και κρεμιέται απ' το λαιμό του Χάρη): Άγάπη μου, προστάτευσέ με!

ΧΑΡΗΣ (έμβρόντητος): Πώς;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ (στους άλλους δυο άγνωστους): Κύριοι, είστε μάρτυρες! (Στη Τζέννυ). Θα μου το πληρώσεις αυτό έ-

λεεινό υποκείμενο! (Στο Χάρη). Κι' εσύ παληάνθρωπε, θα λογαριάσεις γρήγορα μαζί μου! Πάμε!...

ΧΑΡΗΣ: Κύριε... Είνε μοντέλλο!

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Άλλοι αυτά, κακοήθη! Θέλεις τώρα ν' αποφυγής της εθύνες! Άλλα δε θα το φας! Πάμε! (Οι τρεις άγνωστοι φεύγουν σαν άστραπη χτυπώντας την πόρτα).

ΧΑΡΗΣ (σπρώχνοντας την Τζέννυ που έχει φορέσει την «κομπινιζόν» της): Τι σημαίνει αυτό, δεσποινίς; Είσαστε μέλος σπείρας εκδραστών; (Γελώντας ξεπρά με ίκανοποίηση). Άλλα καλά την πάθατε!

Υπάρχει θεία δίκη, δεσποινίς... (δισθώνει)... κυρία μου!

Αν μπορεί κανείς να σάς πη «κυρία»!... Την πάθατε άσχημα! Ναι, ναι! Μη με κυττάζετε με άποια!

Είχατε υπ' όψιν σας ότι ο ζωγράφος Φτέρης είνε νιόπαντρος με μια θαυμάσιου σύζυγο και φυσικά θάπινε ο εκδρασμός σας. Άλλα εγώ, κυρία μου, δεν είμαι ζωγράφος! Έκείνος έφυγε για το Παρίσι και μ' άφησε το κλειδί του άτελιέ.

Τότε μου ήρθε ή ιδέα να δώσω την άγγελία για να δημιουργήσω καμιά αισθηματική περιπέτεια. Άλλα ούτε παντρεμένος είμαι, ούτε και με νοιάζει διόλου το σκάνδαλο!

ΤΖΕΝΝΥ: Όποτε δε σας νοιάζει το σκάνδαλο;

ΧΑΡΗΣ: Καθόλου!

ΤΖΕΝΝΥ (μ' άνακούφισι): "Ε, δόξα σοι ο Θεός!

ΧΑΡΗΣ: Γιατί;

ΤΖΕΝΝΥ: Γιατί; Δεν πρόκειται για σπείρα εκδραστών! Άπλοούστα! "Ηθελα ν' απαλλαγώ απ' τον άντρα μου που με βασανίζει φρικτά με τη ζήλεια του και με τους κτηνώδεις τρόπους του. "Ηταν άδύνατο να γλυτώσω αλλιώς. Έπρεπε να με πιάση «έπ' αυτοφόρω»!... Είδα, λοιπόν, την άγγελία σας, σκέφτηκα το τέχνησμά και τούτελεια ένα άνώνημο σημείωμα: «Η γυναίκα σας πηγαίνει στο άτελιέ του ζωγράφου Φτέρη. Αν παρακολουθήσετε θα πεισθήτε». Κι' ήρθε!

ΧΑΡΗΣ: Με τί παιδικό ύφος που τα λέτε όλ' αυτά!

ΤΖΕΝΝΥ: Δεν φαντάστηκα πως μπορούσα να κάνω τίποτα κακό. ("Άεφνα"). Αμ' εσείς που εξαπατούσατε τα φτωχά κορίτσια για να τα παρασύρετε στον κακό δρόμο; Μιά παγίδα ήταν ή άγγελία σας!

ΧΑΡΗΣ: Με συγχωρείτε! Έγώ ήθελα να γνωρίσω ακριβώς ένα φτωχό κορίτσι, να τ' αγαπήσω και να το παντρευτώ. "Αν ήθελα γυναίκες, εύρισκα χιλιάδες.

ΤΖΕΝΝΥ: Κι' ήταν άνάγκη να το γνωρίσετε «γυμνό» το φτωχό κορίτσι;...

ΧΑΡΗΣ (που δεν μπορεί πάλι ν' αποφυγή τα θαυμαστικά δλέμματα που της ρίχνει) Ντυθήτε, σάς παρακαλώ.

ΤΖΕΝΝΥ: Θα ντυθώ! Άλλα εγώ, ξέρετε, δε βγαίνω μόνη μου από δω μέσα. Φοβάμαι! Θα με συνοδεύσετε, σείς!... Καί θα με πάτε, μάλιστα, στο σπίτι του πατέρα μου, θα όμολογήσετε τον έρωτά μας και θα πείτε πως μόλις βγή το διαζύγιο θα παντρευτούμε!

ΧΑΡΗΣ: Μαζί;

ΤΖΕΝΝΥ (άπλά): Ναι!... Έλάτε, τώρα! Ψέμματα, θα πείτε. Κι' έπειτα... δεν πάθατε και τίποτα! Θέλατε να γνωρίσετε ένα φτωχό κορίτσι. Το γνωρίσατε! Μόνο που δεν είνε φτωχό και δεν είνε κορίτσι. Λεπτομέρειες!

ΧΑΡΗΣ: Ποιος είνε ο πατέρας σας;

ΤΖΕΝΝΥ: Ο κύριος Βαλάνης.

ΧΑΡΗΣ: Ο διονύσιος;

ΤΖΕΝΝΥ: Άκριβώς.

ΧΑΡΗΣ: Τι λέτε, κυρία μου; Έγώ είμαι δικηγόρος κι' είν' ο καλλίτερος πελάτης μου. Πώς θα πάω να του πω ψέμματα;

ΤΖΕΝΝΥ: "Ε, πέστε του αλήθεια!... Τι θα χάσετε δηλαδή, αν με παντρευτήτε;

ΧΑΡΗΣ (την κυττάζει και χαλιζείται): "Εστώ! Θα του πω την αλήθεια, για το μέλλον! Άλλα για το παρελθόν!... Πρέπει να σταθίτε να σάς φιλήσω!

ΤΖΕΝΝΥ (τρέχοντας πίσω απ' το παραβάν): Αφού ντυθώ!

ΧΑΡΗΣ (μ' άναπνοή εύτυχίας): Αυτό είνε κάτι... σαν τα μυθιστορήματα!

ΤΖΕΝΝΥ: Ούί!... Δεν ξέρετε πως ή ζωή τα ξεπερνάει!... Πώς σας λένε, αλήθεια;

(Αυλαία).

ΕΥ.

ΕΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΩΡΑ

Ο έκφωνητής: Καί τώρα ξεκουρασθήτε λίγο για ν' άρχίσουμε το δεύτερο μέρος της γυμναστικής!...

ΔΥΟ παθήσεις πολύ συνηθισμένες στα πόδια των σημερινών γυναικών είνε ή λοξέυσις του μεγάλου δακτύλου προς τα μέσα και το ύγρωμα. Καί οι δυο έχουν μία κοινή αίτια: τή μόδα των πολύ στενών παπουτσιών με τ' ψηλό τακούνια.

Η λοξέυσις του μεγάλου δακτύλου παρατηρείται επίσης σε μερικά ήλικιωμένα πρόσωπα, καθώς και στους ανθρώπους που, λόγω του επαγγέλματος τους, κάνουν μεγάλες πορείες ή περνούν πολλές ώρες την ήμέρα σε όρθοστασία.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Παλαιότερα έλεγαν πως ή ύπαρξις αυτής της προεξοχής — που καλείται στην κοινή γλώσσα «κρεμμύδι» — αποτελούσε το χαρακτηριστικό γνώρισμα των ανθρώπων του λαού. Κι' αυτό ήταν σωστό, γιατί, οι άνθρωποι που άσχολούνται σε βαρείες εργασίες, έχουν μία ιδιαίτερη προδιάθεσι σ' αυτή την παθήσι. Σήμερα, όμως, ή λοξέυσις του μεγάλου δακτύλου είνε γενική σχεδόν στις γυναίκες που άκολουθούν πιστά τή σύγχρονη μόδα.

Η προεξοχή για τήν όποια μιλήσαμε δεν είνε μόνο αντιαισθητική. Είνε επίσης εξαιρετικά ένοχλητική, γιατί παρεμποδίζει το βάδισμα, κι' επικινδύνει λόγω της όρθώδους κύστεως του σχηματίζεται σ' αυτό το μέρος.

Με τήν πάροδο του χρόνου, ή παραμόρφωσις εντείνεται και το συνηθέστερο φαινόμενο είνε ότι το μεγάλο δάκτυλο «καβαλλάει» το έπόμενο και κάποτε, μάλιστα, χάνεται κάτω απ' αυτό. Καί στή μία και στή άλλη περίπτωση, το μετατάριο ύφιστάται πλάτυνσι, με άποτέλεσμα τήν «καταρρευσι» του θύλου του πέλματος. Ο άσθενής, για να μετριάση τούς πόνους που αισθάνεται και να διευκολυνθή στο βάδισμα, γέρνει το πόδι του προς τα έξω και ρίχνει, όλο το βάρος του σώματός του στο έξωτερικό μέρος του ποδιού. Έτσι, ή παραμόρφωσις που περιγράφεται πριν στήν προηγούμενη μετάρωσι, επεκτείνεται σιγά - σιγά σ' όλοκληρο το πόδι.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος προέρχεται από τήν όρθώδη κύστι που σχηματίζεται εκεί που το μετατάριο συνδέεται με το μεγάλο δάκτυλο. Αυτή ή κύστις παίρνει κάποτε σημαντικές διαστάσεις και εξέλισσεται σε αληθινό όγκο, που μπορεί να προκαλέση τή δημιουργία περιοστίτιδος ή όστείτιδος.

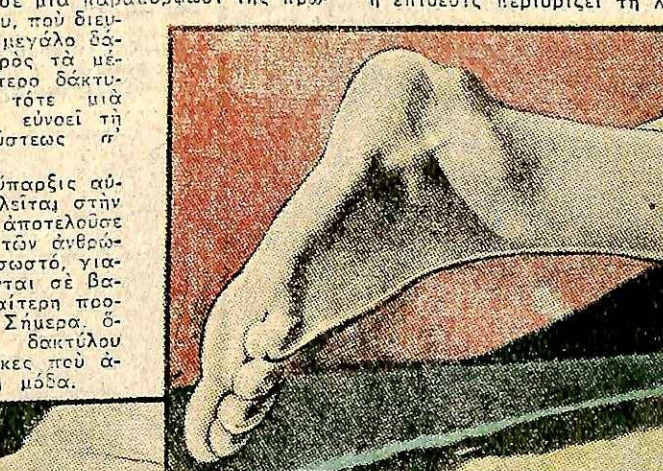
Στήν τελευταία περίπτωση, ή άφαίρεσις ολοκληρώσ της προεξοχής καθίσταται άπαραίτητη. Η έγχειρσις δεν είνε επικινδύνη όταν γίνη από ειδικευμένο γιατρό, άλλ' ο άσθενής για μακρό χρονικό διάστημα δεν μπορεί να περπατήσ η εύκολα.

Αυτή ή λοξέυσις δεν γίνεται όμως από ή μία μέρα στήν άλλη. Εξελίσσεται τούναντίον βραδύτατα και μάς παρέχει όλο τον καιρό για να προλάβουμε τήν επίδειξή της. Το καλύτερο προληπτικό μέσον είνε ή άνάπαυσις του ποδιού και ή χρήσις παπουτσιών σπορ σ' όλες τις περιπτώσεις που δεν είνε άπαραίτητο να φορέσωμε στενά παπούτσια με ψηλά τακούνια. Η σημερινή ζωή έχει άπλοποιήσει, άλλωστε, πολύ τα πράγματα και σε ελάχιστες μόνο περιπτώσεις υποχρεώνει τή γυναίκα να περιορίση το πόδι της μέσα σε στενά παπούτσια.

Δυο παθήσεις που προκλούνται από αυτά

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Η παθήσις αυτή οφείλεται σε μία παραμόρφωσι της πρώτης άρθρωσις του μεταταρσίου, που διευθύνεται προς τα έξω, ενώ το μεγάλο δακτύλο λοξεύει άναγκαστικά προς τα μέσα και πέφτει πάνω στο δεύτερο δάκτυλο. Η άρθρωσις σχηματίζει τότε μία προεξοχή, που, συνηθέστατα, εύνοεί τη δημιουργία μιας όρθώδους κύστεως σ' αυτό το μέρος.

Ένα άλλο προληπτικό μέσον είνε ή εξασάνισις της όρθώδους κύστεως και ή άποκατάστασις της άρθρωσις του μεταταρσίου στήν κανονική της θέσι. Για τήν πρώτη περίπτωση ή εφαρμοζονται οι υπεριώδεις και οι υπέρωδες άκτινες. Το ρεύμα ύψηλης τάσεως άποδίδει επίσης πολύ καλά άποτελέσματα. Για τήν άποκατάστασις της άρθρωσις του μεταταρσίου γίνονται ειδικά μασάζ. Είνε καλό επίσης να δένετε το πόδι στήν περιοχή του μεταταρσίου ή επίδεσις περιορίζει τή λοξέυσι του μεγάλου δακτύλου και

Χαρακτηριστική εικόν δέξος ονόματος της φτέρης, που προεκλήθη από το τρίψιμο πάνω στο δέρμα ενός παπουτσιού με λουράκια.

προλαμβάνει σε πολλές περιπτώσεις τήν παραμόρφωσι του ποδιού.

Ας έρθωμε τώρα στο ύγρωμα.

Με αυτό το όνομα καλούνται στήν ιατρική γλώσσα οι δέξιες ή χρόνιες φλεγμονές των βλεννογόνων θυλακίων, που βρίσκονται κάτω από το δέρμα ώρισμένων μερών του σώματος. Τα σημεία όπου εμφανίζονται είνε κυρίως ο άγκών, το γονατο και ή φτέρνα του ποδι

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Μαρτύρια αστυνομικών της Ασφαλείας

Οι κακοποιοί έχουν τους δικούς τους νόμους, τα δικά τους έθιμα, κι όταν τσακωθούν και μπλέξουν τιποτέ δεν μπορεί να τους χωρίση. 'Απ' αυτούς τους καυγάδες ή μόνη που βγαίνει κερδισμένη είναι η Αστυνομία. Μ' αυτό τον τρόπο μαθαίνει χίλιες λεπτομέρειες για τη ζωή τους και πολλές φορές ανακαλύπτει νέες υποθέσεις τους. Γι' αυτό κι' όλος όταν ένα έγκλημα δεν φωτισθή σε λίγες μέρες, το αφήνουν, λέγοντας: «Θα βγίη μόνο του! Ο έγκληματίας θα πέση μονάχος του στα χέρια των αστυνομικών».

Αυτές τις σκέψεις έκανα, όταν δέχτηκα διάφορα γράμματα κι' ήρθαν κι' άνθρωποι να με δουν και να μου φωτίσουν την υπόθεση. Καλογριδίδη, ο καθένας με το δικό του τρόπο!... Μου έδειξαν ακόμα γράμματα κρατούμενων και την αλληλογραφία των δυο συζύγων που κρατούνται σήμερα στις φυλακές. 'Από δημοσιογραφικό καθήκον λοιπόν φωτίω μία πτυχή αυτού του δράματος, αφήνοντας τη Δικαιοσύνη να κάνει ανεπηρέαστη το καθήκον της.

Μας πληροφορήσαν ότι ο Καλογριδής πριν παντρευτή τη σημερινή γυναίκα του και συγκαταγορευμένη του, είχε παντρευτή μία νέα που την είχε αγαπήσει παράφορα για την εξαιρετική ομορφιά της, τα γοητευτικά μάτια της και το αρμονικό, το καλλίγραμμο σώμα της. 'Επρόκειτο για ένα μεγάλο έρωτα που άφισε βαθιές κι' αλυσμονήτες αναμνήσεις και που έδωσε νόμιμα τον Καλογριδίδη μ' αυτή τη νέα, σωστά δεκατέσσερα χρόνια.

Ο Καλογριδής ήταν τότε φτωχός υπάλληλος, μα σπούδαζε και δεν άργησε ν' ασχοληθή με την φαρμακευτική, να πάρη το δίπλωμά του και να γίνη καλός επιστήμων. Η γυναίκα του τον καμάρωνε, γιατί είχε ταιριάξει στον χαρακτήρα του. Μάε έαφνικά τα πράγματα άρχισαν να υπερδεύονται. 'Υστερα από τόσο μακρό διάστημα συζυγικής συμβίωσης και πεπαιγμένης ζωής, ο Καλογριδής άρχισε να αργοπορή το βράδυ, να τον στενοχωρή το σπίτι του και να γκρινιάζει με την ομορφη γυναίκα του, που άλλοτε τόσο τη λάτρευε.

Έχω ένα γράμμα στα χέρια μου που με πληροφορεί, γιατί ξεπορτίζε ο Καλογριδής. Μία άλλη γυναίκα είχε άρχισει να του κινη το ενδιαφέρον. Μία γυναίκα που, όπως αναφέρεται, καθόταν στο Νανέ Σοκκάκι της Πόλης κι' άρχισε από το 1932 ως το 1938 να ζή τον περισσότερο καιρό μαζί του.

Η πληροφορία που μάς δόθηκε αναφέρει ότι η γυναίκα αυτή τον είχε τόσο ξετρελλάνει που τον έκανε

ν' αδιαφορή για τη γυναίκα του. Όταν εκείνη το έμαθε έκανε ύπομονη, με την ελπίδα ότι θα ξαναγυρίζει κοντά της. Μάε όταν είδε ότι είχε πιά τελείως ξετρελλανθή, προτίμησε να τον χωρίση.

—Σ', αγαπώ και θα σ' αγαπώ πάντοτε, του παρατήρησε, μάε είνε πια για μένα ζήτημα αξιοπρέπειας να μη μπορώ ν' ανέχωμαι μίαν άλλη γυναίκα να κλέβη από μένα τις τρυφερότητές σου.

Και χώρισαν. Πήραν διαζύγιο κι' ο καθένας τράβηξε το δρόμο του. 'Απ' αυτή την εποχή αρχίζει το δράμα του Καλογριδίου που καταγόταν από μια από τις πιο καλές οικογένειες. Η «γνωριμία» του αγαπούσε τα λούσα, τα στολίσια, τα γλάντια, ήταν φοβερά σπάταλη και τα χρήματα του Καλογριδίου έλαχιστα.

Έτσι, σιγά, σιγά παρασύρθηκε σε παράνομες πράξεις. Πήγαινε να στηρίξη κάπου και τόσο χειρότερε την κατάστασή του. Έτσι, στις 15 Σεπτεμβρίου 1938, οι τουρκικές αρχές τον έδιωξαν και μās τον έστειλαν πεισιχάστη στην Ελλάδα. Ένα χρόνο αργότερα, μάε είπαν, ότι ήλθε και η φίλη του στην Αθήνα και κατάφερε να τον κάνει να την στεφανωθεί. Ο γάμος τους έγινε στην Αγία Ειρήνη. Τον ίδιο χρόνο ήρθε και η μητέρα της στην πρωτεύουσα.

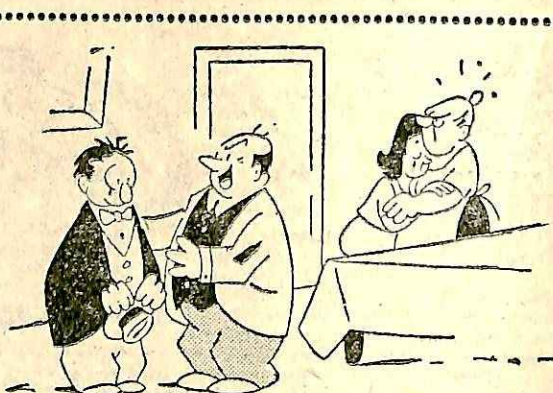
Για το παρελθόν αυτής της γυναίκας μάς διηγήθηκαν πολλά πράγματα, που δεν είνε δυνατόν να τ' αναφέρουμε, εκτός αν καταγγελλθούν στην αστυνομία. Λένε και τα μεταδίδουμε με κάθε επιφύλαξη, ότι καταγόταν από τα Γαλόμενα, ότι ήταν γνωστή με τ' όνομα «Καλλιόπαρα» κι' ότι περνούσε μία ζωή που δεν μπορούσαν ασφαλέως να τη ζηλέψουν ούτε οι «άπολεσθέντες άγγελοι».

Την κατηγορούν από κακία; 'Αγωνίζονται να την χάσουν ακόμη πιο βαθιά στη φυλακή; Αυτό δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Ένα είνε το γεγονός: από όσα καταγγείλουν σ' εμάς, η γυναίκα αυτή, όπως μάς το υποστήριξαν, δεν υπέφερε κι' ούτε συμμερίζονταν τις αγωνίες και τις στενοχωρίες του συντρόφου της. 'Εκείνος βρισκόταν στη φυλακή κι' εκείνη —λένε οι κακές γλώσσες— γλεντούσε, έδενε ζώντας πολυτελώς τα λεφτά του και πάντα ύστερο τον κατάφερε να παίρνη αυτός όλα τα σφάλματά της επάνω του.

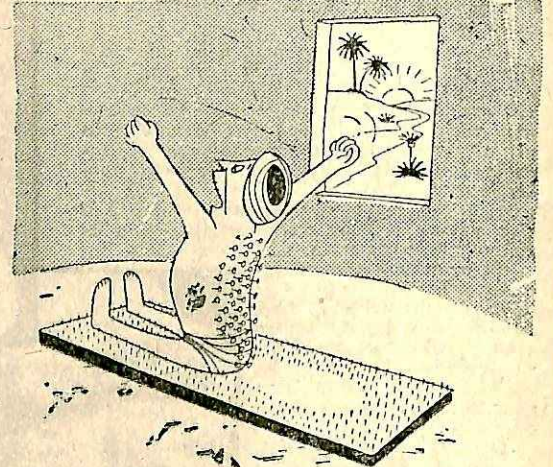
Την κατηγορούν ακόμα ότι είνε ο κύριος δράστης της υποθέσεως των ναρκωτικών και ότι συνεργαζόταν με τη μητέρα της, που μ' όλα τα 85 της χρόνια, δεν είνε, όπως ισχυρίζονται αμέτοχη των «πυρώνων».

Μάε όλ' αυτά, και για ν' αποδειχτή όλη η αλήθεια, θα πρέπει να κατατεθούν από μαρτυρούμενο στο δικαστήριο και «έν γνώσει των συνεπειών του νόμου». Ούτε τ' ανώνυμα γράμματα, ούτε η «ανάκριση» δι' αλληλογραφίας μπορεί να φωτίση σ' όλες της τις πλευρές μίαν υπόθεση. Ο κ. Νικητάκης, ο φημισμένος αστυνομικός της Γενικής Ασφαλείας με τους συνεργάτες του και τα λαγωνικά του, έκανε το καθήκον του. 'Αν μπορεί να βρεθούν διάφορα στοιχεία που να ξεκαθαρίζουν αυτή την υπόθεση ώστε να μη κάβη κατεργάρης στον πάγκο του, ας δοθούν σ' αυτόν για να φτάσουν ως το Δικαστήριο ή τέλος ας τα πούνε στην άκροαματική διαδικασία. 'Εμείς τ' αναφέρουμε με κάθε επιφύλαξη, χωρίς φυσικά και να τα υιοθετούμε. Έτσι εντελώς ανεκδοτολογιστικά, για να φανή τι τραβούν οι άκατοι αστυνομικοί μας, όταν κάνουν μίαν ανάκριση. Πραγματικά βρίσκουν το διάβολό τους, γιατί μέσα από χίλιες πληροφορίες, από ένα πλήθος ανακρίσεων, προσπαθούν να βγάλουν την αλήθεια και να κατηγορήσουν εκείνους που είνε πραγματικά ένοχοι.

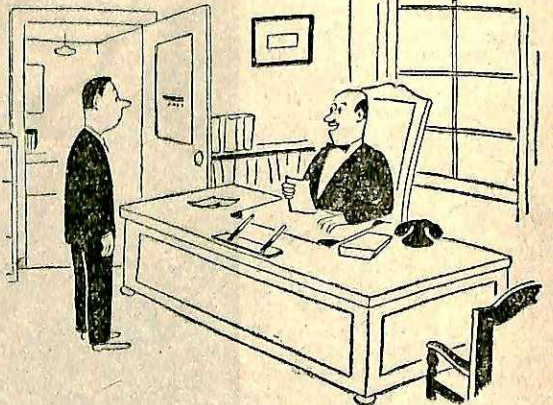
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

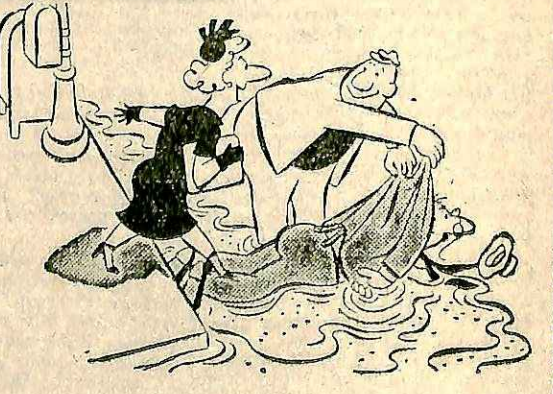
—Θα επιθυμούσα να παντρευτώ την κόρη σας, αλλά αυτή δεν έννοει ν' αποχωριστή τη μητέρα της! —Ω, ευχαρίστως σας την παραχωρώ κι' αυτήν!...

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΞΥΠΝΑΕΙ...

—Σου δίνω την ευκαιρία να κάνης κάτι και μόνος στη ζωή σου... Σε... απολύω!...

—Ω! Ευχαριστώ, κύριε!... Είστε ένας πραγματικός ιππότης!...

Στον Παράδεισο ή στην Κόλαση;

«Ήθελα να ξέρω τάχα την ζωή μου σαν αφήσω, ποιά γωνιά στον άλλον κόσμο θα 'βρω για να κε

«Ήθελα να ξέρω τάχα που και πώς και τι θα 'ίδα, στον Παράδεισο θα πάω, δεύτερη ζωή να ζήσω, ή στην Κόλαση την μαύρη, δίπλα στον 'Εξ-α-έ-δω, μέσ' τις κόκκινες τις φλόγες πρόκειται να τσιτσι-

Με άγγελους νύχτα μέρα θα περνάω τον καιρό μου ή παρέα με διαβόλους θα 'χω βοή τον διάβολό μου;

Είναι κάτι που βεβαίως δεν το σκέπτεται κανείς, και σ'ας λέω αγαπητοί μου, για να είμαι ειλικρινής, ότι όπου και να πάω κι' όπουδήποτε βρεθώ, δεν θα παραπονεθώ, είτε σ'ης 'Εδემ να στείλουν την ναλαζία συννεφιά ή στην Κόλαση αν πάω... φτάνει να 'χω συντροφιά. Ναι... να φύγω απ' τον κόσμο, να 'χω μία μικρή (άλλαξη), αλλά όχι και να χάσω κάθε γλάντι μου απ' την γή!

Είτε διάβολος μ' άρπάξη, είτε άγγελος με πάρη, να μην βλέπω Κουλουμβάκη, Παπανδρέου και Τσαλ- (δάρη), Να μην έχω συντροφιά μου, κι' έν ανάγκη, για (μπελά) Μαρκεζίνη, Πιπιλιάγκα ή τον Τσάτσο ή τον Μελά; Πώς θα τα περνά εκεί, δίχως να 'χω για κουδέντα μία σταλιά πολιτική;

Μάε το ζήτημα εκείνο που προκύπτει σοβαρά, είναι που θα βρώ τους άνδρες, που για συνοτεί (περνάνε);

Στον Παράδεισο θα είναι, άγγελούδια με φτερά, ή θα βγάλουν κερατάκια και στην Κόλαση θα πάνε; Που θα είναι ο Μαρκεζίνης, που τον άγανε, με (λύσσα) κι' είχε τόσο μαρτυρήσει σ'ας 'Αθήνας τας κλεινάς; Τάχατε άγιος θα γίνη με την άσπρη πουκαμιά, ή θα τον διεκδικήση να τον πάρη ο Σατανάς; Τόσο μου αμφιβάλλει, τόσο άνθρωποι μεγάλοι, που θα είναι; Που θα πάνε όταν φύγουν απ' τη γή; "Αν σκεφτούμε... μοναχό του το συμπέρασμα θα (βγίη)!

Τον Σοφούλη, δεν πιστεύω να τον εύρω πουθενά, είναι δα χωρίς ακόμα για ν' άρχιση να γερνά. Μάλλον θα μάς βέψη όλους και ακμαίος όπως πάντα, θα γυρίση και θα λη πως κοντεύει... τα σαράντα! 'Ασφαλώς θα ζή και τότε, μάε οι άλλοι άρχηγοί που γεράσανε προώρως, θα 'χουν φύγει από τη γή.

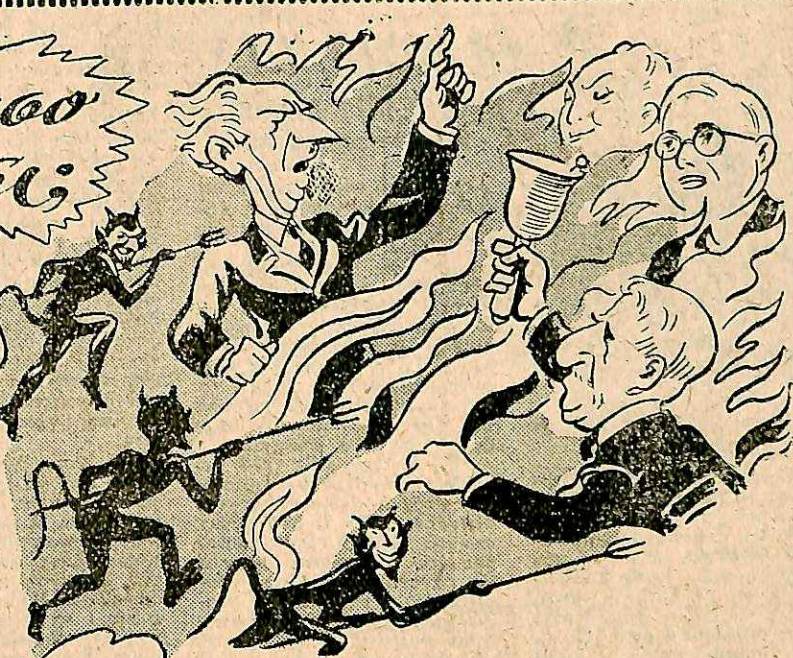
Στον Παράδεισον αν πάω, σ' ένα ανόσπαρτο στρατί, τον Ευστράτιο Κουλουμβάκη θα τον βρώ να συρ- (γυριάζη), κι' είμαι βέβαιος σ'ας λέω, πως θα 'ίδω τον κία (Στρατή), το πιστόλι του, με πτίλα Χερουβεϊμ, να καθαρίζη. Και ο Μαρκεζίνης μάλλον εκεί πάνω θα βρεθί, και οι όγιοι θα τ'ον λένε, σαν καλοί του συμπολίται, πως απ' τον Παράδεισό τους, πρέπει να παραιτηθί, αλλά... δεν θ'α παραιτήται!

Θά 'χη ο "Υψιστος προλάβη και στους δράκους του (Αείρου) θα υπάρχουν πολισίμανοι, με ρουφαίες φυσικά, ώστε ο Τουρκοβασίλης, αν βρεθί μετά του Κύρου, να μην έχουνε τα ίδια τα κωμικοτραγικά. Βέβαια κι' οι δυο θα βέλουν στον Παράδεισο να (πάνε)

και την πόρτα θα χτυπάνε, μάε ο "Άγιος ο Πέτρος, θα τους πη: Δεν έχει θέσι και παρέα θα τους στείλη για την Κόλασι πεισιχέσι

Είς την Κόλασι θα είναι, δίχως διόλου ν' άπορη και ο Γιώργης Παπανδρέου κι' όλο θα δημηγορή, κι' απ' τα Τάρταρα του 'Αδου με την κάθε άγώ- (ρευσί του)

στον Παράδεισο θα κάνη την αντιπολίτευσί του. Είς την Κόλασι αν πάη, μία αίτία υπάρχει μόνη:

«Ήτανε παπαδοπαίδι... συνεπώς, διαβόλου έγγονο. Στον Παράδεισο, αντίθετως, θά'ναι ο Τσάτσο της (Παιδείας), με την άσπρη πουκαμιά, άγγελάκι με φτερά, και θα προσπαθή να πείση, τον Θεό, μετ' εύφρα- (δείας) να διδάξη τους άγγελους, πως να ψάλουν... μαλ- (λαρά).

Και ο Τζών ο Θεοτόκης, στον Παράδεισο έχει θέσι, γιατί έχει μαρτυρήσει σ'ων 'Ελλήνων την Βουλή, μάε ο Σατανάς θα πη και θα τον υπεξαιρέση, να τ'ον δώση εκεί στον 'Αδη, άλλη θέσι πιο καλή. Και ο Τζών ο Θεοτόκης το κουδούνι του θ' άρπάξη και στην Κόλασι θα τρέξη, για να βάλλη κάποια (τάξη).

Μάε κι' ο Δημητράκης Χέλμης, δίχως άλλο φυσικά, είνε την Κόλασι θα πάη για τα οικονομικά, κι' εκεί κάτω, νύχτα μέρα, με τους άλλους 'Εωσφό- (ρους) το κεφάλι του θα σπάξη για να βρῇ καινούργιους (φόρους).

Κι' ο Τσαλδάρης που θα πάη; Θά 'ναι κάτω, θάν' (επάνω);

Αυτός πούχει συνειθίσει να γυρνά μ' αεροπλάνο, μετά θάνατον θα έχη κάποιο... αϊθεροταξί, να μην χάση ο καύμενος την ώραία του μανιά, και ο Ντίνος θ' αναλάβη ασφαλώς, την μεταξύ- (νία) της 'Εδემ και των Ταρταρών... αϊθεροσυγκοινωνία.

Σοφοκλής ο Βενιζέλος και ο Ρέντης ο Κωστήκης που για την υπαρχηγία, έμαλλώσανε πλειστάκις, (όπως θα 'χετε άκουσά), δεν θα βρίσκονται παρέα, μάε θα είναι χωριστά. Θά προσεύχεται ο Σοφούλης νύχτα μέρα από τη γή που ήτανε γραμμένο έτσι κι' απ' τους δυο ν' άπαλ- (λαγή), και θα λη: 'Εσὺ Θεέ μου, όπου θέλεις τώρα γράφ (τους...)

Πώς εγλύτωσ' από δάφτους, Πιθανώς ο Βενιζέλος, να φροντίση να ρωτήση, μ π ρ ι τ ζ, που παίζουνε να μάθη κι' ασφαλώς (θα προτίμηση) όπου βοή τ'ον μπριτζ τραπέζι, και στην μέλλουσα ζωή του το μπριτζάκι του να (παίξη).

Μάε ο Ναπολέων Ζέρβας, ο γνωστός καλοφάγας, που είνε κάτοχος κοιλίτσας συμπαθούς και στρουγγυ- (λής) δεν θα πάη στον άλλο κόσμο να ξεπλώση σαν ά- (γας), κι' ίσως φάντασμα να γίνη μέσ' τη σάλλα της (Βουλής).

«Ήθελα να ξέρω αλήθεια, την ζωή μου σαν αφήσω ποιά γωνιά στον άλλο κόσμο θα 'βρω για να κατοί- (κώσω), γιατί όπως είδατε όλοι κι' όπως θα το ξαναπάω, κι' ο Παράδεισος μ' άρέσει και την Κόλασι αγαπώ, φτάνει να 'βρω μερικούς από τους πολιτικούς. ΔΗΜ. ΓΙΑΝ.

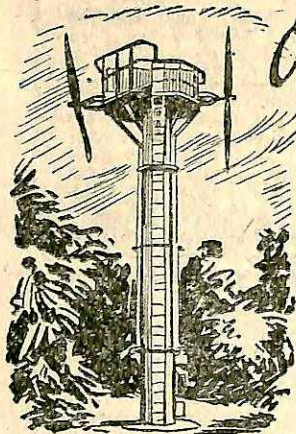
34

35

Οι ναυπηγούνται ΝΙΚΗΙΖΑΝ ΤΗΝ ΠΑΓΩΝΙΑ

Με τους καυστήρες και
τις ανεμομηχανές

Χάρη στις προόδους της Έπιστήμης και της τεχνικής, οι καλλιερηγείς της Αμερικής μπορούν τώρα να διασώζουν τα προϊόντα τους — φρούτα, λαχανικά και λουλούδια, αξίας εκατομμυρίων δολλαρίων — απ' τις άσπιμες παγωνίες της άνοιξης κι απ' τα πρώιμα φθινοπωρινά κρύα.

Δεν είναι, βέβαια, σε θέσι ν' αλλάζουν τις καιρικές συνθήκες, έχουν όμως τον τρόπο ν' αυξήσουν τη θερμοκρασία της ατμόσφαιρας των κτημάτων τους κατά λίγους βαθμούς, όσους δηλαδή χρειάζονται για να μην καταστραφεί η παραγωγή τους.

Μία απ' τις νεώτερες προστατευτικές συσκευές είναι η «θερμάστρα υπερύθρων ακτίνων», που επινοήθηκε στο Πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν.

Ο ΜΠΑΜΠΗΣ ΜΠΕΡΚΕΤΗΣ

Ένας συμπαθής καλλιτέχνης, με πολλή εμπειρία, ο Μπάμης Μπερκέτης, αφού έδωσε ξεχωριστή κίνηση στην κινηματογραφική μας ζωή, με τα μουσικά πρωινά που καθιέρωσε πρώτος αυτός στον «Ορφέα», μαζί με την μοντέρνα του ορχήστρα, παίζει τώρα με την ορχήστρα του στην «Αίγλη» του Ζαπφείου.

Ο Μπερκέτης, είναι, ένας μαεστρός, που έβγαλλή, χωρίς στην τέχνη του, όχι μόνο στον μουσικό μας κόσμο, αλλά και σ' όλους τους αληθινούς φίλους της μουσικής.

δυνάμεις 10 - 100 ίππων, είναι στημένες πάνω σ' ένα χαλύβδινο «πύργο» ύψους 10 μέτρων κι έχουν έλικες γυρτές, μήκους 4 μέτρων, που περιστρέφονται με 900 στροφές στο λεπτό. Συγχρόνως, γυρίζει ολόκληρο το σύστημα προς όλες τις διευθύνσεις, σαν περιστροφικός φάρος. Μ' αυτό τον τρόπο, η θερμοκρασία του εδάφους μπορεί ν' ανεβεί κατά 2 - 4 βαθμούς. Χρειάζεται δε μία ανεμομηχανή για κάθε 18 στρέμματα.

Ηδη χρησιμοποιούνται 1.500 τέτοιες μηχανές στα περιβόλια έσπεριδοειδών της Καλιφορνίας, με αποτελέσματα περισσότερο από ικανοποιητικά. Χάρη σ' αυτές, οι λεμονιές δίνουν καρπό δυο φορές το χρόνο, γιατί δεν καταστρέφονται απ' την παγωνιά τα λουλούδια που βγαίνουν το χειμώνα.

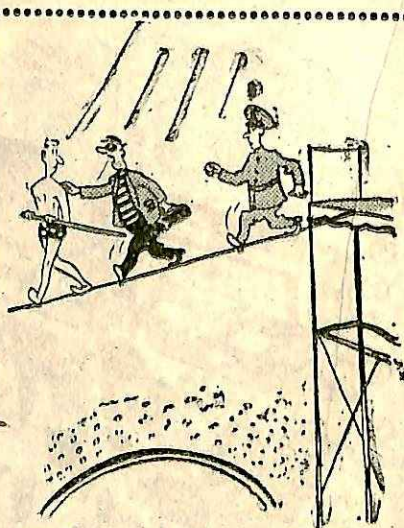
Την ίδια δουλειά κάνουν, ακόμη καλλίτερα, και τα ελικοπτερα: Στέλνουν δηλαδή το θερμότερο αέρα προς το έδαφος. Είναι μάλιστα αποτελεσματικότερα απ' τις ανεμομηχανές, γιατί δημιουργούν ρεύμα αέρος τελείως κατακόρυφο, κι έτσι προκαλούν άμεσως την ανύψωση της θερμοκρασίας. Στην περίπτωση αυτή, τα ελικοπτερα πετούν σε ύψος 20 μέτρων, με ταχύτητα 10 μιλίων την ώρα, και διαγράφουν γύρους πάνω και ανάμεσα στα όπωροφόρα δέντρα. Ένα ελικοπτερο μπορεί να προστατεύσει ως 80 στρέμματα, ανεβάζοντας τη θερμοκρασία κατά 2 - 4 βαθμούς.

Έχουν γίνει προσπάθειες, για να θερμαίνεται τεχνητά το ρεύμα του αέρος που δημιουργούν οι ανεμομηχανές. Ο ικανοποιητικότερος όμως συνδυασμός είναι η χρησιμοποίηση καυστήρων και ανεμομηχανών συγχρόνως. Οι καυστήρες θερμαίνουν τον αέρα κι οι ανεμομηχανές δεν τον αφήνουν να φύγει προς τα πάνω.

Η λειτουργία των καυστήρων κοστίζει 4 δολάρια την ώρα κατά στρέμμα. Είναι δηλαδή αρκετά δαπανηρή. Μάλιστα, στον τελευταίο δριμύτατο χειμώνα, πολλοί καλλιερηγείς της Καλιφορνίας ζήτησαν για την τεχνητή θέρμανση περισσότερα απ' όσα εισέπραξαν απ' τα προϊόντα τους. Για να γενικευθεί λοιπόν αυτή η μέθοδος, χρειάζεται να βρεθούν άλλες συσκευές, αποδοτικότερες και φτηνότερες. Τότε οι καλλιερηγείς θα μπόρεσουν ν' αναπτύξουν εύαισθητα ήμιτροπικά φυτά σε ψυχρά κλίματα.

Έκαστομύρια αζήτητα

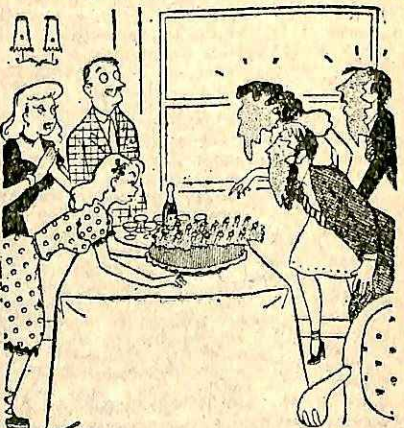
Έχουμε γράψει άλλοτε για τα χρηματικά ποσά που μένουν αζήτητα σε διάφορες αμερικανικές τράπεζες. Αλλά και τα ταχυδρομεία των Ηνωμ. Πολιτειών έχουν 32.000.000 δολάρια, σε έπιταγες απλήρωτες, που περιμένουν από χρόνια τους δικαιούχους τους. Η παλαιότερη απ' τις έπιταγές αυτές έχει χρονολογία 1863.

Ο διαρρήκτης: Με το μπαρόν, κάντε τόπο να περάσω!...

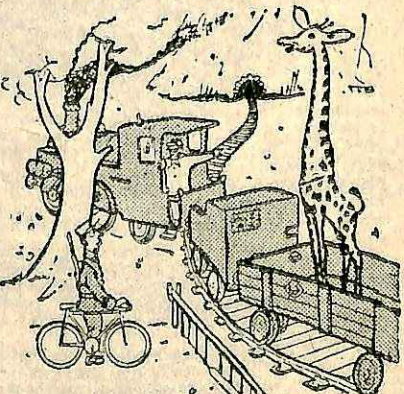

Ένα βήμα ακόμη πιο πίσω, θερούλα μου, και είμαστε εν τάξει!...

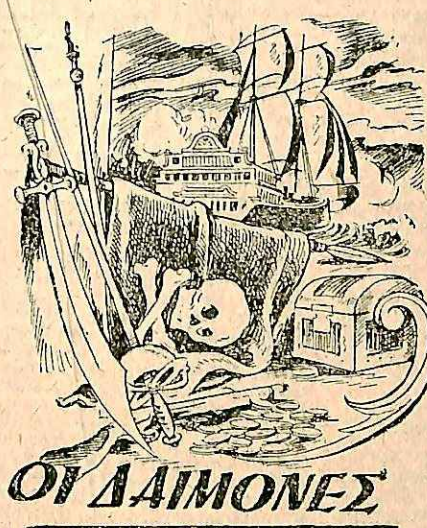

ΣΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Μπράβο φύσημα!...

Πρέπει να λοξοδρομήσω σήμερα γιατί δεν θα με παίρνη το τούνελ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΕΚΛΟΝΟΜΑΧΩΝ

Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ» ΤΗΣ ΜΟΔΑΓΑΣΚΑΡΗΣ

Μια γυναίκα ήταν η άφορμή της δυστυχίας του Τόμας Λέυ. Μια άλλη τον έσωσε. Έπειτα από μερικά χρόνια και τον γέμισε με πλούτη και τιμές.

Φτωχός θαρκαμένος στον Τάμεσι, είχε αγαπήσει μια νέα ύποπτη διαγωνίστρια, που ήταν σεβιδιόρρισα στο καπνίλι της «Καλής τύχης», την Περντίτα Γκάλεϋ. Μια, ένα βράδυ, ανεβαίνοντας στο δωμάτιό της, την βρήκε στην αγκαλιά ενός άλλου.

Έπειτα από μερικά λεπτά, όλα είχαν τελειώσει.

Ο Τόμας Λέυ τραυμάτισε θανάσιμα την Περντίτα και σκότωσε το φίλο της. Έπειτα, έφυγε για τη Νότιο Αμερική, ανακατάθηκε σε διάφορες πειρατικές επιχειρήσεις, κι, σε λίγο, γινόταν ένας από τους σημαντικότερους αρχιπειρατές της Καραϊβικής θαλάσσης.

Εκείνη την εποχή, η αγγλική διοίκηση, μ' όλο που κατέδιωκε τους πειρατές, ζητούσε πολλές φορές τη συνδρομή τους σε μερικές επιχειρήσεις εναντίον των ανταγωνιστών του αγγλικού εμπορίου, που τους έπληττε στα κρούσχα, χωρίς να μπορεί να υποπτευθεί κανείς από πού προερχόταν το χτύπημα και χωρίς να είναι δυνατόν να παρακωνεθεί ή να διαμαρτυρηθεί γι' αυτό.

Το 1715, λοιπόν, ο διοικητής των Βερμούδων ανέθεσε στον Τόμας Λέυ να πλεύσει στον ποταμό Γκάμπια της Αφρικής και να καταστρέψει τον εμπορικό σταθμό που οι Γάλλοι είχαν εγκαταστήσει στο Γκόορι. Ένα πολεμικό πλοίο θα τον συνόδευε από αρκετή απόσταση σ' αυτή την επιχείρηση και θα τον βοηθούσε, αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Ο Λέυ δέχτηκε πρόθυμα αυτή την αποστολή, που του εξασφάλιζε μερικά προνόμια και τον γλύτωνε έτσι από την καταδίωξη των αγγλικών πολεμικών για όλο το διάστημα που θα διαρκούσε η αποστολή του και έξη μήνες ύστερ' απ' αυτή.

Εκίνησε, λοιπόν, για την Αφρική, ενώ το πολεμικό τον παρακολουθούσε διαρκώς. Αλλά στο δρόμο συνάντησαν μια άγρια τρικυμία και, σε μια στιγμή, ο Λέυ είδε πως ήταν μόνος.

Όταν πέρασε η τρικυμία, ο πειρατής έτοιμάστηκε να γυρίσει πίσω για ν' αναζητήσει, όπως είχε υποσχεθεί το πολεμικό. Ξαφνικά όμως, είδε μπροστά του ένα μεγάλο εμπορικό πλοίο, που έρχόταν από την αντίθετη διεύθυνση.

Ο Λέυ θυμήθηκε τότε πως ήταν πειρατής και, αντί να ασχοληθεί περισσότερο με το πολεμικό, προτίμησε να

επωφεληθεί από την ευκαιρία που του παρουσιαζόταν.

Διέταξε τότε να ύψωσουν τη μαύρη πειρατική σημαία με τη νεκροκεφαλή στο μεγάλο κατάρτι και να ρίξουν μερικές κανονιές.

Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. Το εμπορικό πλοίο παραδόθηκε άμεσα χωρίς να φέρη καμιάν αντίσταση.

Ένας ολόκληρος θησαυρός βρισκόταν πάνω σ' αυτό. Όταν έγινε η διανομή, καθένας από τους 103 συντρόφους του Λέυ πήρε στο μερίδιό του 3.000 περίπου χρυσές λίρες. Ο ίδιος κράτησε για τον εαυτό του περισσότερο από 10.000 λίρες.

Έκτος από το θησαυρό, βρισκόταν ακόμα στο πλοίο και καμιά διακοσμία ιθαγενείς γυναίκες από τη Μαδαγασκάρη, που τις μετέφεραν για να τις πουλήσουν στη Νότιο Αμερική.

Ο Λέυ κράτησε δεκατέξι απ' αυτές τις γυναίκες που ήταν εξαιρετικά ωραίες και τις μοίρασε στους συντρόφους του. Δύο άλλες, την Όφα και την Χαγία, τις έχωρισε για τον εαυτό του.

Έπειτα από την πλουσία αυτή λεία, οι πειρατές σκέπτονταν αν έπρεπε να συνεχίσουν το επικίνδυνο επάγγελμά τους και, στο τέλος, κατέληξαν στην απόφαση να εγκατασταθούν σ' ένα νησί και να περάσουν ήρεμα εκεί την υπόλοιπη ζωή τους.

Διάλεξαν λοιπόν, γι' αυτό το σκοπό τη Μαδαγασκάρη και, σε λίγο, αποβιβάζονταν εκεί. Αλλά μια τρομερή αντίληια έσπασε τότε μεταξύ της Όφα και της Χαγίας. Κάθε μέρα σχεδόν οι δυο γυναίκες δημιουργούσαν σκηνές που τελείωναν συνήθως με κλάμματα και ξύλο.

Η Όφα και η Χαγία πιάνονταν απ' τα μαλλιά, κι' απάνω στη λύσσα τους, ξεσχίζονταν με τα νύχια τους. Ήταν ένα θέαμα φοβερό, γιατί και στις δυο είχε φουντώσει ο έρωτας για τον ωραίο πειρατή.

Ο Λέυ έκανε υπόμνη, προσπαθώντας να τις συμβιάσει. Οι κόποι του πήγαιναν χαμένοι, γιατί οι σκηνές της άγριας ζήλειας ξαναρχίζαν. Τότε ο πειρατής είδε κι' άποειδε και αποφάσισε να δώσει τέλος σ' αυτή την κατάσταση. Πήρε τότε το μέρος της Όφα, γιατί η ομορφιά της ήταν πιο προκλητική και μια μέρα, αφού ευλόγησε άγρια τη Χαγία την έδιωξε.

Έτσι η Όφα απόμεινε μονάχη, δίχως αντίηλο, μέσα στην καρδιά του Λέυ, που αν βέβαια δεν την αγαπούσε με

πραγματικόν έρωτα, περνούσε κοντά της τις πιο ευχάριστες ώρες, γιατί τον τραβούσαν τα χάδια της και η γοητεία που εξασκούσε πάνω του.

Πέρασε πολύς καιρός από τότε. Οι πειρατές ζούσαν ευτυχισμένοι μέσα στις μικρές καλύβες που είχαν χτίσει, χωρίς να υποπτεύονται ότι οι ιθαγενείς της νήσου τους μισούσαν και ότι σχεδίαζαν την εξόντωσή τους.

Ένα βράδυ, ήταν συγκρατωμένοι στην καλύβα του Λέυ, που ήταν μεγαλύτερη απ' όλες τις άλλες, και διασκεδάζαν, όταν η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και η μικρή Χαγία παρουσιάστηκε στο άνοιγμα.

Ήταν λαχανιασμένη και το σώμα της ήταν καταεσχισμένο από τ' αγκάθια και τα άγρια χόρτα της τροπικής ζούγκλας, από όπου είχε περάσει, για να φτάσει ως εκεί.

Μόλις την είδε, η Όφα έρμησε έναντιον της για να την πνίξει με τα χέρια της. Αλλά η Χαγία κατάφερε να ξεφύγει και φώναξε στο Λέυ:

— Οι Μάι (μία από τις αγριότερες φυλές της νήσου) έρχονται προς τα εδώ για να κάνουν τις καλύβες σας και να σας σκοτώσουν!

Και, λέγοντας αυτά, σωριάστηκε λιπόθυμη.

Η δυστυχισμένη είχε κάνει εικόσι μιλία μέσα σε τρεις μόνον ώρες για να ειδοποιήσει το Λέυ για τον κίνδυνο που διέτρεχε. Ο πειρατής δεν χρειάστηκε να μάθει περισσότερα.

Διέταξε άμεσα και μετέφεραν στην ξηρά τέσσερα κανόνια από το πλοίο του κι' όταν έθασαν οι Μάι τους έκαμε τέτοια ύποδοξη, που ένας μεγάλος αριθμός απ' αυτούς σκέπασαν το έδαφος με τα κορμιά τους. Οι άλλοι διασκορπίστηκαν μέσα στο πυκνό δάσος.

Ο Λέυ γύρισε στην καλύβα του, τη στιγμή που η Όφα είχε ρίξει κάτω τη Χαγία κι' έτοιμαζόταν να τη χτυπήσει μ' ένα μαχαίρι.

Η Όφα, βλέποντας την άγρια εκφορά που είχε πάρει ο πειρατής και θέλοντας ν' αποφυγή την τιμωρία, πήδησε από ένα παράθυρο και προσπάθησε να το σκάσει. Αλλά ένας από τους συντρόφους του Πέυ, νομίζοντας πως ήταν κάποιος από τους Μάι, την σημάδεψε με το όπλο του και την άφησε νεκρή.

Από τότε, η πιστή Χαγία έμεινε κοντά στον Λέυ και, γεμάτη από αγάπη για τον πειρατή, του απέκαλυψε ένα μεταλλείο με χρυσάφι, που κανείς από τους ιθαγενείς δεν το είχε ως τότε υποπτευθεί.

Ο πειρατής έγινε έτσι ο πλουσιώτερος άνθρωπος του νησιού και δεν δυσκολεύτηκε να επιτύχει τη συγγνώμη της αγγλικής κυβέρνησης. Λίγο καιρό αργότερα, έπληρε τον τίτλο του «βασιλιά της Μαδαγασκάρης», παντρεύτηκε τη Χαγία και την ανακήρυξε κι' αυτή βασίλισσα στο πλευρό του.

— Οι Μάι έρχονται προς τα εδώ... φώναξε η Χαγία.

ΝΙΚΗΘΗΚΕ Η ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ

Από τις γαργάρες και τα εκδέρια στον όρρο και το έμβολιο

Ενώ, πριν βρεθεί ο αντιδιφθεριτικός όρρος, επέβαιναν οι μισοί άρρωστοι από διφθερίτιδα, σήμερα η θνησιμότης απ' την ασθένεια αυτή έχει περιορισθεί σε 5%. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι η 'Επιστήμη έχει χτυπήσει αποτελεσματικά τη διφθερίτιδα.

Τι μέσα όμως μεταχειρίζοντο οι γιατροί έναντι της, όταν δεν είχαν ακόμη στη διάθεσί τους τον πολύτιμο όρρο; Μας πληροφορεί γι' αυτό η περιπτωσις του Γεωργίου Ουάσινγκτον, του πρώτου προέδρου των 'Ηνωμ. Πολιτειών, που πέθανε το 1799 απ' αυτή την αρρώστια. Οι γιατροί του σύστησαν γαργάρες με... μελάσση, ζύδι και βούτυρο και του έκαναν τέσσερες γενναίες αφαίμαξεις.

Η αφαίμαξις και τα έκδορια εξακολούθησαν να είναι σε γενική χρήση ως το 1850. 'Επειτα οι γιατροί άλλαξαν μεθόδους. 'Αντί δηλαδή να προσπαθούν να «καθαρίσουν» τα δηλητήρια με τέτοια δραστικά μέσα, άρχισαν να επιδιώκουν την τόνωση του οργανισμού των άρρωστων.

Ο περίφημος Γάλλος γιατρός Μπερντόν έκαμε, το 1826, την πρώτη επιτυχημένη έγχέριση «τραχειοτομίας». Είχαν πεθάνει τότε από διφθερίτιδα τα τρία απ' τα τέσσερα παιδιά ενός φίλου του. Για να διασώση λοιπόν το τέταρτο, που κινδύνευε κι' αυτό, επέτυχε την άδεια να κόψη την τραχεία αρτηρία του, χαμηλότερα απ' το φραγμένο λάρυγγα. 'Ετσι, ο μικρός άρρωστος μπόρεσε να αναπνεύσει ελεύθερα απ' την τομή, έγινε καλά κι' έζησε 71 χρόνια.

Η σπουδαιότερη όμως συμβολή στον αγώνα κατά της διφθερίτιδος οφείλεται στις προόδους της μικροβιολογίας. Οι Γερμανοί Κλέμης και Λέσλερ περιέγραψαν πρώτοι το μικρόβιο αυτής της ασθένειας, το 1833. Το 1888, ο Γάλλος Ρου και Γιερόνι, μαθητάι του μεγάλου Παστέρ, απέδειξαν ότι το μικρόβιο αυτό παρήγε μια ισχυροτάτη τοξίνη, που προκαλούσε την ασθένεια και το θάνατο, όπως και τα ζωντανά μικρόβια.

Ο Γερμανός Μπέρνινγκ κι' ο Γιαπωνέζος Κιταάσο, μαθητάι του Κώχ, βρήκαν ότι ο όρρος του αίματος ζώων που είχαν μολυνθεί με μικρές δόσεις διφθεριτικής τοξίνης, μπορούσε να εξουδετερώσει ή να προλάβει τα βαρύν συμπτώματα της διφθερίτιδος πάνω σε άλλα ζώα ή σε ανθρώπους. Αυτό συνέβαινε γιατί ο όρρος είχε αποκτήσει ώριμες προστατευτικές ουσίες, τις αντιτοξίνες, που εξουδετέρωναν την τοξίνη.

Ο πρώτος άρρωστος, που σώθηκε κι' αυτό το νέο φάρμακο, ήταν ένα μικρό παιδί, στην κλινική Μπέργκμαν του Βερο-

λίνου (τα Χριστούγεννα του 1891). Στα έπομενα χρόνια, εφαρμόσθηκε επανειλημμένως η καινούργια μέθοδος στο Βερολίνο και στο Παρίσι. Το 1894, την μετέφερε στο Λονδίνο ο δόκτωρ Λίστερ, ο πατέρας της σύγχρονης χειρουργικής.

Το 1900, ο αντιδιφθεριτικός όρρος ήταν πια γνωστός σ' όλο τον κόσμο, κι' οι θάνατοι από διφθερίτιδα είχαν ελαττωθεί σημαντικά.

Για να φέρει ικανοποιητικά αποτελέσματα ο όρρος, πρέπει να χρησιμοποιείται όσο το δυνατόν γρηγορότερα, πριν η τοξίνη προκαλέσει πολλές βλάβες στον οργανισμό. Είνε βεβαίως προτιμώτερο να γίνουν ένεσεις όρρου σε πολλά παιδιά που δεν πάσχουν από διφθερίτιδα, παρά να μη γίνουν σε μια πραγματική περίπτωση, επειδή άργησαν να εμφανισθούν τα τυπικά σημεία και συμπτώματα της διφθερίτιδος.

Πρέπει να σημειωθεί ότι κανένα άλλο φάρμακο — ούτε κι' η θαυματουργή πενικιλίνη — δεν μπορεί ν' αντικαταστήσει τον αντιδιφθεριτικό όρρο.

Όστόσο, όταν άρχισε η συστηματική παρασκευή και χρησιμοποίησις του όρρου, οι γιατροί διαπίστωσαν ότι οι μεγάλες δόσεις του προκαλούσαν κάποτε σοβαρές αντιδράσεις στους άρρωστους. Σκέφθηκαν έξ' άλλου ότι είναι προτιμώτερο να προλαμβάνεται μια αρρώστια, παρά να θεραπεύεται αφού ήδη έκδηλωθ. 'Αρχισαν λοιπόν νέες έρευνες, προς αυτή την κατεύθυνση. Προσπαθούσαν δηλαδή να εξασθενήσουν τη διφθεριτική τοξίνη, έτσι ώστε να μην έχη πια τη δύναμη να προκαλέσει την αρρώστια, αλλά να εξακολουθεί να συντελή με την παρουσία της στην παραγωγή αντιτοξινών απ' τον οργανισμό. Και το κατάρθεσαν, το 1898, κατεργαζόμενοι την τοξίνη με μια χημική ουσία, τη «φορμαλίνη». 'Ετσι παρασκευάσθηκε το προληπτικό αντιδιφθεριτικό έμβολιο, που δημιουργεί αντιτοξίνες μέσα στον οργανισμό, κι' έτσι τον εξασφαλίζει απ' την προσβολή πραγματικής διφθερίτιδος.

Χάρης σ' αυτό το έμβολιο, έχει ελαττωθεί σημαντικά η διφθερίτις, που θύριζε άλλοτε τα μικρά παιδιά. Οι αντιδράσεις που προκαλεί το έμβολιο, είναι σπάνιες και ελαφρές (τόσο λιγότερες, όσο μικρότερο είναι το παιδί).

Ιδίως το έμβολιο αυτό πρέπει να χρησιμοποιείται απ' τον άρρο ως το δωδέκατο μήνα της ηλικίας του παιδιού. 'Αργότερα, θα γίνεται κάθε τόσο μια προσθετή ένεσις, σε μικρότερη δόσι.

Όταν γενικευθεί ακόμη περισσότερο, ο αντιδιφθεριτικός έμβολιασμός, θα λείψουν και οι

«φορείς» της αρρώστιας, δηλαδή εκείνοι που διατηρούν μέσα στη μήτη τους και στο αίμα τους μικρόβια και μπορούν να τα μεταδώσουν σε άλλους, χωρίς να προσβληθούν οι ίδιοι απ' αυτά.

Όστόσο, παρ' όλες αυτές τις σημαντικές προόδους της 'Επιστήμης, χρειάζεται να γίνουν ακόμη πολλά, για να λειψή τελείως η διφθερίτις. 'Ας μη ξεχνούμε ότι, στα χρόνια του πολέμου, στην 'Αγγλία, ήταν περισσότερα τα παιδιά που πέθαναν από διφθερίτιδα, παρά εκείνα που σκοτώθηκαν από βόμβες!

ΧΕΝΡΥ ΠΑΡΙΣ

Το κάψιμο στο στομάχι

Θάχει τύχει, ασφαλώς να σί, σθανθώτε κάτι σαν κάψιμο στη βάση του στέρνου πάνω ακριβώς απ' το στομάχι. 'Οφείλεται σε μίκρους σπασμούς του κατώτερου μέρους του πεπτικού σωλήνος, οι οποίοι πάλι προκαλούνται από νευρική υπέρτασις. 'Επίσης μια κοινή αιτία είναι η ευαισθησία σε ό,τι σισμένες τροφές, όπως τα λίπη και τα μπαχαρικά, καθώς κι' οι κακές συνήθειες διατροφής. Κανείς απ' τους πάσχοντες δεν βρέθηκε να έχει έλκος στο στομάχι ή υπερχλωροδρία.

Το βλαβερό νερό

Οι γονείς που θ' αντίληφθούν ότι τα παιδιά τους έχουν δερμα μελανιασμένο, ότι αναπνέουν με δυσκολία κι' ότι φαίνονται μισοκοιμημένοι, ως έξεκασαν μήπως αυτό οφείλεται στο νερό που πίνουν. Γιατί απέδειχεν με πείραμα, τα και παρατηρήσεις ότι προκαλεί τέτοια φαινόμενα το νερό ωριμαμένων πηγαδιών, που περιέχει πάρα πολλά νιτρικά άλατα. Σε τέτοιες περιπτώσεις λοιπόν, μόλις αλλάξουμε το νερό που πίνουν τα παιδιά, καλλιεργεί αμέσως η κατάσταση τους.

Τα εμετικά χάπια

Χιλιάδες άτομα πεθαίνουν κάθε χρόνο από μεγάλες δόσεις υπνωτικών χαπιών. 'Αλλοτε πρόκειται για δυστυχία κι' άλλοτε γι' αυτοκτονία. 'Οπωσδήποτε, οι θάνα-

τοι αυτοί μπορεί να προληφθούν, με μια μέθοδο που συνέστησε ένας φαρμακοποιός του Λος 'Αντζελες: να προστίθεται δηλαδή στα χάπια μια ποσότης εμετικής «ιπεκακουάνας». Σε μικρή δόσι το φάρμακο αυτό δεν έχει καμμία ελασθερή επίδρασις. 'Αν όμως πάρη κανείς πολλά χάπια, η «ιπεκακουάνα» θα τον προκαλή, αμέσως έμετό, κι' έτσι το στομάχι του θ' απαλλάσσεται αυτόματα απ' τα χάπια.

Η νευροσθενεία στα μυρμηγκία

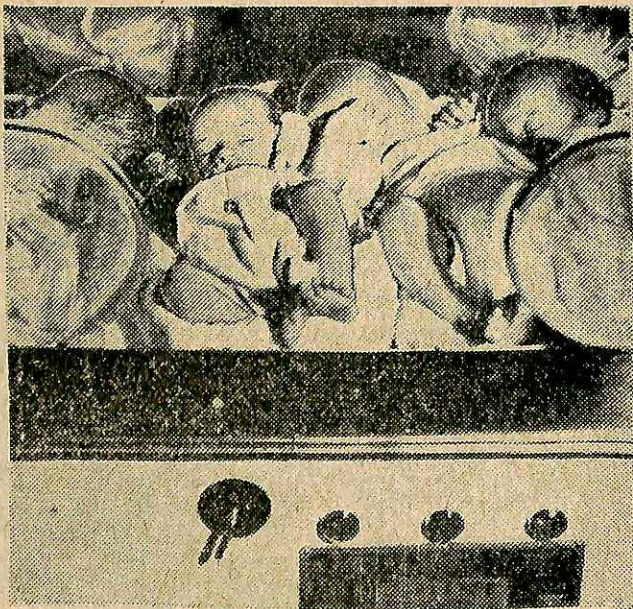
Το άγγλικό περιοδικό «Φύσις» αναφέρει μια ιστορία, που δείχνει ότι και τα μυρμηγκία ακόμη μπορεί να γίνουν νευροσθενικά: 'Ο δόκτωρ Μόρλεϋ, στο 'Εδιμβούργον, εξέταζε την αντίληψή των μυρμηγκιών, βάζοντας τα να περάσουν μέσα από πολύπλοκες διαβάσεις. 'Ενα μυρμηγκί λοιπόν ένασε το δρόμο του και βρέθηκε σε αδιέξοδο. 'Αντι να γυρίση τότε πίσω και να προσπαθήσει να βρή το σωστό δρόμο, έμεινε εκεί που βρισκόταν κι' έδειχνε σημεια διαρκώς μεγαλύνειντες εξέφσεις. Τα πόδια και οι κεραίες του κουνιόνταν σπασμωδικά. Συνήλθε μόνον όταν ο δόκτωρ Μόρλεϋ τούχισε πάνω του κρύο νερό επί λιγα δευτερόλεπτα.

Η όρμνη κατά του κόπου

Οι πειραματικές μελέτες που έγιναν πάνω σε μύς βατράχων, απέδειξαν ότι, όταν γίνη σ' αυτά τα ζώα ένεσις «τεστοστερόνης» (αρσενικής όρμνης), αποκτούν το 10% μεγαλύτερη άτοχη στην κούρσις. 'Η ικανότης των ζώων για έργασια αυξάνεται κι' αυτή την ένεσις κατά 51% περίπου.

Δεν υπήρξε η 'Ατλαντίς

Ο 'Αμερικανός γεωφυσικός δόκτωρ 'Εδινγκ ασχολείται απ' το 1935 με την έξερευνήσι, τη χαρτογράφησι και τη φωτογράφησι του βυθού του ώκεανού. 'Εχει τραβήσει φωτογραφίες μέχρι βάθος 6.000 μέτρων. 'Ιδίως συγκέντρωσε τις έρευνές του στην περιοχή εκείνη του 'Ατλαντικού, όπου — κατά τους αρχαίους ιστορικούς — βρισκόταν άλλοτε η 'Ατλαντίς. Βρήκε λοιπόν απέραντες πεδιάδες, χαράδρες, βουτιά ύψους 3.000 μέτρων και «υποβρύχια ποτάμια», που κυλούν κάτω απ' τον 'Ατλαντικό. Δεν ανέκαυσε όμως το παραμικρό ίχνος μιάς καταποντισμένης ήπειρου.

ΤΑ ΤΕΤΡΑΔΥΜΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τα τετράδυμα αυτά είναι τα πρώτα που είδαν το φως στη Νέα 'Υόρκη. Πρόκειται για τα παιδιά του ζεύγους Τσάρλς και 'Εθελ Κόλινς, που γεννήθηκαν απόλυτα φυσιολογικά και τοποθετήθηκαν αμέσως σ' ένα ειδικό μηχάνημα που θα διευκόλυνε την κανονική τους ανάπτυξη.

Τα σκουλήκια των ΕΝΤΕΡΩΝ

Τι πρέπει να ξέρη κάθε μητέρα

Πολλές μητέρες έχουν την τάσι ν' αποδίδουν στα σκουλήκια όλες τις αδιαιεσίες των παιδιών τους. 'Εχουν κουρασμένο ύφος, ξυπνάνε με πρησμένα μάτια, είναι μελαγχολικά. Αυτό δεν μπορεί να συμβαίνει παρά γιατί έχουν σκουλήκια μέσα στα έντερα... 'Αλλες πάλι δεν αποδίδουν καμμία σημασία σ' αυτά, ξεκινώντας από τη σκέψη ότι αποτελούν κάτι το συνηθισμένο και το αναπόφευκτο σ' ένα παιδάκι.

'Αλλ' ούτε η πρώτη αντίληψις, ούτε η δεύτερη είναι σωστές. Τα έντερικά σκουλήκια αποτελούν μια συνηθισμένη πάθησι της παιδικής ηλικίας, αλλά είναι το ίδιο παράλογο το ν' αποδίδουμε σ' αυτό κάθε αδιαιεσία των παιδιών, όσο και το ν' τα παραμελούμε.

'Αν παραμερίσωμε την ταίνια — που παρατηρείται πιο συχνά στον ενήλικο — τα σκουλήκια των εντέρων ανήκουν σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: τους ασκαριδοειδείς (έλμινθες), τους δξυούρους και τους τριχοκεφάλους.

Και τα τρία αυτά είδη είναι πολύ συνηθισμένα στα παιδιά. Σπανιότερα στο πρώτο έτος της ηλικίας, αποτελούν κανόνα από το δεύτερο ως το δέκατο πέμπτο έτος.

Οι έλμινθες (κ. λεβίδες) και οι τριχοκεφαλοί ζουν στο λεπτό έντερο. Οι δξυούροι, αντίθετα, ζουν μέσα στο παχύ έντερο. 'Από εκεί κατεβαίνουν στο άπτευσμένο, για να γεννήσουν τ' αυγά τους.

Τα αυγά των σκουληκιών όπως και τα ίδια τα σκουλήκια αποβάλλονται από τον οργανισμό με τα περιττώματα και έσκαλοδοθούν ν' αναπαράγονται έξω από τον οργανισμό, πάνω στο χώμα, στην κοπριά των ζώων, κτλ. 'Ολ' αυτά τα σκουλήκια μεταδίδονται, άλλωστε, απ' τα παντός είδους λαχανικά, τα φρούτα, κτλ. Γι' αυτό παρατηρούνται σε μεγαλύτερη αναλογία στα παιδιά που ζουν στην έσοχη κάτω από συνθήκες λιγώτερο υγιεινές παρά στα παιδιά των πόλεων.

Ποιά, όμως, είναι η επίδρασις αυτών των σκουληκιών; Και πώς διαταράζουν τον οργανισμό μας;

1) Πρώτα — πρώτα — και αυτή είναι η πιο συνηθισμένη περίπτωση — με τον αριθμό τους, που μπορεί να είναι σημαντικός. Δημιουργούν τότε ένα μηχανικό εμπόδιο στις πεπτικές λειτουργίες. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, προκαλούν έμφραξι των εντέρων. 'Ετυχε πολλές φορές παιδιά που πήραν ένα φάρμακο για ν' αποβάλουν τα σκουλήκια, π.χ. ένα παρασκευάσμα σαντονίνης ή καλομέλι, να βγάλουν μια μάζα σκουληκιών, που είχε το μέγεθος του κεφαλιού ενός νεογέννητου βρέφους.

2) Μπορούν να προσενηθούν διαδρωςι των τοιχωμάτων των εντέρων, με αποτέλεσμα τη διάτρησι τους. Οι δξυούροι π. χ. που συγκεντρώνονται στην περιοχή της σκωληκοειδούς απόφσεως μπορούν να προκαλέσουν δξυάτες κρίσεις σκωληκοειδίτιδος. Δημιουργούν επί-

σης μικρές έκδορες, φλεγμονές κτλ. στο έσωτερικό των εντέρων. Εύτυχώς, αυτές οι περιπτώσεις είναι σπάνιες.

3) Τα σκουλήκια τρέφονται εις βάρος του οργανισμού, είτε απορροφώντας ένα μέρος του χυλού που φτάνει στα έντερα, είτε απομυζώντας το αίμα των μικρών αιμοφόρων αγγείων, που βρίσκονται κοντά στα έντερα. 'Αν ο αριθμός τους είναι μεγάλος, ο οργανισμός φθείρεται και εξαντλείται βαθμιαία.

4) 'Η παρουσία αυτών των σκουληκιών ερεθίζει τα νευρίδια, όπου καταλήγει το συμπαθητικό σύστημα. Τα παιδιά αισθάνεται άμεσα αυτό τον ερεθισμό. Και όμως αυτός ο ερεθισμός είναι η αιτία πολλών νευρικών διαταραχών, σοβαρότατης κάποτε μορφής, όπως είναι οι σπασμοί, η ψευδής μηνιγίτις, κτλ.

5) Μερικά σκουλήκια, όπως οι έλμινθες, μπορούν να τρυπήσουν τα τοιχώματα των εντέρων και να μεταναστεύσουν είτε στο πάγκρεας, είτε στο σπλήν, όπου προκαλούν άποστήματα.

Είνε, αλλοίμονο! πολύ δύσκολο ν' απαλλάξη κανείς ένα παιδάκι από τα σκουλήκια που βρίσκονται μέσα στα έντερα του. Τα φάρμακα που χρησιμοποιούνται σήμερα (σέμεν-κόντρα ή σαντονίνη έναντι των έλμινθων, καλομέλι έναντι των δξυούρων και θυμόλη έναντι των τριχοκεφάλων) είναι άποτελεσματικά, αλλά, δυστυχώς, τα αποτελέσματά τους δεν είναι διαρκή.

Πρέπει επίσης να δυσπιστήτε σε μερικά έλμινθαγόνα που διαφημίζονται με τυμπανοκρουσίες. Περιέχουν συνήθως εξαιρετικά δραστήρια καθαρτικά, που καταστρέφουν το βλεννογόνο των εντέρων και μπορούν να προκαλέσουν εντερίτιδες.

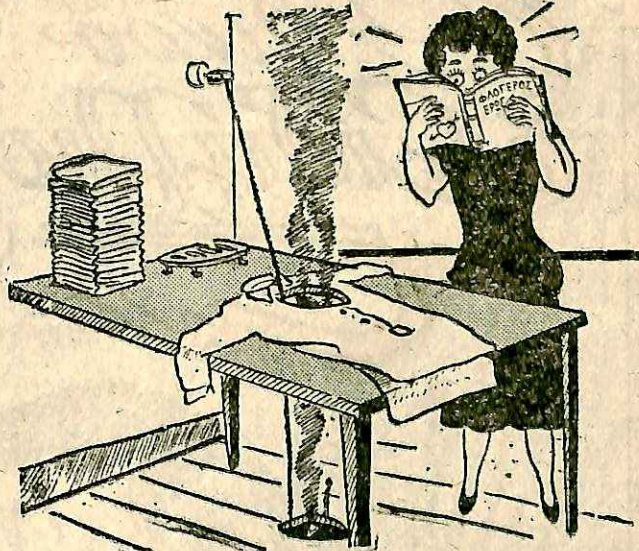
'Ολα τα ανθελμινθικά φάρμακα, οποιαδήποτε κι' αν είναι, πρέπει να χρησιμοποιούνται με μεγάλη προσοχή και ποτέ χωρίς τη συμβουλή του γιατρού. Αυτό ίσχυει ιδιαίτερος προκειμένου για τη σαντονίνη και το καλομέλι, που είναι προϊόντα πολύ τοξικά.

'Ενα ακίνδυνο και πολύ αποτελεσματικό φάρμακο έναντι των δξυούρων είναι το ανθρακικό βισμούθιο, που κάθεται πάνω στο βλεννογόνο των εντέρων και εμποδίζει τα σκουλήκια να εγκατασταθούν εκεί. 'Απ' αυτό το φάρμακο μπορούν να δοθούν στο παιδάκι 3 - 6 γραμμάρια την ημέρα, διαλυμένα μέσα σε νερό, επί μια βδομάδα. 'Ενα νέο φάρμακο είναι ακόμα η φαινοτιαζίνη, που δίδεται σε δόσι 50 εκατοστάτων του γραμμαρίου μέχρι 2 γραμμαρίων επί τρεις μέρες. Αυτό το φάρμακο έχει το πλεονέκτημα ότι είναι ταυτόχρονα έλμινθοκτόνο και έλμινθαγωγό και ότι δεν προκαλεί καλίκους.

'Όταν ένα μέλος μιάς οικογενείας έχει σκουλήκια στα έντερα, είναι καλό να υποβάλλεται σε θεραπεία ολόκληρη η οικογένεια. Γιατί τα έντερικά σκουλήκια μεταδίδονται ευκολώτατα από τα χέρια, τα περιττώματα, τα ρούχα, τα διάφορα αντικείμενα, κτλ.

Μεγάλη προσοχή πρέπει να καταβληθεί επίσης ώστε το παιδί που θεραπεύθηκε να μη μολυνθή ξανά. Πρό πάντως, μην τ' αφήνετε να παίζει με σκυλιά ή γάτες, που είναι φορείς αυτών των σκουληκιών.

Τελιωτοθεραπεία

— Κι' όταν την έσφιξε στην άγκυλιά του ένοιωσε μια φλόγα να του καίη τα στήθη!...

— Το μουστάκι, παρακαλώ!...
— Ποιό απ' τα τρία, κύριε;

'Η σύζυγος: Θά θέλαμε να δοίμε μερικά κοσμήματα!...

Μικρό Ειδύλλιο

Ο τραίνο μπήκε στο σταθμό λίγη ώρα μετά τη δύση του ήλιου. Ήμουν ζαλισμένη γιατί ταξίδευα από το πρωί. Κι' αρκετά ανήσυχη. Γιατί δεν ήξερα τι είδους άνθρωποι ήσαν αυτοί οι Σεβαλιέ. Θάμενα στο σπίτι τους ως δασκάλα των παιδιών τους.

Ένας μικρός με πήγε εκεί. Ήταν ένα μεγάλο κι' επιβλητικό κτίριο κοντά στο σταθμό. Απ' την πρώτη στιγμή, η κυρία Σεβαλιέ δεν μου άρεσε καθόλου. Μά ούτε κι' ο άντρας της. Εκείνη ήταν αυταρχική και ύπουλη. Κι' αυτός έτρεμε μπροστά της. Είχε αδύνατο χαρακτήρα. Από τα δυο τους παιδιά, συμπάθησα άμέσως τον Έρρίκο, που ήταν τότε έξι χρονών. Η αδελφή του όμως, η Πολέτ, ένα χρόνο μικρότερή του, μου φάνηκε επιπόλαιη και υποκριτική.

Στο σπίτι έμεινε κι' ο «θεϊός Λουί», ο μικρότερος απ' τους αδελφούς της κυρίας Σεβαλιέ. Ήταν ένας άνθρωπος πρόσχαρος και καλόκαρδος. Και μου φαίνεται πως μόνον αυτός απ' όλη την οικογένεια δεν με θεωρούσε σαν ένα πλάσμα κατώτερο όπως οι άλλοι. Μουδαινε μάλιστα, εξαιρετική καλωσύνη.

Κάθε πρωί, πήγαινα περίπατο μαζί με τα παιδιά. Περνούσαμε πρώτα από το μπακάλη, το μαγάθι, το χαπάκι, κτλ. για να τους ποδμε τις παραγγελίες της κυρίας και ύστερα τραβούσαμε

Μιά μέρα, προωνήσαμε κάπως περισσότερο απ' όσο συνήθιζαμε. Σαφνικά, ένοιωσα το χέρι του Έρρίκου να οφίγεται πάνω στο δικό μου. — Να μην πάμε από δω, μου είπε. Είπε το σπίτι της τρελλής!...

— Τι ανήσυχες; — Τότες που λές; φώναξα στο παιδάκι. Για ποιά τρελλή μιλάς;

— Δεν με πιστεύετε, δεσποινίς; απάντησε ο μικρός. Ρωτήστε τη μαμά και το θείο Λουί... Η τρελλή μένει σ' αυτό εκεί το σπίτι με τα κόκκινα τοίχια... Δεν ανοίγει ποτέ τα παράθυρά της... Ούτε βγαίνει έξω...

Στο τραπέζι, διηγήθηκα το μικρό αυτό περιστατικό. Η κυρία Σεβαλιέ δεν φάνηκε καθόλου ευχαριστημένη.

— Ναί, όλοι έδω την ξέρουν για τρελλή, είπε. Αλλά δεν είναι αυτό... Ζη κλεισμένη στον εαυτό της κι' αποφεύγει τον κόσμο...

— Ο άντρας της έπεδοκίμασε τα λόγια της κουνώντας το κεφάλι του.

— Την έχετε δη; τον ρώτησα.

— Όχι, απάντησε. Κανείς δεν την έχει δη έδω κι' αρκετά χρόνια. Άλλοτε σχετίζονταν πολύ με τη γυναίκα μου... Δεν είν' έτσι, Μαρία; Ήσαν μαζί στο παρθεναγώνιο... Η Χρηστίνα Μαρό είχε τη φήμη πως ήταν η ωραιότερη κοπέλλα της περιοχής...

Η κυρία Σεβαλιέ έκανε ένα μορφασμό.

απ' το «δρόμο των Περιβολιών», που, όπως δείχνει τ' όνομά του, περνούσε μέσα από διπλή σειρά περιβόλια.

Αισθηματικό διήγημα

— Η Χρηστίνα ήταν βέβαια, αρκετά νόστιμη, είπε. Αλλά τίποτε περισσότερο...

Κατάλαβα πως δεν πρέπει να επιμείνω πιά πολύ. Μετά το φαγητό, κατέβηκα στον κήπο για να περπατήσω. Σε λίγο είδα το «θείο Λουί» νάρχεται προς το μέρος μου.

— Μην ακούτε την αδελφή μου, μου είπε γελώντας. Η Χρηστίνα ήταν πολύ όμορφη...

— Αλλά γιατί κλείστηκε στο σπίτι της; ρώτησα. Καμμία έρωτική απογοήτευσις;

— Δεν ξέρω ακριβώς, μου απάντησε. Η Χρηστίνα κλείστηκε από τότε που έφυγε ο Ζεράρ...

— Ο Ζεράρ;

— Ναί, είναι ο μεγαλύτερος αδελφός μας, της Μαρίας και μένα... Νομίζω ότι αγαπιόνταν με την «τρελλή»... Όλοι έλεγαν ότι είχαν ένα μικρό ειδύλλιο... Περνούσαν ώρες ολόκληρες μαζί στην έξοχή... Πολλές φορές τους είδα ξαπλωμένους ανάμεσα στις παπαρούνες να μιλούν με τρυφερότητα. Έπαιρναν μαζί τους και τον Ντίκ, το αγαπημένο σκυλί του Ζεράρ... Άλλ' οι γονείς της δεν ήθελαν να τον πατρεύουν μ' αυτή... Δεν ξέρω, ωστόσο, αν αυτός ήταν ο λόγος που αγάπησε το Ζεράρ να φύγει για την Αμερική...

— Μερικούς μήνες αργότερα, πέθαναν οι γονείς της Χρηστίνας, με διαφορά μιάς βδομάδας ο ένας από τον άλλον. Υπέφεραν και οι δυο από καρκίνο.

— Ο Ζεράρ δεν ξαναγύρισε; ρώτησα.

— Όχι. Μένει τώρα στο Νιού Χαμσάιρ... Γράφει πολύ σπάνια...

Έπειτα από μερικές μέρες, οι δυο σύζυγοι και τα παιδιά έφυγαν για να πάνε σε μία γειτονική πόλη, από όπου θα γύριζαν πολύ αργά το βράδυ.

Είχα μείνει μόνη στο σπίτι. Το απόγεμα έτοιμάστηκα για το συνηθισμένο μου περίπατο. Αλλά μία ξαφνική βροχή μ' εμπόδισε να βγω. Αποφάσισα λοιπόν, να περάσω την ώρα μου σ' εβλιοθήκη.

Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο, με πολλά ράφια, αλλά με λίγα βιβλία, κάθε άλλο παρά αξιόλογα. Υπήρχαν εκεί μερικά άνοστα μυθιστορήματα, σχολικά βιβλία, έργα κηπουρικής και κτηνοτροφίας, περιοδικά κτλ., βαλμένα δίχως τάξη. Ήταν φανερό ότι κανείς δεν ενδιαφερόταν γι' αυτά.

Αρχισα να ξεφυλλίζω μερικά μυθιστορήματα. Καί, ξαφνικά, ένας φάκελλος έπεσε από τα φύλλα ενός απ' αυτά.

Ήταν ανοιχτός και δεν δοκίμασα κανένα ενδιαφέρον να διαβάσω το περιεχόμενό του. Αλλά πόση ήταν η έκπληξίς μου, όταν είδα το μικρό σημείωμα που βρισκόταν μέσα σ' αυτόν! Να τι έλεγε: «14 Μαΐου 1926.

»Αγαπητή μου Χρηστίνα,

»Πήρα οριστικά την απόφασί μου. Θα φύγω μαζί για την Αμερική, κι' εκεί θα παντρευτούμε.

Τα έχω κανονίσει όλα. Σου στέλνω αυτό το σημείωμα με την αδελφή μου τη Μαρία. Το βράδυ στις έξη θα σε περιμένα στο μέρος που ξέρεις.

Ένα άμαξι θα μάς μεταφέρει στο Μπορντώ, όπου θα επιβιβάσθουμε στο πλοίο.

Τώρα τα καταλάβαινα όλα. Η Μαρία είχε κρατήσει από κακία αυτό το γράμμα και ο Ζεράρ, με την καρδιά πλημμυρισμένη από απογοήτευσι

και πίκρα, είχε φύγει μόνος του για την Αμερική. Από τ' άλλο μέρος, η Χρηστίνα είχε βυθιστή στη λύπη της, νομίζοντας ότι ο αγαπημένος της την είχε εγκαταλείψει.

Δεν δυσκολεύτηκα να βρω τη διεύθυνσι του Ζεράρ στο Νιού Χαμσάιρ. Του έγραψα άμέσως για την ανακάλυψή που είχα κάνει, και για τη ζωή της Χρηστίνας μετά την αναχώρησή του.

Η απάντησις δεν άργησε να έρθη.

Ο Ζεράρ μ' ευχαριστούσε με θερμές εκφράσεις και με παρακαλούσε να μεσολαδήσω στη Χρηστίνα για να την πείσω να πάη στο Νιού Χαμσάιρ να τον συναντήσει. «Ήταν πάντα και θα είναι η μοναδική αγάπη της ζωής μου» πρόσθετε. Της είχε γράψει κι' αυτός. Αλλά φοβόταν μήπως δεν δεχθή την πρότασί του...

Την άλλη μέρα, έτρεξα στο σπίτι της Χρηστίνας. Αλλά δεν την βρήκα. Μία γρήα υπηρέτρια, που την περιποιόταν, μου είπε ότι η κυρία της είχε φύγει το προηγούμενο βράδυ για το Μπορντώ, όπου λογάριζε να επιβιβάσθι σ' ένα πλοίο για την Αμερική.

Φαινόνταν πολύ ευτυχισμένη, πρόσθεσε η γρήα. Γελοῦσε, τραγουδούσε και χόρευε από τη χαρά της, σαν μικρό παιδί...

Δεν χρειάσθηκε να μάθω περισσότερα. Μία τυχαία σύμπτωσης μου είχε επιτρέψει να ξαναδώσω τη χαρά και την ευτυχία σε δυο ανθρώπους, που ήσαν ως τότε πολύ δυστυχισμένοι.

Η πράξις μου αυτή μου στοίχισε τη θέσι μου, γιατί η κυρία Σεβαλιέ δεν μου συγχώρησε ποτέ την ανάμιξί μου στις οικογενειακές υποθέσεις της. Αλλά δεν ήμουν καθόλου δυσαρεστημένη γι' αυτό.

A ΕΛΙΕΤ